FLORENTIN SMARANDACHE

Dragă domnule Rotaru

antiscrisori





FLORENTIN SMARANDACHE

Dragă domnule Rotaru

(antiscrisori)



S.C. TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA S.R.L.
București, Drumul Taberei nr.26/119; Tel./fax: 4 0214138434; 0721034081, 0722972522,
geostroe@gmail.com, O.P- 66, ghișeul nr.1, C.P. 58-14, Cod poștal 061355;
www.tempusdacoromania.ro, www.academiadacoromana.ro,

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SMARANDACHE, Florentin
Dragă domnule Rotaru / Florentin Smarandache. - București :
Editura Dacoromână TDC, 2011
ISBN 978-973-7782-88-5

Ediție îngrijită de Geo Stroe

Coperta : Florentin Smarandache

Culegere computerizata: Daniela Albu

T E M P U S D A C O R O M Â N I A C O M T E R R A -

o editură dacoromânească pentru timpul dumneavoastră !

Printed in Romania

CUPRINSUL

Un mare cărturar şi om de suflet, ION ROTARU

De la începutul anului 1988 am purtat o corespondenţă "înverşunată" - aş îndrăzni să afirm, experimentală, avangardistă cu prof. univ. dr. Ion Rotaru (n. 11 septembrie 1924, Valea lui Ion, Bacău - d. 18 decembrie 2006, Bucureşti), şeful Catedrei de Limbă şi Literatură Română de la Facultatea de Litere, Universitatea din Bucureşti.

Apăruse o carte de istorie literară, semnată de dumnealui, în librăriile din ţară, şi m-am grăbit să-i scriu si eu istoricului literar. Nu credeam c-o să-mi răspundă!

Omul Rotaru s-a dovenit modest, popular, deschis, şi de-o cultură enciclopedică. A publicat opera sa de căpătâi*: O Istorie a literaturii romane de la origini pana in prezent", editia a II-a (2009) -* tiparita de Fundaţia *"Academia DacoRomână"*, sub coordonarea Preşedintelui acesteia Dr. Geo Stroe, având ca motto *"De 2000 de ani aşteptăm la porţile orientului fără să ne dăm seama că, de fapt, de 2000 de ani suntem (în) EUROPA..."* . M-a cuprins şi pe mine în această capodoperă: *Florentin Smarandache parintele paradoxismulu (*pp. 951-954).

"Această carte a cărţilor culturii noastre, biblia literaturii române, este cea mai amplă, voluminoasă, dar şi cea mai reprezentativă, mai riguroasă şi obiectivă lucrare de sinteză a culturii române tipărite până în prezent în România." (Dr. Geo Stroe)

O ediţie anterioară se tipărise în anul 2006. Editorul său, dr. Geo Stroe, Preşedintele Academiei şi Editurii DacoRomâne, afirma în postfaţa acestei lucrări monumentale că: nu întâlnise om mai fericit ca Ion Rotaru când şi-a văzut munca de-o viaţă publicată. La câteva zile autorul a şi trecut în lumea celor veşnici…

Spre deosebire de unii critici şi istorici literari care şi-au alcătuit listele de scriitori pe motive politice, ideologice, sau de simpatii ori antipatii (după cum afirma cunoscutul eseist şi scriitor din exil Corneliu Florea), profesorul Ion Rotaru – un om cu-o inimă largă - a fost neutru, incluzând în istoria sa creatorii literari indiferent de orientările lor spirituale şi indiferent de grupările literare (găştile) din care făceau parte.

Modestia lui se arată din titlu: el scrie "o istorie a literaturii", nu "istoria literaturii" după cum a şi declarat într-un interviu la WordPress (http://ionrotaru.wordpress.com/). Arată, aşadar, *subiectivismul* selecţiei ţi prezentării scriitorilor.

În 1947 Ion Rotaru urmase cursul de Axiomatică al vestitului profesor Dan Barbilian (Ion Barbu), care nu i-a plăcut, şi-atunci s-a mutat la filologie (1947-1952), unde a fost studentul preferat al marelui critic literar George Călinescu. Apoi a trecut examenul de aspirantură cu brio şi s-a înscris la doctorat (erau doar două locuri pe ţară; pe-al doilea l-a prins scriitorul Dumitru Micu de la Cluj). Teza sa de doctorat a fost tot despre „*O istorie a literaturii române, de la origini până în 1940*", devenind şi opera sa cea mai cunoscută (a publicat vol. I-II, 1971-1972).

Ion Rotaru fusese repartizat ca profesor în Satul Fundu (parcă ironic toponim!), comuna Gh. Buzdugan (azi Gheorghe Doja), la 18 km de Bacău.

Şi eu eram fiu de ţăran, ca ţi el, vroind să scap de <neagra ţărănie>, după cum foarte plastic se exprimase domnul Rotaru, taică-meu lucrând ca mecanic tot la <colectiv>… .

Ca un omagiu adus acestui mare cărturar, şcoala din satul său natal, Valea lui Ion, poartă numele său, Şcoala "Ion Rotaru", iar anual se organizează deplasări în grup de către Academia DacoRomână la mormântul prof. I. Rotaru din comuna Blăgeşti,

judeţul Bacău, precum Şi un *Simpozion naţional de teorie, istorie şi critică literară* intitulat „Ion Rotaru”.

L-am vizitat de multe ori în casa dumnealui din Str. Popa Savu, nr. 50, din capitală. Veneam de la Craiova cu trenul până la Gara de Nord, apoi cu metroul până la Piaţa Victoriei, şi de-acolo tot cu metroul la Piaţa Aviatorilor.

Ne retrăgeam apoi în mansarda lui burduşită cu cărti: pe rafturi, pe tocul fereastrei, pe lângă pat – un imperiu livresc! Dar el ştia fiecare volum unde este. Ore în şir îmi făcea prelegeri de literatură română veche [publicase două volume importante în domeniu: *Valori expresive în literatura română veche* (1976), şi *Literatura română veche* (1981)] - în vreme ce ne serveam cu câte-un pahar de vin roşu, deşi pe mine mă interesau mai degrabă avangardele şi experimentele literare. Însă îl ascultam şi mă gândeam cum să folosesc perimatul în modernism, cum să conectez ariergardismul (vorba lui Eugen Evu) şi avangardismul…

Eu eram nemulţumit de situaţia mea (în acel an, 1988, în septembrie aveam să fug în Turcia, în lagărul de refugiaţi politici, unde am aşteptat până în martie 1990 viza de emigrare în America – perioadă în care corespondenţa noastră s-a întrerupt)… nu puteam publica nici manuscrise de matematică, nu puteam expedia scrisori în străinătate. El mă încuraja: “Las’ c-o să vină şi timpul tău… Scrie, citeşte…”

Înnoptam la el - fiindcă ne întindeam la discuţii până târziu.

Îmi povestea multe culise de istorie şi critică literară românească, despre viaţa literară bucureşteană, despre diverşi scriitori contemporani… Eu îl iscodeam, el îmi răspundea franc, binevoitor…

Puţini oameni mari erau aşa deschişi ca dânsul. Modestia profesorului universitar Ion Rotaru m-a atras cel mai mult. Întâlnisem în viaţa mea zbuciumată şi alte personalităţi româneşti sau străine; unii aşa de înfumuraaaţi... de nu le ajungeai la vârful nasului!... parcă ar fi fost buricii pământului şi lumea nu ar fi putut exista fără ei!... dar aceştia, de fapt, închizându-se în ei îşi ascundeau goliciunea culturală, sufletească.

Şi după emigrarea mea în America, întorcându-mă în vizite prin ţară, de la Otopeni trăgeam fie la vărul meu, graficianul Victor Moraru care locuia în Drumul Taberei şi-mi ilustrase trilogia teatrală pentru copii "Întâmplări cu Păcală", fie la domnul Rotaru acasă.

Apoi ne scriam… ANTISCRISORI...

în răspăr, în contra-sens, jucându-ne uneori în epistole, cu critici şi autocritici, exagerări şi ameninţări de formă, cu aluzii, ironii, chiar şi cu absurdităţi...

experimente lingvistice… anagramări, deturnări de sensuri…

Permanentul sentiment de nemulţumire, frustrare, tristeţe şi revoltă se desprinde din epistole – ca o terapie psihicăăă...

Bine că n-au căzut scrisorile pe mâna autorităţilor!

Exprimări - totuşi - din suflet, din suferinţă, din admiraţie pentru personalitatea istoricului literar ION ROTARU… care nu se supăra din cauza insolenţelor mele, care nu-mi lua în nume de rău rătăcirile avangardiste, stilul paradoxist pe alocuri...

Scrisorile sale, de pe când eram în ţară, le-am depus la Muzeul Literaturii Române din Bucureşti (sper să se fi păstrat după emigrarea mea), pe când cele primite în Statele Unite le-am donat la Biblioteca Universităţii din Texas în Austin, în cadrul Colecţiei speciale "Florentin Smarandache Papers" de la *Archives of American History*. Dacă le-aş fi avut, le-aş fi inclus toate în acest volum (ar trebui s-o fac într-o ediţie următoare a acestei cărţi). În prezent, cartea este doar pe jumătate, din păcate…

Mă surprindea faptul că-mi răspundea la fiecare plic… deşi eu eram un necunoscut în acea perioadă. Dar dânsul o făcea cu pasiune. Şi eu îi scriam tot cu pasiune: găsisem o preocupare…

Din păcate copiile indigo, xeroxurile, sau scanările pe care le-am păstrat au fost în condiŢii deteriorate (în special la primele două misive incluse în acest volum). Multe litere, cuvinte întregi, ba chiar şi propoziţii au fost de nedesluşit… Există rânduri suprapuse ori tăiate la xeroxare ori scanarea (aici nu s-a mai putut reconstitui nimic), şi multe ştersături…

Mai ales în culegatoarea epistolelor mele olografe, doamna Daniela Albu, cât şi eu după aceea, ne-am orbit pe ecranele computerelor să încercăm să ghicim ceea ce "mâzgălisem" eu pe hartie începând din anul 1988 până aproape de trecerea în nefiinţă a Marelui Profesor (în acest volum am reuşit să colectez numai pe cele din anii 1988 şi 1990-1992). În unele locuri am pus sintagme care să se potrivească contextului, iar în alte părţi pur şi simplu am şters…

Dar în arhiva domnului Ion Rotaru ar trebui să se fi păstrat originalele scrisorilor mele cu tot textul, evident, lizibil.

Martie 2011

Florentin Smarandache

(anti)SCRISORI CĂTRE ION ROTARU

Craiova,
13 ianuarie 1988

Stimate D-le Rotaru,

Nu m-aşteptam să-mi scrieţi, eu sînt un simplu cititor (Dvs. mă numiţi „locuitor”, e tot aia), un NIMENI, eu n-o s-ajung niciodată să public un cărţoi de 1000 de pagini! Vă daţi seama cît sînt de fericit că nu pot realiza performanţa Dvs? [Am împrumutat întîmplător de la Lectoratul Francez operele complete ale lui Mallarmé: 1000 de pagini.

Ce coincidenţă! Asta, fiindcă tot m-aţi comparat Dvs. cu Roland Barthes (1915-80); cred că francezul este mai bun ca mine, ce păreţi aveţi? ... !!]

Şi-apoi, de ce toţi cu literatura franceză? Citaţi-mi un scriitor bengalez sau din Antile, un papuaş sau un cecen, maltez, sau zairez de limbă tribală. Un critic literar (şi un istoric, se-nţelege) ar trebui să fie atoate-ştiutor, adică îi este imposibil să fie critic (istoric) literar, ca să nu aibă lacune ...

Eu abia inovez din cînd în cînd scriind şi prin vreo revistă; nu public decît scrisori! (pe care vi le adresez, nu fără voluptate, Dvs.)

Sînt și nu sînt ce sînt, Domnule Rotaru, unul pe care să-l striveşti sub talpă. Dar fără o nulitate ca mine n-ar exista mărimi ca Dvs., pentru că n-aţi avea timp de paralelism (fără o «literatură comparată» nu-i aşa?) Peste cine aţi mai fi D-vs. $\left\{\begin{matrix} suveran \\ suzeran \end{matrix}\right\}$ (literar)? Dacă n-ar exista gunoaie literare, maculatură, vă asigur că nici marii scriitori n-ar mai fi „mari”. Literatura (şi artele în general, apoi ştiinţa) n-au numai piscuri, nici nu i-ar sta frumos: aşa de monotonă, ci şi podişuri, depresiuni, sau chiar văi abisale. (În fond de ce sînt cei „mari”?) Pentru că

există un reper la care ei se raportează. Dar dacă schimbăm axele? ... Mă bucur că şi Dvs. aţi fost matematician. Ştiaţi, de exemplu ... care este cel mai mare poet al tuturor timpurilor ?! Nicolae Stoian, fiindcă are aproape 2 m înălţime ... (Iată un criteriu ...)

O să găsesc un criteriu care mă evidenţiază, să am şi eu cu ce să mă fălesc la cei mai creduli semeni (există şi inşi mai naivi, nu mă afectează).

Mă gîndeam că trebuie adus şi ceva exotic, în artă: negri, asiatici, indieni ... Nu doar francezi, englezi, nemţi, italieni, spanioli ...

Domnule Rotaru, eu sînt matematician, şi-n privinţa literaturii „*je m'en fous!*" - cum se exprimă francezii. Mi se pare un fel de APĂ DE PLOAIE, poveşti de adormit copiii. Trăim în secolul ştiinţei şi tehnicii. Americanii zboară pe lună şi se bat cu ruşii prin cosmos. Japonezii cu robotica. Literatura n-o mai ia nimeni în serios. Nici nu mai ştii ce înseamnă artă şi non-artă, din cauza heterogenităţii, şi a inutilităţii pe care i-o impută pragmaticii. Frumosul? Ce e ala?! Totul a devenit frumos, de cînd cu mediatizarea, chiar şi urîtul („Les fleurs du mal", Baudelaire; „Flori de mucigai", Arghezi). Eu simt pe dos, că şi frumosul e urît, adică arta. Romantismul, in lato sensu, s-a dus. Tineretul citeşte mai puţin (în ciuda propagandei oficiale), mass-media îi scoate pe lectori din bibliotecă să ia locul cărţilor. E mai comod să vezi un film la T.V. cu Belmondo decît să-l citeşti pe Ion Rotaru. Şi-apoi muzica, jocurile olimpice de iarnă şi de poker. Poezia a murit. Criticile, cu anii, cad în desuetitudine. Istoricii literari devin (simpli) arhivari – ca la tribunal, gunoieri în lada timpului.

Mulţi literaţi: mi se par nişte papiţoi cu ochelari: *scîrţa-scîrţa* pe hîrtie: *tra-la-la, tra-la-la*!

Scuzaţi-mă dacă m-a luat condeiul pe dinainte!

Noi luptăm pentru o nouă ordine literară şi artistică. Naţională şi multinaţională. Cei care, însă, nu-s filologi şi mai au şi creaţii nefilologice se tem, ca oameni de cultură, că îi va sancţiona istoria literară - fiind acuzaţi de amatorism, în sens peiorativ. Deşi... parcă nici profesionist ... să scrii mecanic, la comandă ... să fii obligat să simţi ceea ce ţi se ordonă ... . Arta nu este o meserie,

dar arta este o meserie. (Nu sînt deloc absurd.) Adevărul rămîne întotdeauna secret, altfel n-ar fiinţa. Nu fac nici existenţialism, nici falsă religie (spirituală), dar pledez pentru nepledoarie, pentru că „adevărul este decît ceea ce este inexplicabil”. Nu pot, în consecinţă, să vă explic ce m-a tulburat şi exaltat în opul Dvs. mai ales după lectură şi contralectură. De ce mi-aţi răspuns?

Unii scribărişti sînt în afirmare definitivă, iar eu în drum spre neafirmare totală. [N-am dreptul să mă ... Mă pot compara şi cu Beckett, Kafka, Arabal, Joyce (scriitorii mei preferaţi): ei sînt geniali, eu sînt o nulitate! Iată că m-am raportat şi lor, cu destul succes!!] Un E. Simion, sau Laurenţiu Ulici m-ar fi scuipat în nas, iar nemeşterul N. Manole-scu nici nu m-ar fi privit de pe Mănăstirea Argeşului! ...

Dar nu cumva să-mi mai răspundeţi şi pe viitor, că mă provocaţi din nou la scris, şi tocmai mă lăsasem. Ca de jumat. Nu de altceva, dar ar fi o pierdere de timp din partea amîndurora, în acest interval eu aş putea să fac altceva, de exemplu: să nu scriu. O s-ajungem să umplem un roman din scrisorile adresate reciproc cu destulă amabilitate.

[Citindu-le scrisoarea unor amici, aicea, mi-au recomandat călduros să mă duc să mă caut, că sînt prea deştept ...!]

Şi-n definitiv ce-i definitiv?

Vreau să fac o precizare (în vederea dicţionarului Dvs. în 10 volume şi în folio), nu mă cheamă Smărăndache ci Smarandache, nu de–alta, dar să nu fiţi acuzat mai tîrziu de posteritate că aţi comis o eroare atît de gravă referitoare la cel mai mare autor din lume. Şi apoi, în caz că iau Premiul Nobel înaintea Dvs., ca să-i fac în necaz lui D. R. Popescu care are grijă să publice cărţi şi în locul nostru, al tinerilor, cu kilogramul, şi să mă declare inamicul poporului literar, iar Tovarăşul Dulea să mă dea pe uşă afară din cultură pentru că am îndrăznit să primesc Nobelul fără aprobarea domniei sale!

(Ha, ha, ha! Să nu credeţi cumva vă am glumit!!!) Alexandru Oprea, consătean de-al meu, mă încuraja şi întărîta la scris. N-o să i-o iert niciodată! Afirma despre mine că sînt tipul clasic de oltean, repezit şi ambiţios, cu nerv. Dacă m-aţi vedea, însă, în realitate [pînă în prezent mă vedeţi numai în imaginaţie] aţi zice că

sînt cel mai bleg şi nătăfleţ om din S-V-ul Europei! Curios, însă, dintre toate cărţile citite cel mai mult mă dispun ale mele, dar mă atrag şi altele ... la somn.

Am trăit doi ani prin „străinătăţuri”, Domnule Rotaru, eram singura familie de români într-un mic orăşel marocan, copilul meu a învăţat sfînta limbă românească de la mine şi soţie, la început vorbea amestecat în română, franceză şi arabă; doar noi doi îl înţelegeam. Am discutat cu profesori de literatură (din Fès, Rennes, Paris, Bruxelles etc.), cu unii am şi colaborat [am primit, de pildă, o scrisoare de la François Le Lionnais, matematician şi scriitor, prieten cu Raymond Queneau, şi o fotografie înfăţisînd grupul lor OULIPO, cu cîteva luni înaintea dispariţiei sale (vezi Val Panaitescu de la Universitatea din Iaşi); la o scrisoare adresată în limba română mi-a răspuns şi Ionesco (în franceză!) – citind „*Notes et contrenotes*” ale sale am observat că dispreţuia rudele pe linie paternă; aprecia doar mama şi Franţa ...].

Nu auziseră nici de Eminescu, şi erau universitari specializaţi în poetică, ce să mai vorbin de Ion Rotaru sau îngîmfaţii şi afaceriştii redactori (bucureşteni) ... LITERATURA ROMÂNĂ ESTE CVASINECUNOSCUTĂ ca să nu spun necunoscută. Unii mi-au replicat scurt că nu-i interesează proletcultismul. Mme Claude Debon, specialistă în Queneau, mă invitase la un colocviu parizian dedicat acestuia.

Dintre poeţii români (cu toată modestia mea!) sînt printre cei (mai) cunoscuţi în lume, datorită celor 4 (patru) volume [care sînt de fapt 5, dacă socotesc că unul a apărut în două ediţii] tipărite într-o limbă de circulaţie internaţională şi distribuite (fără exagerări, vezi Arhivele Statului - Vîlcea, Str. General Praporgescu, nr. 32B, 1000, Rm. Vîlcea, Fondul «Florentin Smarandache», scrisorile de răspuns, aproximativ 100 de biblioteci naţionale şi universitare, de pe toate continentele (în număr mai mic în Asia şi Oceania). Aşa că, dacă aveţi drum pe la Paris, la vreo nuntă, la vreun botez (literar), veţi da de mine la Bibliothèque de l'Institut National, la Centre de Poétique, ca şi la alte biblioteci etc. Mă ţin de Dvs. ca scaiul!

Nu mi-e că n-aţi reţinut nimic din ceea ce am scris (sau voi scrie). Eu aş fi reţinut totul. Dar structura mea sufleteasc nu se umple de vorbe goale.

Vă privesc cam tradiţionalist, ca pe majoritatea din vechea generaţie.

Un dicţionar exhaustiv cred că nu poate fi întocmit, deci m-aţi putea omite cu seninătate, nu din alt motiv dar „colegii" ... de pagină s-ar simţi jigniţi în compania mea şi m-ar scoate afară din carte, şi ar rămîne spaţiul gol. De ce să n-o faceţi Dvs. dinainte? (Fiind cenzurat, peste ani şi ani m-aş simţi onorat, aş avea şi eu cu ce să mă laud.)

Volumele-mi apărute în franceză v-au fost acoperite cu o pînză care să le facă mai $\left\{\begin{matrix} \textit{transparente} \\ \textit{opace} \end{matrix}\right\}$. Nu mă îndoiesc că nu cunoaşteţi limba franceză, dar una e să o cunoşti şi alta să o simţiţi. Nu vă surprinde că un volum de poezii apare în două ediţii în Occident? Acolo, unde poezia se publică numai la clasici sau „au compte d'auteur". Înseamnă că i-a gîdilat pe la urechi. V-aş putea trimite o cronică apărută într-o revistă americană asupra „Sensului nonsensului"?

Eu am căutat numai să scriu diferit, să nu mă adaug şiragului de epigoni, să fiu un „geniu" (cum mă socotiţi Dvs.) mai mare. Şi poate am căzut în exces. Mi-a plăcut să experimentez în literatură [spre exemplificare, am scris poeme în ... păsăreşte(!), apoi în franceză şi engleză – eu nu ştiu engleza!! Sînt un tip încăpăţînat. Mi-am pus în gînd să intru în istoria literaturii engleze, să dau mîna cu Byron, să mă joc cu Sterne (am compus pînă acum şase poeme în limba lui Shakespeare, mai am puţin şi îl ajung), şi chiar în literatura păsărească – aici fiind singurul scriitor şi cel mai important – am scris pînă în prezent şase „poeme păsăreşti" şi mai am planificate încă două pînă în anul 2000 – dar nu-i nimic cu rimă, şi încă unul pentru a îndeplini planul mai devreme şi la parametri optimi]. AM SCRIS PE POFTE (mă deschid Dvs. făcîndu-mi iluzia că mă ascultaţi). Am fost prea hedonist? Uneori şi ţeapa e o plăcere ca la un act sexual (vorbim ca între bărbaţi)!

Nu mă aştept la nimic din partea Dvs., nu vă cerşesc milă, nu intenţionez să vă impresionez. Vă invidiez poziţia ocupată în societate, în literatură, centripetală.

Caut să mă agăţ de Dvs.? / Aiurea-n tramvai! Nu ştiu de ce mi-aţi picat aşa cu tronc.

Prin epistola-mi trecută am încercat să vă calc pe inimă şi v-am călcat pe nervi. Păstraţi, s'il vous plait, şi această „misivă” pentru pubela literară românească. Să aibă cine mă înjura mai tîrziu. Am multiplicat-o ca nu cumva să se piardă „preţioasele”-mi idei. Să ajung şi eu scriitor, cel puţin de scrisori. O să m-apuc, să redactez fiecărui locuitor al României o epistolă cu un poem în proză, sau invers. Să tipăresc o carte de 23 000 000 de pagini. Să am şi eu activitate extra(literară) sau (extra)literară.

Am obosit, D-le Rotaru.

N-am tranşă lungă.

Dar, ce-aţi zice Dvs. dacă aţi auzi că mi s-a publicat o carte la Paris? (era cît pe ce să se-ntîmple cu poemele-mi „Anti-chambres et „antipoémes, ou bizarieres” la *Saint-Germain-des- Prés*, însă aţi avut noroc atît Dvs. cît şi ceilalţi poetaşi şi poeţei). Sau că mi s-a jucat o piesă pe Broadway? (deşi nu intenţionez să mă afirm în teatru). M-AŢI DETESTA MAI TARE, M-AŢI URÎ MAI RĂU.

Cred că v-am plictisit cu prostiile-mi. Găsiţi alăturat şi nişte poze de-ale mele, tot pentru dicţionarul Dvs., în 10 volume şi în folio, nu din alt motiv, dar s-ar putea ca generaţiile viitoare să nu ştie cum arăta o deşteptăciune ca mine, şi-ar fi păcat!! (deşi pe mine nu mă poate cuprinde un dicţionar nici în 100 de volume!)...

Referitor la ceilalţi olteni, Adrian Păunescu este, după mine, un lăutar literar [prietenii glumeau la o cafea cu năut zicîndu-i Adrian Împăunatu – geloşi poate pe gloria (acum efemerizată) a lui?], iar Marin Sorescu un $\left\{\begin{matrix} \textit{negustor} \\ \rule{2cm}{0.4pt} \end{matrix}\right\}$, (nu m-am decis între epitete), evident tot literar. Dar, mărturisesc sincer că îi stimez pe amîndoi, în special pe Nea Mărin. A. Păunescu a fost un excelent gazetar. A căzut el, a căzut şi revista. Acum «Flacăra» arde în stocuri pe la chioşcuri, lumea nu se mai înghesuie (cel puţin în

Craiova şi-n Vîlcea, pe unde „îndrăznesc” eu să trăiesc – fără voia mea), e superstiţioasă.

Nu mi-a băgat nimeni în cap „prostia” cu dicţionarul, referind la opusul Dvs., mi-am băgat-o eu singur! A fost o părere, şi dacă am greşit-o, n-aveţi decît să mă criticaţi cît mai aspru fiindcă sînt nevrednic. Am reuşit să mă pun rău cu Dvs. (Treburi din astea îmi izbutesc de minune!) Consider însă că am şi eu dreptul la opinie, chiar neîntemeiată, după (im)posibilităţile şi capacităţile (incapacităţile) mele intelectuale. Atît m-a dus pe mine căpăţîna în acel moment. Poate că eram beat. De atîta literatură făcută talmeş-balmeş în cutia mea craniană. Citaţi Dvs. atîţia scribăleţi, unul după altul (pp. 514-5) încît am avut impresia că ţineţi cu tot dinadinsul să umpleţi coloane întregi de nume doar de dragul de a cuprinde cît mai mulţi – deoarece pe viitor, s-ar putea ... să nu se ştie!

Acolo era locul meu. Acolo nu
era locul
meu.

Dvs. aţi luat în serios „pretenţia” mea de a figura în istoria literaturii.

Referindu-mă la persoanele (am uitat să-i numesc scriitori) care figurau în istoria Dvs. literară, meritam să intru, dar gîndindu-mă la cei clasici, nu meritam. Nu-i respect pe unii - mărturisc tare cu glas şoptit.

NU MERITAM SĂ FIGUREZ NICĂIERI.

Aşa-mi trebuie dacă sunt un netot. (Cred că v-am făcut plăcere, pălmuindu-mă întruna. Ori v-am dezgustat mai amarnic?)

La revedere, D-le Rotaru,
O să ne întîlnim
într-o
istorie literară: Dvs. înăuntru –
eu, ca de obicei, pe dinafară. Ruşinîndu-mă de mine.
Aştept din partea-vă o ISTORIE A RATAŢILOR,
a celor care n-au
publicat nimic, nu li s-au găsit
manuscrisele –

în care eu să figurez la loc de cinste.
V-o cumpăr la suprapreţ.
Vă mulţumesc că mi-aţi atîţat
simţurile (literare)
şi excitat creierul / puturos.
La revedere, încă odată,
deşi nu ne-am văzut
niciodată.

Florentin Smarandache

Scrisoarea a III-a

de Florentin Smarandache
(nicidecum Mihai Eminescu)

Da, Domnule Rotaru, dispreţuiesc literatura şi pe literaţi, de aceea scriu şi eu. Pentru că e trivială. E uşor să devii literator, dar dificil să te faci om de ştiinţă – că scriitorii-s foarte populari(zaţi), pe cînd oamenii de ştiinţă anonimi(zaţi) [idee găsită şi în Aldous Huxley (1894-1963)] Există „mari” scriitori care n-au nici facultăţi, iar alţii au (degeaba). Ce cultură pot să aibă aceştia? (Facultate mai înseamnă şi dezvoltare a gîndirii, dar probabil că la scriitori nu e nevoie, nu e nici o pierdere ... lipsă!)

Orice tont e capabil să scrie, chiar şi cei incapabili (plagiatorii) (românul s-a născut poet, nu-i aşa?); asta mă înfurie pe mine. Am vrut să demonstrez că, dacă un idiot ca mine, dintr-un domeniu diametral opus, poate să „creeze” literatură atunci orice cretin, oligofren şi mai ales alienat mintal compune mai bine ...

Şi mie mi-ar conveni să stau acasă şi să scriu, în special să public, chiar mi-ar place grozav. Fănuş Neagu tipăreşte 600 de pagini de delir superflúu, sterp, ininteligibil iar eu nu pot insera 6 rînduri. El cîştigă peste 100 000 („Scaunul singurătăţii”) iar taică-meu munceşte la colectiv pe 14 lei / zi-lumină, iar pensie îi dă 141 lei / lună. (Odată am greşit şi am zis 140 de lei; m-a corectat imediat.)

Literatură poate să facă orice analfabet (de exemplu dictează şi altul scrie), în ştiinţă este imperios necesar să cunoşti tot ce s-a făcut la tine în domeniul pe care-l cercetezi. Şi-apoi, ce părere aveţi de calculatoarele care crează? O să vă ia pîinea de la gură!

M-am apucat şi eu, ca să arăt că nu e mare scofală să devii scriitor, că nu e meritat locul prioritar care li se acordă în viaţa socială (în detrimentul oamenilor de ştiinţă), că îţi trebuie doar un sistem de pile, relaţii, intervenţii [e trambulina care te saltă]. Dacă Ion Barbu n-ar fi avut un prieten ca Tudor Vianu şi nu l-ar fi întîlnit pe E. Lovinescu n-ar fi ajuns Ion Barbu, ar fi rămas un simplu matematician Dan Barbilian. Barbu a devenit cunoscut în

matematică (doar cea internă, pentru că nu prea e citat, v-o spun deoarece sunt recenzent la „Zentralblatt für Mathematik”, Berlin V.) datorită ... poeziei! Este un paradox „adevărat”. Evident că poţi să-i găseşti ultimului neghiob mari calităţi iar primului savant defecte revoltătoare, totul e să cauţi, să ai (ne)bunăvoinţă. Moisil, spun studenţii lui, rival şi chiar duşman cu Barbilian, s-a exprimat astfel: „Ion Barbu a fost cel mai mare poet ... dintre matematicieni (!), şi cel mai mare matematician ... dintre poeţi (!!)”. Dacă este aşa, permiteţi-mi ca eu să mă clasez al doilea! ...

Colonelul Grigore Lăcusteanu (Vol. 1 din Istoria Dvs. literară, pp.195-6) a dispreţuit la fel tagma scriitorească, şi ca atare, aşternîndu-şi amintirile, a intrat şi el în clanul lor.

Mi se par nişte sclifoseli (ca să nu zic maimuţăreli) „istoriile literare”, „criticile literare” (vezi < Moftul Român>, doar titlul (care adună toate hîrţoagele rămase de la conţopişti, fac muzee, colecţii documentare („Să strîngi hîrtii, să faci arhive” - un vers apostrofator din Pasternak) ... Şi totuşi sînt necesare!!!

EU AŞ SCRIE O ISTORIE ANTILITERARĂ!

Literaţii-s nişte liniştiţi (chiar şi cînd tac, fiindcă atuncea mîzgălesc foaia), infatuaţi (nu le ajungi cu prăjina la nasul lor cîrn), bat apa-n piuă cu maiul, se joacă de-a hîţa-hîţa pe hîrtie, îşi dau aere de supermani. Motiv pentru care m-am pus să-l studiez pe Nietzsche, să mă observ dacă nu cumva sînt şi eu supraom ca Dvs., Mircea Dinescu şi Napoleon Bonaparte, superstar [în sensul negativ al noţiunii, desigur, numai acestea mi se potrivesc mie, eu fiind vremelnic demn (de dispreţ)].

V-aţi edificat, pe (ne)deplin asupra antiliteratorului din mine? Eu nu sînt el, sau numai el. Dar scriind eseuri împotriva literaturii se pare că nu fac altceva decît pură literatură. Din păcate.

Valoarea, în speţă, cea literară este RELATIVĂ (depinde strîns de cercul de afinităţi). Dacă critica n-ar fi urlat cu turle şi trîmbiţe că Nichita Stănescu e cel mai mare poet contemporan iar în schimb l-ar fi ridicat în slăvi pe, de exemplu, Leonid Dimov (Dumnezeu să-l ierte, am auzit că s-a pişat pe statuia lui stalin), atunci eu aş fi crezut că Leonid Dimov (nume total slav) este primul, aş fi fost la fel de convins precum sînt acuma de nenea

Stănescu. Şi nu numai eu, chiar şi Dvs., ca să nu mai vorbim de publicul larg, indiferent, care „învaţă” la Limba Română ca pe o dogmă că, de pildă „Mihail Sadoveanu este cel mai mare prozator român” (într-adevăr, îl ştiu din poze că era un om robust, mare, flegmatic – care m-a enervat că a scris 100 de cărţi la fel, nu tu variaţie de stil, experimente, avangardă; Joyce, contemporanul său, nu l-a impresionat cîtuşi de puţin). Nu m-am împăcat niciodată cu acest „cel mai ...”. Cuvinte şi fraze din manuale, analize literare şi stilistice (de care aţi riscat publicînd şi Dvs.) îi ajută pe elevi să nu mai gîndească: stereotipii, clişee lingvistice [de care am încercat să-mi bat joc, în cadrul limbii franceze – occidentalii permit orice – , prin cele două volume franţuzeşti din care aveţi cîteva pagini: Lsdns, Aab; mai deschid o altă paranteză în cadrul acestei paranteze: colegul meu de la *Lycée Sidi El Hassan Lyoussi* din Sefron, Pierre Raymond, profesor de filosofie şi limbă franceză, m-a întrebat ofuscat, cu ce drept eu, un român, rîd de limba lui, care este internaţională? ...].

Păi, Domnule, Ionesco scria la Paris o carte în care-l făcea zob pe scriitorul lor naţional, Victor Hugo, în ceea ce privea poezia şi teatrul hugo-ian. Dacă vin şi afirm aici că nu-mi place „principele” Eugen Barbu, d-voastră, criticii, puneţi miliţia pe mine. Trebuie să-mi placă X chiar dacă nu-mi place. Am oroare faţă de scriitorii ăştia oficiali, mă gîndesc (prin Cartea Dvs.) şi la A. Toma, iar dictatura clasicilor mă inhibă, aceşti clasici comentaţi şi citaţi de toţi dar necitiţi de nimeni, ori numai din obligaţie, şablonizaţi, închistaţi cu o crustă metalică literară, un nume, o poză, un stil (repetat la infinit), o biografie, o operă arhicunoscută, deci banalizată, devenită dogmă. Pînă cînd? Nu sînt de acord cu infailibilitatea lor. Dacă Eminescu a scris „Cobori în jos luceafăr blînd” înseamnă că a făcut o licenţă poetică, dacă scriam eu, se numea simplu pleonasm.

Adevărul, nu numai artistic dar şi ştiinţific este relativ, gradat, procentual şi potenţial (vezi Teoria relativităţii a lui Einstein), raportat la un sistem de referinţă (în artă acest sistem de referinţă sînt criticii). Nu cred că există un adrevăr absolut, (à la Kant, universal indiferent de reper, decît în teorie (înţelegînd aici

imaginaţie). Aşadar, dacă Dvs. mă depreciaţi nu rezultă că şi alţii vă urmează, poate acei alţii mă desconsideră mai hîtru. Deci, aţi putea să mai strîngeţi şurubul, să-mi mai prindeţi opera în menghină, reducînd-o la zero. Dar nici zero nu există absolut, (neo)opera mea se naşte din ea însăşi, precum pasărea Phoenix din cenuşă. Fiindcă acolo unde nu e nimic e ceva. Este altceva.

D-le Rotaru, pe tatăl meu nu-l cheamă Traian Coşovei pentru ca eu să public un volum tot de tipul „Un, doi, trei, şi ... (iată un poet care ştie să numere) şi să iau premii literare, şi nici X Y, Studio T94, T. N. Craiova, stagiunea 1984-5), unchiul meu nu este Marin (Preda ori Călăraşu) ca eu să pot ocupa un post de redactor (la care aş rîvni tocmat pentru că n-am nici o şansă – îmi place să-mi propun să ating imposibilul, fiindcă ştiu că nu reuşesc şi nerealizările mă ţin mereu în priză, înarmat, în stare de veghe) ca Sorin Preda. Scuzaţi-mă că vă vorbesc despre nepotismul artistic, inegalitatea literară dintre semeni. Dar pe tatăl meu îl cheamă smarandache i. gheorghe (l-am scris cu majuscule), în sat lumea îl strigă bibi, este membru cooperator la c.a.p. bălceşti (vîlcea) (mie aplicîndu-mi-se prostul proverb că aşchia nu sare departe de copac – deci sînt condamnat la anonimat), şi prin urmare el face parte din clasa conducătoare în societate, de aceea eu nu pot să public (mă obsedează impotenţa mea) şi nici să mă realizez.

Muza m-a inspirat cînd am creat ceva pe această temă cu totul neinspirat, un fel de poezie, foarte slabă (mă autocitez):

„Problemă propusă

Enunț.

Se cunosc versurile
unui poet
de mărime necunoscută X
Să se determine valoarea acestuia.
(Se dă una dintre metode.)

Indicație.

Mai întîi se găsesc
parametrii de care depinde X
şi în ce relații se află cu ei,
apoi se determină unitatea de măsură
cu care este normat.

Observație.   Folosind procedee diferite de rezolvare
s-ar putea să ajungeți
la alte soluții."

Realitatea e zguduitoare, adevărul cutremurător. Numai că poporul (neliterar) s-a mai deşteptat. Nu mai poate fi păcălit aşa de uşor. Mie, alfabetul latin mi s-a predat în clasele primare numai ca să pot să citesc ce scriu coşcovei-i şi francezeii, să fiu obligat să citesc, nu ca să scriu la rîndu-mi. Stiloul meu nu are peniţă de aur (la propriu căci scriu cu pixul – cum se vede din prezenta epistolă – (ca să nu întineze ideile-mi) pe cînd ceilalţi scriu cu unchiul, cu mătuşa ... elogii festiviste, ocazionaliste. X îl laudă pe Y, Y pe Z, şi Z pe X prin tranzitivitate algebrică (aş zice mai degrabă prin cerc vicios). Dar ce mă fac eu, care formez doar singur un feed back? Care sînt outsider în propria mea patrie (literară) – o nuia vie ... pe spinare). Nici Dvs.!

Eu sînt bolnav de mine, am răcit la inimă şi tuşesc numai litere. *Solo voce*. Nu încercaţi să mă acompaniaţi? Eu sînt borţos de mine, mai am unul în mine care nu mă lasă în pace, mă îmboldeşte în coaste să iese la lumină, v-am luat pe Dvs. ca moaşă comunală (sau ursitoare?) la naşterea creaţiei mele. Dar nu mai am vlagă.

[Mi-aţi dat iar de furcă cu „gătirea" misivei către Dvs., mă pregătesc să trec parcă un examen, am destulă bătaie de cap şi nu ştiu ce o să fac dacă va trebui să vă răspund din nou, nu mai am ce să mai mint ...

Recitesc celelalte două scrisori pe care am avut obrăznicia să vi le „înmînez" prin curier, pentru a nu mă repeta ca Mihai Beniuc, Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Lucian Avramescu, Nicolae Prelipceanu etc. şi etc.

Mă provocaţi, aşadar, la scris, sper că nu sînteţi un delator. V-am categorisit de Om modest, cumsecade, respectuos cu inferiorii, şi v-aţi comportat destul de calm la împunsăturile ce v-am trimis.]

Continui „romanul" meu (intenţionez să ajung un mare nonromancier).

Oamenii scriu pentru BANI sau GLORIE („chinuiţii nemuririi", sintagmă ce nu-mi aparţine), iar în subsidiar pentru PUTERE

(literară?) sau IUBIRE (ca să se facă admiraţi). Astfel că motivaţia este moartă – în toate cazurile. Să presupunem că un poet este atît de înfierbîntat de poezie încît nu se poate abţine să nu creeze. (Am luat un caz limitat.) Foarte bine. Dar de ce nu ţine pentru sine, sau cercul intim de prieteni, rude? De ce doreşte să devină publice scrierile-i? (Să nu-mi răspundeţi că din „patriotism" ori „datorie"... fraze îmbrobodite - ci pentru cele menţionate mai sus!

Bineînţeles că în interviurile lor impertinente (dar cu masca pertinenţei) n-o să declare aşa ceva, nu e recomandabil. (Pe mine m-a îngreţoşat întotdeauna oficialismul.) Ei lasă a se înţelege că o zeitate anume i-ar fi ales şi predestinat. Şi că, dacă n-ar crea ei, s-ar scufunda pământul!

NIMENI NU ESTE INDISPENSABIL NIMĂNUI.

Cîteodată răspunsurile de la Porţile Redacţiilor unor reviste literare îmi provoacă silă şi vomit toată literatura sub plapumă, asemeni (anti)eroilor... Un Alex. Ştefănescu (observ că-n ultimele numere publică numai fete de liceu; este (ne)căsătorit?), Iulian Neacşu, Ion Gheorghe etc. se consideră dumnezei literari, îngeri ai artelor, intangibili. Dar sînt destul de părtinitori. {Mai onest mi s-a părut Geo Dumitrescu, nu pentru că m-a debutat în „Luceafărul" (1980) ...acum văd că a dispărut fără urmă(!).} E un fel de caca-maca, mai mult caca decît maca. Ce urmăresc aceştia prin dogmele impuse, să creeze toţi tinerii după gustul lor? (adică unilateralitate). Numai ei au dreptul să ne judece, noi invers nu.

Eu nu regret niciodată greşelile pe care nu le comit. „Nu, eu nu regret nimic" deşi „nu sînt turnul Eiffel"! Acesta a fost (este) destinul meu [(anti)literar]. Mă consolez (anticonsolez).

Urmăresc să mă fac cunoscut ca Om (de nimic), author de banale lucrări banale.

Fierbe sîngele-n mine, de ţăran. O efervescenţă creatoare care nu se materializează. Este înăbuşită din exterior. Răcită. Descurajată. Şi încurajată la menopauză. Pînă va apărea ediţia a II-a a „Istoriei a III-a" a Dvs. va mai trece multă apă pe Jiu. În acest răstimp voi ajunge scriitor de nonnotorietate mondială. Iar eu nu mai am răbdare. Doresc să mă văd în istorie. Să fiu sigur. Ca duşmanii să se bucure de insuccesele mele.

Ducem, noi doi, un război al conştiinţelor? Am fi inegali. Din moment ce eu sînt dezarmat psihologiceşte. Domnule, [aş vrea eu să fim tovarăşi, dar nu acceptaţi Dvs., v-ar fi ruşine cu mine] …

Aştept aşadar istoria Dvs. nescrisă.

Prietenul meu, poet oltean trans(-bordat sau -plantat) în Banat, I. P. Tatomirescu, m-a îndemnat să vă contactez. (Dau vina pe el.) Dar nu puneam mare preţ pe răspuns(ul, urile) Dvs. Intuiam că mă veţi primi ca pe-un mucea (Muc cel Mic). Dacă nici el nu figura în Istorie, cu cărţi la <Cartea Românească>, eu nici pomeneală! Aveţi dreptate, istoria literaturii nu este un dicţionar.

În Dvs. am încredere „deplină", încît dacă mă veţi sfătui „colegialmente" să mă las de scris voi continua cu siguranţă în inutilitatea mea; şi reciproca. Am învăţat să nu dau crezare nimănui, să urăsc cu foc – ca un balaur!

Sînt un autodidact în artă [am conceput şi puţină grafică naivă la o carte de-a mea (Aab); antipoemele puse se vor sub o formă spaţială (ţinînd cont şi de grafica textului); în Istoria Dvs. să mă treceţi ca avangardist (Ia-l gardist!).] O.K.? (îmi înzorzonez scrisul ...)

Am găsit la Biblioteca Judeţeană Dolj cele trei istorii ale Dvs. (Cota II 12688), în progresie aritmetică: 600, 800 şi respectiv 1000 de pagini. Apoi o serie de studii literare, prefeţe, note, ediţii îngrijite, manuale de română. Tot printre fişele Dvs. mai era amestecat un anume Ioan R. Rotaru. Sunteţi Dvs.??

Pagina la care mă trimiteţi ca după ţigări, (333, vol.2), urmuziană, este într-adevăr revelatoare anti-literară. Dar nu sînt un epigon al lui Demetru Dem Demetrescu, ci mai puţin, un epigon al epigonilor lui, sau un epigon al epigonilor epigonilor epigonilor ... mei! (Am format un lanţ Markov, probabilistic.) Am citit cu voluptate (de fapt îl mai studiasem acest capitol prin „Avangardismul românesc" al lui Marin Mincu, căruia i-am scris din Maroc în Italia). Urmuz este unul din maeştrii mei, iar Margareta, Ionesco, Jarry, Adamov ... Urmuz este cel mai important scriitor român, îl depăşeşte pe Eminescu prin inventivitate (Iertaţi-mă că nu gîndesc aidoma Dvs.), cu el Ionesco a ieşit în lume. Pertinentă şi necesară „În loc de introducere:

Cîteva cuvinte despre limba şi literatura română nescrisă” (sbl. mea) (pp. 9-14, vol.1). Am căutat cu lumînarea aprinsă (fiindcă se oprise curentul) în Istoriile (nehieroglifice) ale Dvs. scriitoraşi mărunţi ca mine (am abia 1,71 m înălţime), să-mi dau seama dacă sînt sau nu cel mai mic literator român din toate timpurile, ori măcar cel mai neînsemnat. Ar fi, în orice caz, un record!

D-le Rotaru, am citit în Maroc un extraordinar roman „La vingt-cinquiéme heure”, m-au podidit lacrimile, de C^{tin} Virgil Ghiorghiu – nu am lecturat roman mai bun ca acesta în literatura română. Apăruse la „Plon” (?), Paris, într-o reeditare. S-a tras şi film. O carte pe care n-o mai lăsai din mînă. L-am căutat cu lupa, dar nu l-am găsit în Vol. II al Dvs. Deci, cum stăm cu noţiunea de „exhaustiv”? Consider că un atare dicţionar nu e posibil (decît în manuscris), cel puţin pentru moment, datorită unor scriitori emigraţi şi a unor neconvergenţe (ca să nu spun divergenţe) ideologice. Ion Caraion, Petru Popescu ... şi mai ştiţi Dvs. care ... Ce credeţi, D-le Rotaru, cultura românească din exil se va uni cu cea din ţară peste cîteva miliarde de ani cînd Soarele se va stinge? Ce vor gîndi predecesorii noştri despre Ion Rotaru şi Florentin Smarandache, despre aceste rînduri peste 1000 de ani? Dar peste 1001 ani? (Întrebări tabu, mai ales prima.) Vor crede că ne dăm în spectacol sau ne jucăm de-a scandalul, cum procedau în vremurile foarte îndepărtate Eugen Barbu şi Adrian Păunescu ca să-şi crească popularitatea?

Care sînt criteriile afirmării? Dvs. trebuie să le cunoaşteţi, istoricii şi criticii literari deţin „cheia succesului”. Pentru a se publica ori recenza autorii trebuie să aducă dovadra ..

Cine mă va descoperi pe mine după moarte din rahatul în care m-au băgat editorii nepublicîndu-mă?

Dacă românii nu mă primesc în istoria literaturii lor neşters pe picioare şi fără papion la gît, mă primesc francezii aşa cum sînt, rău, murdar şi spurcat (la gură), nemulţumit de părinţi (literari), batjocoritor de litere (am primit deja nişte formulare de completat), ba chiar sînt disputat între românii din diaspora şi francezi: profesorul Dan Roman din Montréal pregăteşte (pregătea pe vremea marocană a mea, 1983) o istorie a personalităţilor (de origini)

româneşti din Occident, unde mă includea şi pe mine (pentru că 10 dintre cele 12 cărţi publicate mi-au apărut în străinătate, deoarece în România eu public foarte uşor (!), apoi colaborările la tot felul de reviste ştiinţifice internaţionale – vezi *Curriculum vitae*).

D-le Rotaru, singura mea preocupare este studiul şi creaţia, aşa că aţi dat de dracu cu mine!!

N-am familie (literară), copil (literar), colectivitatea m-a însingurat. Sînt un străin de Albert Camus. Un ghinionist ca mine s-ar putea să fie norocos.

Doresc să am o operă restrînsă, à la Mateiu Caragiale sau omonimul meu Ion Barbu, ca atare scriu mult. Ca să aibă posteritatea de unde alege. Poate că în viitor „Scrisoarea a III-a” a mea va aparţine Patrimoniului Ştiinţific Naţional, deoarece conţine idei şi meditaţii literare.

Viaţa mea este ca o continuă sesiune, fără examene, cu probleme pe care mi le fac eu însămi şi alţii, nici măcar examene medicale deşi sînt putred de bolnavi literaturiceşte. Mă doare sufletul fiindcă timpul trece degeaba pe lîngă mine şi eu pot să nu pot nimic.

D-le Rotaru, tot ceea ce scriu, pe lîngă Dvs. eu nu sînt un pitic, sînt şapte pitici. Consider că existenţa mea se aseamănă într-atît cu a celorlalţi încît se deosebeşte fundamental. Trăiesc interiorizat, singur numai cu mine în colectivităţi mari şi mici.

Eu sînt un filigranat în limbă şi limbaj. Scrisul meu cred că se poate compara cu năzbîtiile lui Raymond Roussel („Impressions d'Afrique”, „Locus Solus” pe care nici nu le-am citit, dar nu am această pretenţie) sau cu Jacques Prévert („Ceux qui mamellent la France”, volum pe care l-am citit) [vezi <Langage mécanique> în volumul meu „Anti-chambres et antipoésies, ou bizarreries”, p.34, şi scrisoarea editurii pariziene].

Vă mulţumesc pentru cartea de vizită, vă trimit la rîndu-mi cartea mea de vizită „Le sens du nonsens”, din păcate (poate şi din fericire, ca să nu mă bîrfiţi prea tare şi faţă de prea mulţi) lipsesc pagini (expediate anterior spre republicare la o revistă ... matematică!! Nu rîdeţi, aşa am ajuns, revista se numeşte „Gamma” şi este scoasă de Liceul „Steagul Roşu” din Braşov).

Poemele aveau ceva neclar în ele şi se conformau unor algoritmi neliterari; [în orice caz, pe francofoni i-a incitat şi surprins]. În ziarul „L'opinion" (un fel de „Scînteia") din Rabat, criticul literar Khalil Raïss mă compara cu Tzara şi Ionesco – pe linia avangardismului]. Dar sînt tangibile cu ştiinţele exacte. O să vă trimit un număr al revistei ca să-mi îngroş dosarul meu pentru posteritate (ori posterior-itate) la Dvs. şi să mă pun bine cu criticii matematici. Dacă tot s-a întors lumea cu fundul în sus, de ce n-aş publica în „România literară" a lui Dimisianu şi articole cu ecuaţii diferenţiale.

Dar redacţiile au un deosebit respect faţă de mine şi mă resping de peste tot. [Într-un timp, hotărîsem să scriu numai în franceză, fiindcă încercările-mi româneşti nu mi le bagă nimeni în seamă, directorii (de conştiinţă) se şterg cu ele la fund.] (Vă expediez scrisoarea recomandată ca nu cumva să se rătăcească, din întîmplare nefirească, sclipirea minţii mele orbitoare!)

Ţin, apoi, să vă atenţionez că am rude importante sus puse, ca atare să nu cumva să îndrăzniţi să nu mă criticaţi. Oltean fiind, rudele mele s-au răspîndit prin toată ţara, altele s-au stabilit şi-n străinătate: Ardeal, Dobrogea, Muntenia ca şi d-voastră, moldovenii (şoldovenii). [Apoi ştiţi de ce cutremurul s-a transmis de la Focşani la Bucale? A plecat să caute moldoveni ... (Vă rog să nu uitaţi să rîdeţi ... deşi cam banal, slab). Poate-mi răspundeţi şi Dvs cu bancuri despre olteni!]

La Bucureşti merg pe 13 şi 14 februarie a.c. la un botez. Şi aş vrea să nu vă întîlnesc. În Drumul Taberei. Mătuşa mea lucrează la Ministerul Apărării Naţionale. (Am deci o pilă puternică, păziţi-vă!) Este femeie de serviciu. Face curat prin armată. Unchiul meu îşi desfăşoară activitatea la Palatul Republicii şi chiar prin Comitetul Central al P. C. R. [Aţi încurcat-o! ... Dacă îndrăzniţi să nu mă băgaţi în istorie ... ştreangul vă aşteaptă (literar).] El lucrează ca fierar-betonist. Ei au împreună mai mulţi fii, dintre care unul este mare maestru, tot în armată (Dîrdîiţi de frică?), este maistru militar clasa a III-a, dar cel mijlociu a ajuns om mare, umblă prin ţări străine, şi-a absolvit şcoli înalte – în special Şcoala Vieţii, care-mi lipseşte mie, ca marinar vizitînd şi destule muzee

şi biblioteci, adăpostiţe în cîrciumile şi bordelurile portuare. Cel mai mic copil este pictor de curte (a pictat curtea mea natală din Bălceşti şi pe a lui din Zătreni).

De la Universitatea Dvs. Capitalistă (adică din Capitală) mă cunosc unii ca pe oaia neagră (că sînt într-adevăr brunet), alţii ca pe oaia rătăcită de turmă [fiindcă sînt nonconformist, experimentalist, avangardist şi nihilist – neg totul, mă neg şi pe mine (mai am un neg negru în obraz)], oaia rătăcită de turmă în gura lupului (Ion Rotaru), toţi mă ştiu ca pe dracul împieliţat sub porecla CELDINMAROC: Eugen Simion, Nenea Manolescu (Filologie), Solomon Marcus, C. P. Popovici, C. Niţă (Matematici), iar dintre literaţii propriu-zişi: Hristu Cândroveanu, Marinică Sorescu, Laurenţiu Ulici, Adriano Celentano şi Ţaţa Veta lu' Nea Mărin. Cărţi de-ale subsemnatului se găsesc pe la respectivii.

Pentru a vă edifica asupra (non)identităţii mele literare, meditaţi asupra crezului meu (non)artistic: „Programul Non-Conformist" {din volumu-mi paradoxist „Le sens du nonsens" (Lsdnd), pp. 5-6}, precum şi antipoemul „Cher Monsieur FLORENTIN," {Lsdns, p. 58}.

Cîteva poeme v-am copiat eu, cu mîna asta a mea (imaginaţi-vă o mînă care ţine pixul între degete), inteligibil sper, ca să vedeţi cît efort depun pentru Dvs.... Iar Dvs., vă doare în ... inimă (ca să nu nimeresc altundeva, greşind diagnosticul medical!) ...

CONSIDER CĂ NICI UN CRITIC NU SE POATE RIDICA LA NIVELUL ÎNŢELEGERII POEZIEI MELE (nici cu scara) (sînt cel mai orgolios poet de pe glob); numai Dvs. aţi fi în măsură să mă săpuniţi şi muştruluiţi frumos, să mi-o tăiaţi din scurt. Prea mi-am luat nasul la purtare. De aceea vă trimit cîteva lucrări inedite, ca să vă făliţi posterităţii că deţineţi manu-scrise dactilografiate şi ne, provenind de la un scriitor de talie internaţională, pe care să le vindeţi la licitaţie cu preţuri fabuloase, milioane (de sutimi de miimi de centimi), ca tablourile lui Rembrandt sau Van Gogh, la Muzeul Literaturii Române sau chiar la Paris. Creaţii năstruşnice de-ale mele, în stil arivistic, să vă dau de lucru că şi-aşa n-aveaţi ce face (!), să nu-i mai studiaţi pe alţii

ci numai pe mine (sînt un scriitor care nu face parte din uniunea scriitorilor – eu nu mă compromit – foarte gelos pe confraţi!). Sînt un creator de noncreaţii.

ÎMI PLACE LITERATURA SUCITĂ!

Vă trimit lucrările acestea fiindcă tot nu mi le publică nimeni, nu le citeşte nimeni, nu interesează pe nimeni (nici pe mine), iar pe Dvs. vă plictisesc (ceea ce o doresc din plin); să aveţi amintire de la mine, poate mor mîine-poimîine (sînt un tînăr bătrîn, bolnăvicios, retras, timid şi tîmpit; am 33 de ani şi merg de-a-ndăratelea pe 18, pînă o să dau în mintea copiilor!) ... să nu mă acuze istorimea că nu am dat dovadă de ataşament la creşterea şi descreşterea imperiului limbii române. În cazul că n-o să vă satisfacă gusturile literare, vă voi mai expedia data viitoare, dacă nu îmi răspundeţi, altele, pentru lectura Dvs. personală (ca să distraţi căţeii, pisicile şi raţele leşeşti; sînt absolut sigur că nu aveţi ce lectura – ca atare, apreciaţi-mi efortul). Dacă doriţi să vă bateţi joc de mine (ca de-o fată mare) şi vă stă la îndemînă, puteţi să le şi inseraţi în vreun periodic, care să mă fixeze în epocă şi să le arate şi altora influenţa pe care am executat-o asupra lor, din umbră, deşi nu m-au citit, nu m-au cunoscut, n-au auzit de mine ... ci doar prin telepatie (literară).

VĂ RETRIMIT CREAŢII LITERARE DACĂ-MI PROMITEŢI CĂ NU LE CITIŢI, NICI MĂCAR RĂSFOIŢI. Mi-ar fi ruşine!!

Voi ordona pictorilor să-mi execute în ulei portretul, privit dinspre ceafă, acolo unde-mi străluce înţelepciunea, ca să le ia(u) ochii vizitatorilor. Sculptorii să înalţe statui smarandachiste, cu o frunte lăţită pe care să se poată odihni orice pasăre înainte de a se găinăţa.

Sînt singurul poet din lume (vorbesc serios) care a scris (şi publicat!!, sîc) POEME ÎN NICI UN VERS! (vezi Lsdns, ciclul cu acelaţi titlu, pp. 59-66). Acesta este recordul meu mondial neegalat, de a fi reuşit să compun fără cuvinte, fără litere. Poemele nu sînt gratuite, nu sînt de poantă „ele trăiesc doar prin titlu (cap), deşi n-au corp, şi prin imaginaţia cititorului. Un fel de operă de criză" (Eco) dar şi ermetică. Ele constituie un simbol, un ideal de neatins, năzuinţa spre perfect, absolut, infinit, pur, „exhaustiv" al

Dvs. etc. De aceea ele există fără a exista, şi nu există existînd. (Nu sînt jocuri de cuvinte, rebusuri.). Spre exemplificare: „poemul” Meditation ţine două pagini goale (!) (ori albe), ca cititorul să reflecteze îndeajuns – acum vă număr şi pe Dvs. printre ei; am pînă în prezent trei cititori şi jumătate (dacă-l pun la socoteală şi pe fiu-meu!). După mine urmează, într-un clasament neoficial, Gheorghe Tomozei, cu poem într-un vers, apoi japonezii cu poeme HAÏ KAÏ, şi în cele din urmă gloata celorlalţi poeţi: Pindar, Petrarca, Goethe, Rimbaud, Garcia Lorca, Blaga, (pe Arghezi nu-l citez că ăsta a fost panglicar), Pablo Neruda, Brotski, Constanţa Buzea şi Mariţa lui Chioaie vecina mea. Dar eu tronez peste toţi aceştia, fiindcă am scris poeme fără să scriu!

[Vă rog să nu mă negaţi de prea multe ori. Dubla negaţie răspunde în afirmaţie (principiul noncontradicţiei). Prin urmare sînt un poet contradictoriu.]

TOT CE FAC EU NU ESTE INTERESANT, TOT CE FAC ALŢII ESTE FOARTE INTERESANT – acesta este obiectivul major după care mă călăuzesc ...

Am compus o piesă de teatru pentru copii (cu balauri care călătoresc cu submarinele, muma-pădurii trece cu racheta ...) dar n-am curajul să mă duc să mi-o reprezinte nimeni. Frică îmi e să nu-mi rîdă în nas (sînt un Laş literar, cu **l** mare de la bou). „Om bătrîn şi te ţii de prostii!”, zice măgulitor Elÿ, my wife, cînd mă surprinde scriind ori citind, şi-o simt că face alergie! „Păi născocesc poveşti pentru Mihai, our child, care mă tot pisează la cap să-i spun să-i spun şi să-i spun o poveste. Pe drum. La film. În bucătărie. Şi-atunci inventez de la mine ..

Găsiţi alăturat Actul(eţul) II: „Păcală şi Balaurul”. Dacă îmi promiteţi că o jucaţi Dvs. (singur) pe una din micuţele scene bucureştene, atunci cu mare plăcere nu mă voi trimite şi celelalte părţi (prima şi a treia). Cel puţin lecturaţi-o şoricelului Dvs. (din bibliotecă). Vă mulţumesc anticipat. Ca să giniţi re-acţiile de la caşcaval.

Din volumul „Legi de compoziţie internă. Poeme cu ... probleme!” care zace (hai să-i spunem se odihneşte) de 3 ani de zile (şi de nopţi) la <Cartea Românească>, fără a fi fost măcar

repartizat la vreun redactor, fără a fi fost măgar repartizat, vă ataşez ceea ce este mai neinteresant: „Mică (auto)biografie" şi „Programul-Manifest" (premergătoare avangardei pe care am înfiinţat-o, numită paradoxism). Lecturaţi-le seara, cînd vă dor măselele, ori vă doare-n cot de mine. Mai sînt şi cîteva poeme (pentru aruncat la coş).

Aţi remarcat că vă „donez" numai materiale de la indigo, slab vizibile, şterse, incomplete, deoarece Dvs. sînteţi istoric literar şi aveţi menirea de a recupera „aişte" opere(te) deosebit de valoroase [deosebit de valoroase înseamnă: care se deosebesc de cele valoroase – în tinereţea mea am fost şi rebusist, deci sînt o persoană multilaterală, mai am să m-apuc şi de argonautică ...] „Ce, aţi vrea să luaţi manuscrise citeţe? Ar fi prea bătătoare la ochi. Dvs. arhivari! De exemplu „Tragedia antică" a fost inspirată de Nietzsche (ca să vedeţi ce legătură am făcut, la 180^0!...). Şerban Foarţă le mai îndrăzneşte în litere („Copyright"; Ed. Litera, singura care permite invenţii şi experimente!)

Din fericire, două carnete de-ale mele, jurnalistice, din Maroc, s-au pierdut. În felul acesta criticii şi istoricii literari vor munci mai puţin (ori, din potrivă, s-or duce dracu prin Maroc în expediţie după ele? ...Dumnezeul să le mai ştie! ...). Din nefericire mi-a rămas unul, din care mă şi grăbesc să selecţionez ce e mai necalitativ pentru Ion Rotaru şi să-i încurc minţile, să-i înnod urechile (iertaţi-mă, n-am scris că vă leg picioarele şi mîinile cum aveam intenţia...) „În ţara portocalelor". Vă deschid astfel apetitul pentru smochine şi turcomigdale, ca să vă lase gură a apă, fiindcă tot nu se găsesc. Şi-n fond, ce-ar face oamenii cu portocalele? / Le-ar mînca. / Şi pentru atîta lucru merită să le cari din Africa?! ...

Dacă trageţi nădejde că vă mai scriu, bineînţeles că n-o voi face. (Obişnuiesc să le satisfac semenilor doleanţele.) De aceea să nu spuneţi că nu trageţi nimic (de bretele). Dacă nu m-aţi prins în generaţia '80 şi mi-aţi pierdut tramvaiul, mă prindeţi Dvs. în generaţia '89 (cu fofîrlica, ori cu ocaua mică), sau măcar în generaţia '80 şi jumătate, adică pe dinafară ... Să privesc şi eu pe fereastră la spectacolul organizat. Chiar nu se găseşte un loc în picioare şi pentru mine? Sau în genunchi – deoarece alţii stau în

cur în literatură şi sforăie! ... Fiţi generos! Din partea mea vă doresc succes!! (V-aştept eu la cotitură.)

Dvs. ce critic de artă nu cunoaşteţi?

Vă mai pun în plic un număr prim, şapte, de fotografii anormale, voalate, neimportante, dubluri pe care să le puteţi utiliza în historie. (Vă sfătuiesc să vă cumpăraţi un album pentru colecţionatul pozelor mele.) V-aş fi trimis şi color (cu un aparat american care scotea pozele „sur place”, luat din Marocul meu literar), dar cred că Dicţionarul Dvs. nu este colorat. Am atît de multe, încît, decît să le arunc, mai bine nu le arunc – vi le expediez Dvs. (dacă mai aveţi spaţiu locativ pentru depozitarea lor). O să vă pomeniţi cu o basculantă încărcată cu reviste, cărţi, manuscrise [unele nescrise, doar în capul meu – vă menţionez că am un cap foarte mare şi pătrat, a cărui circumferinţă sferică depăşeşte 60 cm (!) nu exagerez, port nr. 60 şi 61 la basca de golan, şapca de gură-cască şi căciula de ţăranoi orăşenizat de timpuriu, pe care mi le execut pe comandă numai)].

Aş putea să deschid un muzeu special în memoria nonvalorii mele, unde să etalez obiecte ce-mi aparţineau, şi-mi vor aparţine (parcă mai ştie cineva peste ani şi ani ce a fost şi nu din muzeul „Smarandache” înfiinţat de Ion Rotaru!): pantofi cu botul ascuţit, placheuri, izmene şi alte dedesubturi scoase la iveală, ciorapi puţin parfumaţi, chiloţi, maieuri cu găurele şi scobitori, la care se adaugă două măsele cariate şi uşor plombate cu azbest – care vor fi utila istoricilor literaturii ca să-mi studieze viaţa şi să-mi închine monografii...

Vă rog să mă scuzaţi că n-am compus o scrisoare mai lungă şi mai urîtă, de cel puţin 100 de file. Dar de-o săptămînă de nopţi mă „căcănesc” (ne, să nu vă imputã cuvîntul) să scriu la epistola Dv. 27 ian. – 02 feb. 1988, din Craiova City. M-am săturat şi m-am săturat, deşi criticii n-ajung niciodată la starea de saţietate.

LA ANUL ŞI LA MULŢI ANI!

Florentin Smarandache

Scrisoarea a IV-a

de Florentin Eminescu

Stimate D-le Rotaru,

Urmare a răspunsului Dvs., pe care nu l-am primit, la voluminoasa mea epistolă – colet anteri$\binom{\textit{oară}}{\textit{or}}$, vă rescriu. Abia am aşteptat momentul, l-am pîndit. Şi el n-a picat ca din senin. Şi poate nici n-a picat deloc.

Deoarece revista „Gamma” de matematică nu o să vă trezească nici o emoţie şi fiindcă nu o veţi înţelege, v-o expediez grabnic. Pînă nu vă dezmorţiţi. În acest fel voi fi la adăpost. În avanpost. Priviţi, vă rog, cele mai slabe compuneri literaturizante ale mele, aşa-zise poezii, din perioada de formare şi informare artisticească a mea, pentru a urmări procesul de involuţie literară ce probabil l-am urmat. De care mi-e şi ruşine să le recunosc, redactorului Bencze braşovean spunîndu-i că sunt ale … unui prieten de-al meu, versificator.

Cum se face, şi cum nu se face, că ne scriem în contratimp. Cînd vă răspund, nu îmi scrieţi Dvs., şi invers, cînd nu îmi scrieţi dvs. vă răspund eu. Deci sîntem O.K.! Cu cît misivele mele sunt mai lungi, cu atît ale Dvs. mai scurte – tind spre zero ...

Vă mulţumesc pentru a doua Dvs. scrisoare (pe a treia n-am lecturat-o încă decît în gînd) formată dintr-un bilet şi o foaie albă. Spunea mai multe şi concise petecul nescris de hîrtie. Poate fie-va milă de mine şi-mi veţi arunca în scîrbă un plic. Vă promit că decontez timbrele.

... Nu mai am nici o vlagă la creat ...

M-am apucat să redactez un roman dac despre „stilou”: introspecţie, metafizică, geofizică şi garantologie. O lucrare complexă complexă.

Ajutaţi-mă să n-o termin.

Astă-seară m-a părăsit muza, a fugit cu altul, e o tîrfă, am prins-o în fapt. Nu mai am ce băga. Nici o replică, nici o idee ideuţă ideişoară ideuţoaie. O să dau divorţ.

A propos, cît de mult v-a displăcut Le sens du nonsens? Dar fiţi sincer, că pe mine nu mă cheamă Vasile Alecsandri şi nici nevasta la culcare şi nici Florentin Smarandache. Numele meu este smarandache florentin. Aţi reuşit să mă dispreţuiţi destul? Dacă nu, mai încercaţi! Se mai prea poate ...

Nu-mi place să fiu urît puţin, pentru că şi eu la rîndu-mi urăsc din tot sufletul creştin. Am pe satana în vene.

Permiteţi-mi, vă rog, să mă doară-n fund de literatura română contemporană, în condiţiile în care eu sînt un simplu spectator, nevoit să aplaud toate inepţiile cîtorva inşi care se erijează în „ reprezentaţi” ai culturii noastre, care cultură, chipurile, este de „masă”, „populară” etc. Probabil că sferele naţionale s-au schimbat, chircit, iar cînd pronunţi <popular> înţelegi 2-3 persoane.

Au acaparat unii redacţiile revistelor şi editurilor de stat şi le folosesc în scopuri individuale – deşi sub masca colectivismului.

[De exemplu, mi-au trebuit zece ani ca să public o poezie în „Ramuri” (i se potriveşte mai degrabă denumirea de „Crengi”), care de altminteri este o revistă provincială, destul de obscură, fără cititori – chiar şi-n Craiova zace prin chioşcuri – întrebîndu-mă, cu ce scriu ăştia mai bine ca mine? Şi am văzut cu ce scriu: cu pile, cu sticle etc. ... nepotisme literare.

Dar să v-anunţ ultima noutate: ştiaţi că revista „Familia” apare la Craiova? (Colaborează Marin Sorescu, George Sorescu, Ion Sorescu, Radu Sorescu şi alţi membri ... ai familiei.]

Facem parte din clase culturale diferite şi, desigur, nu v-ar conveni schimbarea noii ordini literare. Încerc să fac o REVOLUŢIE în lumea literelor – dar nu în sens maoist. Deoarece eu nu am realizat nimic până la 33 de ani, iată marea mea

realizare! Iar de acum încolo doresc să realizez cel puţin cît pînă acum.

Cei care se încred că au realizat, n-au făcut decît deşărtăciune (biblică).

Dar iar am luat-o razna ... Aş putea să înşir aiuristici din astea la infinit. Numai să aibă cine să le asculte. Criticii sînt surzi la zbaterile antipoetului din mine.

În numele Tatălui, şi-al Fiului
Şi-al Sfîntului Florentin
Amin.
Las Craiovas,
February 20, 1988

P.S. L′Association alsacienne pour la poésie m′a accepté le volume d′antivers en français „Anti-chambres et anti- poésies, ou bizarreries” dont vous possédez quelques pages.

Voilà, l′irealisable s′est réalisé.

JEO DI ORVOAR, MEOSIEO ROTARIU, A LA LANG RUMEN.

SEL CHI NEO VEO PA MEDITE

FLORANTEN SMARANDAŞ

Scrisoarea a V-a

Mult stimate şi iubite tovarăşe Ion Rotaru,

Merci für your scrisoare von Mărţişor.

Vă rog să mă scuzaţi că n-am putut să vă răspund mai tîrziu, dar n-am fost ocupat. Din păcate nu m-a ţinut la pat nici vreo boală creatoare contagioasă. În orice caz, am reuşit să vă scot din Dvs. O epistolă de şase pagini, densă în idei şi metafore, de la ditamai criticul şi istoricul (eu nu prea separ cele două noţiuni fiindcă nu vreau eu)… Vă daţi seama? O s-o vînd la Muzeul Literaturii cu zece mii! (Muzeul Literaturii Chineze poate mi-o cumpără.) La fel şi Dvs. cu foile mele, vreo 40, şi mai ales că nu se găseşte hîrtie igienică o să scot o plachetă la „Litera” binenţeles deoarece alte edituri nu sînt demne de mine, o s-o trimit cît mai negrabnic ca să rupeţi căte-o pagină – ca din calendar – numai să nu mă înţepe la fund. O atîrnaţi deasupra oglinzii şi cînd vă bărbieriţi pe dinăuntru de zgură literară, mai aruncaţi cîte-o privire peste un poem smarandachian, mă înjuraţi în gînd de trei ori sau chiar cu voce tare în reviste, că tot nu aud, sînt surd la observaţiile altora.

Din fericire n-am telefon, ca Dvs., ca să vă ascult invectivele. (Eu v-am inoportunat cu un apel telefonic, eram curios cît vă pot intriga.) Mi-e rău literar.

Voi declanşa o răscoală impopulară. Eu sînt maniheist, în lume nu există doar <u>rău</u> ci şi <u>foarte rău</u>. Aceasta e raţiunea mea de a nu fi, să desemnez <u>oroarea</u> literară drept <u>bine</u>.

Fiţi amabil, aşadar, de mai înduraţi şi această scrisorică, în formele retorice şi anti, în care nu spun nimic, decît că nu-mi place să scriu – o scrisorică de dragul corespondenţei inutile care mă caracterizează. Scriu cu destulă greutate în simplitatea mea despre tot ce nu aveam de scris, nu ştiu cum s-o mai lungesc la nesfârşit – sînt un explorator al infinitului. M-am dat tot. Mă

căcănesc un secol pînă să trimit o misivă cît mai (ne/anti)artistică ca s-o vadă istoricii lit. ai istoricilor lit. ai istoricului lit. Rotaru în vecii vecilor şi s-o însemneze în revista lor de morţi (spiritualmente) <Manuscriptum>, la anu(s) şi la mulţi ani, să ne daţi şi nouă.

M-am îmbolnăvit de lepră literară. Dvs. cac ritic dear tăcu noaş teţi. Căci aveţi pîinea şi cuţitul, mai ales, în inima mea. Vă mulţumesc. (Astăzi e duminică şi toată lumea se odihneşte, numai eu stau, şi mă joc de-a soarta.)

Să vă mai transmit cîte ceva din neştiinţa mea multilaterală? Am compus anul viitor o trilogie din patru piese, dar încă n-am scris-o. O s-o termin la paşti, al cailor. Mă screm mult pînă să aleg, ca să nimeresc ce e mai prost. (Decît repede şi bine, mai degrabă încet şi nesatisfăcător!)

În curînd nu o să-mi joace la Craiova piesa „Întîmplări cu Păcală”. Vă invit şi pe Dvs. să nu o vedeţi. O.K. Eu sunt profesor universitar la şcoala generală 32 din craioviţa, dar cer să mă retrogradeze la un liceu.

Sînt foarte mîndru de rezultatele negative pe care le-am cîştigat cu deosebit efort. Toţi mă dispreţuiesc şi dau rapoarte despre mine nu proaste ci foarte proaste. Ce mai tura-vura, mă simt măgulit! Mă bucură că şi Dvs. mă acuzaţi fiindcă am creat „nimicul, zeroul, haosul”, dar nu în genul lui Beckett. Nonsensul meu are sens, nu m-aţi înţeles, iar paradoxurile mele nu sunt paradoxuri, sînt adevăruri sub alt unghi de vedere (sau de obscuritate). [Mie-mi plac enorm eseurile, deoarece ele te fac să nu pricepi o iotă din şi despre text, ori, dacă e posibil, contrariul ...]

Am explodat deja şi am făcut praf în jurul meu, pe care praf l-am aruncat de pe balcon în ochii trecătorilor prin literatură.

La Universitatea din Craiova beneficiez de indiferenţa şi dispreţul funcţionarilor în litere. Negrici nu m-a drăcuit, din nenorocire, decît de două ori: în faţa traducătorului meu Traian Nica şi a exuniversitarului C. Dumitrescu, matematician, şi a fost de acord să nu-mi încredinţeze copilul la meditat. Marin Beşteliu m-a beştelit, m-a făcut cu ou şi cu oţet – deşi nu se găsesc ouă la autoservire nici la aprozar, nu-mi dau seama de unde le-o fi luat

şi de ce le-o fi stricat pe mine, ‚merit eu să fiu iubit'? – îndruga despre „sentimentele" mele „fabricate în laborator" şi în Maroc că ar fi decadente, ceea ce mi se pare diametral opus fiindcă eu experimentez-experimentez şi chiar experimentez, dar l-am iertat şi l-am înţeles ştiut fiind că el este un specialist. Doar Constantin Popescu m-a înaintat la ziarul „Înainte". Lui Ghidirmic i-a slăbit vederea, trece pe lîngă mine şi nu observă talentul meu creator, ar trebui să consulte un oftalmolog. M. Sorescu se bîlbîie în faţa mea. Ce să vă povestesc, sînt de speriat! (de ciori) ...

EU AM TOT CE NU-MI TREBUIE, NU MAI MĂ INTERESEAZĂ NIMIC! (Ar trebui să-mi aplicaţi o amendă literară să mă-ncodeiaţi acolo unde nu ar trebui, la securitatea literelor ... Măcelarii de valori! ...) Ca istoric literar o să fiţi doar citat, pe cînd eu ... n-am probleme, nici măcar atît!! N-ar fi desigur cazul să fac comparaţie între ţînţar şi armăsar, dar ar putea fi şi cazul. Nu m-am făcut doctor care să ia mită, cum susţineţi, doctor sînteţi Dvs., mie, directorul (n.a.) nu mi-a dat avizul să mă înscriu la doctorat în matematici (1985) fiindcă dumnealui era profesor de română, şi mi s-a părut normal, pentru că *l'anormal est devenu habituel* („Le roi se meurt", Ionesco), mă surprinde însă faptul că n-au pus şi omul nou de servici să semneze refuzul, că şi ăsta m-ar fi respins pînă nu-i dădeam o ţuică bătrînă. Indivizii au avut grijă, probabil, să nu mă forţez prea tare că-mi crapă ţeasta!

Mai am puţin şi-ncep „Antiscaunul singurătăţii literare", cum susţineţi, fiindcă ştiu că n-o să mi-l publice nici dracul! (de Valerică Rîpeanu, Cornelică Popescu, Hilarie Hinoveanu s.a.m.d.). Dacă l-aţi compune Dvs. atunci l-ar publica toţi deodată! Există, deci, o mică deosebire mare între noi (toţi)!! Există nervi. Dar o să vin la toamnă pe la Casa Scînteii cu butoiul, ca să-i satur pe toţi, o iau de la femeia de servici pînă la director, trecînd prin toţi funcţionăraşii de la CCES, ca să-mi publice şi mie ceva, un rînd, un cuvînt sau măcar o literă. Ca să zic şi eu mai tîrziu, uite domne, litera asta am publicat-o eu! N-aveaţi nici o grijă, trec şi pe la universitate, aici sînt mai mulţi căţei, dar mie îmi plac animalele, o să aduc pentru fiecare un os, un cimitir de scriitori.

Şi-apoi îmi cumpăr o diplomă de filolog cu 30-40 de mii – în Craiova costă 1000 de lei examenul. Probabil în Bucureşti e mai scump.

M-aţi ghicit din poză, sînteţi un psiholog şi anatomolog a-ntîia! Într-adevăr, sînt îndesat de carne şi carte (umblu cu geanta plină), sînt mai naiv de cît m-arată poza, de-aia mi-e teamă să vă întîlnesc, poate îmi stric proasta reputaţie pe care am căpătat-o, şi-apoi să vedem dacă mai trăiesc pînă atunci! Ştiţi că se moare mai uşor tînăr, iar eu am tot viitorul în faţă, negru. Am impresia că tot ce zboară se mănîncă, pînă şi potîrnichiile. O să mă aşez şi eu la masă, literară, să mănînc pe unul şi pe altul, că şi ei m-au mîncat pe mine. Fript.

Înfăţişarea îmi e, desigur, brahicefală (mare şi tare ... de cap).

Dar de fapt nici nu ştiu de ce vă scriu. Pentru că sînt ocupat cu manuscrisul, l-am creat ca să-l rup – eu nu ard manuscrisele ca Maestrul şi Margareta, decît în suflet. Vă ajut într-o istorie antiliterară.

Vă cer scuze că v-am transmis (non/anti)răspunsul meu, pe care nu-l aşteptaţi ca pe pîinea caldă pe cartelă în provincie, dar am avut şi o moarte în familie, la ţară, mi-a decedat bunica (pardon, pisica), au găsit-o părinţii slabă – nemîncată de şobolanii de bibliotecă, refugiaţi din camera mea de lucru în grădina de zarzavat a mamei-mare. Pisicuţii, pe care-i fătase de trei zile, miorlăiau pe lîngă dînsa. M-a prins o tristeţe foarte întristătoare. Am scris pe loc o analiză neliterară şi stilistică.

Mi se pare comică afirmaţia că poezia românească actuală depăşeşte pe aceea din Vest, pentru că acolo nu există! Versurile sînt la pămînt! Deşi, puţină cum e, depăşeşte prin experimente lirica noastră, oportună cum aţi remarcat, tradiţionalizată (numai cît ştie eu grupul parizian Oulipo ...). La noi sunt mai mulţi poeţi decît cititori. Noi cîştigăm prin neprezentarea adversarilor cu 3-0.

În final, veuillez agréer, Cher Monsieur le Professeur, nos sentiments distingués fabriqués en laboratoire, publicate doar în franceză pentru că aşa e - pentru un român. (Scrisorica v-o trimit din Oltenia tembelă a lui Amza Pellea PAR AVION, air mail.)

Ura şi la gară!

(deseară plec la Filiaşi)

Craiova, March 27, 1988,

Florentin Smarandache

P.S.-ul ipocritului:

Sînt oltean hoţ, v-am furat pînă acum minute întregi din viaţă, poate chiar ore, o să vă fur şi minţile. Vă hipnotizez de la distanţă. Aveţi de ce vă lăuda. Fiţi sigur că peste tot o să vă fie ruşine cu mine.

Preaonorate[1] şi preavenerate[2] Tovarăşe Ion Rotaru, Stimaţi tovarăşi[3]

Iar mi-aţi scris! Pe o vedere. Vă stricaţi timpul pe mine. La Belvedere. Frumoasă. Verde. Mi-a plăcut. Puţin. Doar ...

Eu sunt un om simplu, chiar mai simplu decît simplu. Viaţa mea e un coşmar dulceag. Sînt leneş şi fără talent, deşi muncesc nonstop – chiar şi când dorm ... inconştientul meu lucrează ... literatură freudiană – şi odihna e tot o muncă --.

Mă consider inferior celorlalţi, în momentele mele cele mai demne. Am complexe.

De la un astfel de complex mă alimentez cu pîine, zahăr şi ulei pe cartelă, fiindcă făină nu se mai dă luna asta. Ce ştiţi Dvs.!

Dvs. ştiţi să mă parafrazaţi parodiaţi calchiaţi înţepaţi bucuraţi cu cîte o vorbă stimaţi şi nu nonstimaţi antistimaţi parastimaţi înjuraţi fin imitaţi urmaţi. Îmi călcaţi pe. Urme pe zăpadă. Inimă.

M-a surprins gîndul Dvs. mult la mine, chiar dacă era antigînd, dar era mult. N-am ştiut perioada din florar cu nonconcursul studenţesc. Dar mai bine, nu s-a rupt misterul care (mă/ne)învăluie. Poate mi-aş fi pierdut proasta reputaţie pe care mi-am cîştigat-o la Dvs. Pentru că, de cînd nu ne-am mai văzut unul altuia plicurile poştale, mi-am mai făcut o relaţie: Dan Tărchilă, un nou duşman. Şi puternic. (Eu nu-mi măsor lipsa de forţă cu oricine!)

Mă forţez să vă răspund urgent pentru că am o serie de probleme familiale care nu m-aşteaptă să le rezolv. Mă joc de-a scrisoarea, ca fiu-meu. Lui îi plac indienii şi caoboii. Eu sînt calul. Uneori şi boul.

---

[1] În sensul de onorat prea mult.
[2] În sensul de venerat prea mult.
[3] Critici literari şi istorici, tîmplari de morminte spirituale şi zburători legendari (I. H. Răduleşti şi Icari)

Acum două săptămîni nu v-am trimis nici o scrisoare. Aţi primit-o? (Vă adresez o astfel de întrebare deoarece un prof. din New York îmi tot confirmă că recepţionează creaţii şi recreaţii matematice smarandachiste, deşi eu nu i-am mai expediat nimic! Bineînţeles că nici cu poşta română nu mi-e ruşine, merge cu încetinitorul! Face imposibilul, se zbate, ca un plic să ajungă la destinaţie cît mai tîrziu cu putinţă, iar uneori să nu mai ajungă deloc! ...)

Vă bombardez cu scrisorici şi scrisorele. Cîteodată şi scrisoroaie. Greoaie. Ca s-o fac cît mai de oaie. Cum mi-e bunul obicei. Cu care aţi avut prilejul să nu vă acomodaţi. Suficient. Stilul meu este variaţiadestil, ori fărădestilul – semn al recunoştinţei pentru viaţa mizerabilă literară pe care o trăiesc.) N-aţi înţeles că nu-mi plac clişeele? (De aceea mi-am creat şi eu unul. Transpunere în irealitate a năzuinţelor-mi personale.) Gustul meu care nu poate fi pus la neîndoială ca o pagină memorabilă neantologică. Un adevărat disperat sînt. M-au sinucis culturalmente. Paznic al neliniştii sufleteşti sînt. Mă înec în mine singur. Fără nici o intervenţie din afară. Am început un proces lent. Cu vecinii. Din artă. Am ajuns un maestru în arta de a nu mai face nimic. Nu se merită. N-ai pentru cine. Iată, veţi zice, o floare care nu este o floare! Asiguraţi-mi omagiul care nu mi se cuvine.

Vă rog să m-apreciaţi!

Ce mai

Ce mai

Aşteptaţi?

Vă răspundeam mai dihai, dar am răcit şi m-a apucat o groaznică durere în cur faţă de literatura contemporană, monopolul cîtorva bucureşteni şi altor cîţi provinciali. Am avut temperatură 39^{o} la umbră, în marginea lanului de litere. (Eu nu am voie nici la secerat.) Am aşteptat să-mi treacă. Daţi-mi voie să nu mai mă intereseze nici de aici încolo!!

Sper că nu sînteţi supărat prea puţin pe mine. Doresc să fiu vinovat. Sînt un dezechilibrat literar (vezi multistilul), şi un iresponsabil (de greşelile altora).

Nu vreau în ruptul capului să fiu salvat. Trebuie să mă golesc de toate ideile care nu mă lasă nici să dorm. Mă defulez. Vă refulez. Sînteţi psihiatrul meu. Literar. Social. Chiar. Le scuip afară. Pînă mă scuip şi pe mine. Performanţele mele neliterare.

Am compus şi un poem pentru Dvs. Sper să nu-l fi primit. În zece pagini. Cel mai lung poem pe care să-l fi scris. O adevărată epopee (20 mai 1988).

Mă provocaţi la antiscrisori (era să nimeresc anticultură, dar acolo-s alţii ... specialişti)?

A şaptea scrisoare v-am adresat-o în engleză. Sper să nu fi înţeles nimic din ea. Am vrut să mă dau cocoş. Să-mi etalez necunoaşterea anglo-saxonă. Şi-am ieşit găină. Şi era de matematică. Articolul, nu găina. Să-i mai văd eu pe istoricii literari cum n-or s-o poată publica în <<Manuscriptum>> cînd noi amîndoi vom avea onoarea şi datoria sfîntă de a fi morţi. La datorie. Faţă de Cel de Sus. (25 mai 1988)

Na, că le-am tras-o! Sîc!

Să-i determin să insereze în <<Revista de istorie şi teorie literară>> (sau ne ..., cum mă imitaţi Dvs. – deci mi-am format un stil inconfundabil) o teorie matematică de şase pagini!!! (Fac şi eu pe deşteptul faţă de necunoscători!) Ce putere am! (neliterară ... iar mă repet). Să mă laud în faţa unor nespecialişti (şi în dosul specialiştilor) cu matematicile mele! Ce mi-am şoptit atunci în barbă, să realizez două lucruri deodată, ba chiar trei (şi filatelie), patru uneori (şi rebus), chiar cinci (informatică). Că decît să fiu prost într-un singur domeniu, mai bine în mai multe. Prostul tuturor.

Eu sunt descurcăreţ în chestiuni de încurcare a lucrurilor. Şi-mi place sclavia. Dar literară.

A opta scrisoare, care de fapt au fost: a opta, a noua şi a zecea, trei plicuri, unul într-altul. Prin urmare trei scrisori. Concentrate. Să văd eu cum le va publica posteritatea, aceste scrisori neexistente, necrise, cum vor tipări ei nimicul acesta, triplu. (Dacă reflectăm mai atent, şi ale celorlalţi, scrise, tot nimicuri sînt. Care se cred geniale. De importanţă istorică!)

Aceasta este a doisprezecea ... contra-epistolă (Ha! Ha! V-aşteptaţi să pronunţ: antiepistolă – v-am dat plasă! Ca să cumpăraţi cartofi, roşii şi alte zarzavaturi literare care nu se găsesc pe piaţă.), un contra-răspuns! (Mi-am schimbat prefixele, ca să vă surprind în ofsaid clar ... cultural ... la cinci metri în spatele ultimului apărător ... literar ... ori literal ... ce sînt ... lateral. Mai degrabă lateralizat.) Ciorna ei o s-o donăm muzeului militar central – sau centripetal – ca nişte adevăraţi patrihoţi, luptători neînfricaţi pe baricadele inexistente ale construcţiei sociale. Tata mare. Mama mare.

Scrisoarea a unsprezecea n-am dat-o încă gata (pe Dvs. da), însă v-o expediez mai înainte pe a doisprezecea. Ce mai contează. V-am şocat ca să nu fiţi şocat. După ce nu îmi veţi răspunde la aceasta, v-o expediez şi pe precedenta. Vă mai alăturez şi prima pagină a cărţii Dvs., pentru un autograf muzical, doarece în materie de critică literară şi istorică sînteţi o VOCE. Singulară. Orice s-ar zice şi, mai ales, ce nu s-ar zice.

Scuzaţi-mă că v-am maltratat atît de puţin opul. Vă promit că pe viitor vă voi face harcea-parcea. Ideile. Eu cînd citesc o carte, las urme pe ea, să se cunoască. O trec prin mine. O cern. O rezumez. O anulez. Sau o imit. Aveţi toată neîncrederea în mine. Şi insatisfacţia. Şi alte aprecieri negative pe care abia aştept să nu le ascult.

Mă autoplagiez. Şi folosesc spaţii albe în expunere, ca s-o lungesc, să mai lungesc urechile, unora. Imit pe Lucian Raicu, „Scene din romanul literaturii”, care, plecînd la Paris, n-a mai avut bani să se mai întoarcă.

Sînt nărod şi profit de acest lucru. Lumea crede că sunt inteligent, astfel. Le spun lucrurilor pe faţă şi pe dos. Nimeni nu mă impiedică să anunţ ceea ce nu gîndesc. Toţi mă îndeamnă. La 180^0.

Ştiu că nu aprobaţi dezaprobările mele la adresa patronilor literatori din Romania. S-a format o burghezie artistică în socialism. Şi-o burghezie socială. O clasă care s-a închis în sine şi nu mai acceptă pe nimeni din afară. Nici măcar pe mine. Indiferent dacă acel nimeni face pe dracu-n patru sau în cinci. Vreau să demonstrez că subiectivismul este prea mare în arta prezentă

şi prea corupt. Iar demonstraţiile nu îşi au rostul. Pot să mă dau eu cu capul de toţi pereţii cenzurii, şi-ai secretarilor literari. Fiindcă sîngele poemelor mele curge în van.

Talentul (sau antitalentul) meu este nesuferit? Sau trebuie dublat de o sticlă de şampanie? Deocamdată trăiesc pe spinarea altora, spirituală: C.I.T.E.S.C. Creaţia observ că mi-e interzisă, printr-o teroare blîndă, refuzat mereu cu zîmbetul pe buze. Am izbutit să fiu respins de toate editurile ş teatrele din ţară. Trebuie să mai încerc şi în străinătate. Să fiu împăcat cu gîndul că am pierdut totul, că nu mi-a mai rămas nimic, să port cu prisosinţă titlul de Cel Mai Slab Autor din Lume. Ar fi un record, oricum. Caracteristic mie. Simt o atracţie bolnavă pentru eşec. Îl caut pretutindeni. Cînd nu mai am nici o şansă să realizez ceva, atunci încerc mai abitir: mă omor, mă frămînt. Iar cînd soarta-mi surîde, îi dau cu piciorul, ca vaca în oala cu lapte muls, cu copita.

Nu-mi convine regimul. Literar. Nu mai vreau să ţin regim. Nu mai ţin cu nimeni. Deşi scriu şi eu ca textualiştii, postmoderniştii plicticoşi şi plini de importanţă. Dar pe mine m-aruncă fraţii la gunoi. Cu manuscrise cu tot. (Ion Nistor m-a asigurat, a propos de un volum al meu depus abia în 1981, că o să se ocupe el ... istoria literară. Şi m-am simţit pe loc flatat ... Pînă atunci să-l las să se dospească. Să nu fiu grăbit, că nu e cazul. Că mai am timp să mai aştept vreo douăzeci de ani. „Numai atît?" parcă l-am întrebat …)

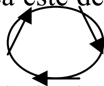
Sînt un deprimat descurajat demoralizat abătut amărît un om necăjit indispus îndurerat trist şi întristat scîrbit de toate cele cătrănit plouat deşi cu umbrelă ponosit dosit în artă pricăjit pleoştit cu basca pleoştită supărat pe nimeni dezolat obidit şi mîhnit. Punct. Le-am pus punct la toate: creaţie şi noncreaţie şi anticreaţie. Nu mai creez decît pentru Dvs. Şi impotrivă. Mulţumesc din inimă condiţiilor mizerabile care mi s-au oferit. Mă bucur din plin de toate suferinţele care îmi dau elanuri în munca de cercetare … spirituală …

Pe cuvîntul meu de pionier.

Nu ştiu ce să fac. Încotro să n-o apuc. Reuşesc să fiu peste tot dispreţuit. Surghiunit. Mi-a mai rămas doar singura alternativă. Ştreangul de gît. / Ştreangul de cuvinte.

Vorbesc serios. Mai ales atunci cînd tac.

Deşi scriu în draci povestiri angelice. Scriu drăcovenii fine. Nu mă ia nimeni în seamă. Nici cei care nu m-au citit. O samă de necuvinte nichitiene. Nu mă iau nici eu. Mi-e necaz şi mi-e ruşine cînd văd că rămîn de căruţă. Că nici în viitor nu întrezăresc ceva bun. Că opera mea este deşărtăciunea. Cerc de relaţii. Cerc vicios. Se învîrt în cerc.



Edituri puţine, tiraje şi mai puţine, titluri mai puţin decît puţine. Se publică prin permutări circulare: în trei sau în patru sau în n. De clan depinde.

Degeaba o să veniţi la mine în momentul cînd n-o să veniţi, şi-o să mă reabilitaţi literalmente cînd o fi să nu mai fiu.

Degeaba şi în zadar.

Juraţi că spuneţi neadevărul, tot neadevărul, şi numai neadevărul. Ca de altfel toţi. Adevărul personal. Există o infinitate de adevăruri opuse despre acelaşi eveniment. (De la scrisorile hazlii şi degajate marocane, dintre care nu v-am trimis, din fericire, iată-mă la jalnicele jalbe către Ion Rotaru ... cerşindu-i dreptul la o cît de infimă literatură. La polul opus. Dreptul la un petic de soare.

Celorlalţi le sînt atît de indiferent, încît nici nu mă înjură.)

Viaţa mea a devenit imposibilă. (Nu glumesc decît serios.) Tot, dar absolut tot ce fac, este desconsiderat, azvîrlit. Mă necinsteşte creaţia mea? Sau invers? Sau reciproc!

Monopolul cîtorva asupra literelor inhibă pe săraci, îi sărăceşte mai rău. Mă mir, mă mir, mă mir de trei ori că vă „antigîndiţi” la mine. (Acum vă parafrezez eu!) Întrebaţi-i pe eugen Simon Movilă şi nea lae Manole scu(lă), colegii de „serviciu” şi de rivalitate, despre marocanul de mine. Vor strîmba din nas a necunoaştere, dispreţ şi superioritate universitară. Ah, cît nu-i suport, şi cît m-aş răzbuna pe ei!

Vă e milă de mine? / Nu merit şi nici nu vreau milă.

Stimate Domnule Rotaru şi Nestemată Doamnă Literatură,

¿Puteţi să nu-mi trimiteţi „fişa” bio(biblio)grafică pe care mi-aţi întocmit-o?

¿Dar să mi-o trimiteţi pe aceea pe care n-aţi întocmit-o? Aştept cu nerăbdare să (nu) le citesc! [Nu-l imit în punctuaţie pe cezarul Ivănescu, ci pe conchistadorii spanioli ai inimii mele.]

Şi-aşa nu am ce face cît e ziulica de mare, decît să meditez ... şi-am ajuns la concluzia, nu fără unele dificultăţi, că am fost un mare dobitoc (vă rog să le spuneţi şi altora ca să-i înveseliţi), şi încă mai sînt – spre marea mea liniştire sufletească. Iar aceasta în mod genial. Am o minteee ... rătăcită. Prin spaţii ficţionale, Banach, Hausdorff, livreşti. Cărţile sunt lumea mea. Cu manifestări complet nerealiste. Utopice poate. Sigur. Îmi pun atîtea întrebări fără răspuns. Găsesc atîtea răspunsuri fără să mă-ntrebe nimeni de ce mi-e cojoaca. Totul inutil. Începînd cu aceste misive către Dvs. Cu eseurile despre moarte. A culturii. Graiului şi literaturii. Începînd cu sfîrşitul literelor.

Poate aveţi unele afinităţi cu nemulţumirea mea generală. Unele asentimente mai multe.

Eu mă căznesc într-una să mă căznesc periodic să mă căznesc din timp în timp să mă căznesc şi să mă joc serios de-a literatura. Şi neserios. Exersez exerciţii d'antistyle queneau-ien către Dvs. şi către Dvs. (în mai multe dăţi). Exersez şi nu mă pot opri.

CA UN atlet care se antrenează mereu dar la concurs se îmbolnăveşte şi nu poate participa. Apoi se reantrenează. Dar îl îmbolnăvesc alţii. Se rereantrenează sălbatic (pentru sine măcar). Munceşte ca un habotnic zi şi noapte. Nimeni nu apreciază pe nimeni. Toţi au timp numai pentru ei, criticii literari – vorba lui Eminescu. Atunci atletul aleargă de unul singur, năduşeşte pînă la inimă de unul singur, se ambiţionează de unul singur, depăşeşte de unul singur orice record, care nu este desigur recunoscut. Zburdă cu sine în gînd înaintea tuturor. Cade. Revine. Îi depăşeşte pe veleitari dar e scos de arbitrul literar în afara concursului. Corupt. Aut de poartă. E lovit de consacraţi. Dar se ridică să-şi continue cursa. O termină primul. Este descalificat. Nu este înţeles. Nu înţelege. Fuge de rupe pământul. Pe tuşă. Fără drept la istorie. (Au alţii şi pentru el.) Descurajat în antrenament. Împiedicat. I se leagă

picioarele. Cu voci sforăitoare. De cînepă. Dar sportivul fedeleş legat mai repede sprintează. Antrenorul îi prinde greutăţi de tălpi. Din nou în frunte. Vede stele verzi şi steaua roşie. Pe cer. „Am învins”, strigă, la maraton. „Nu ai voie”, i se răspunde.

Fuge. Fuge. De umbra lui. De real. De ireal. Cu picioarele la spinare. Pietrele se iau după el. Se rostogolesc. Saltă. Tresaltă. Îl lovesc după ceafă. Stupoare. Nu. Este împins departe. Pietrele îl fac uşor, sau el le face uşoare? Îi sfîrîie călcîiele. În zadar. Sare. Picioarele strînse. Ca un cangur. E faultat groaznic. În careul de 16 m. Lovit în auz. Cu ocare. Sîngerează idei. I se sparge arcada. Sufletului, fereastra spre lumină. Se prăbuşeşte peste obstacole nevăzute. Înălţate peste noapte pe pistă. De colegi, bineînţeles. Cursa prieteniei. Cade în cursă. Rămîne în urmă. „Bravo, mă, băiatule!” Nu mai e concurent. Periculos. Nu mai e nici un concurent. „Bravo, mă, baiatule! Vino să te pup!” Maratonul are nevoie şi de codaşi. Societatea, şi de codoşi. Ţara are nevoie de proşti, nu-i aşa? Trebuie să fie cineva şi pe ultimul loc. Şi-atunci de ce să nu fiu eu? De ce să ratez ocazia?

Dar ce-mi pierd timpul cu poveştile? Dar ce-mi pierd timpul d-voastră.

Lupta omului cu (anti)destinul (anti/ne)literar. Voi intra în istorie ca un novice. Ca un scriitor infantil uitat de orice istorie. Un antiscriitor. Un nonscriitor. Un nescriitor, nu-i bine zis. Deci nu voi intra în istorie, nu vă fie teamă, fiindcă înăuntru e frig şi sînt mulţi oameni răi, congelaţi. Nu am nici cheie să deschid uşa. Din dos. De incendiu. În oraş nu se găsesc chei brute de yală ca să-mi confecţionez alta. Am căutat şi marea cacapitală Bucureşti, „balcacanică”, cum îmi scrie un amic timişorean.

Vă implor să-mi spuneţi: Unde n-am greşit? Am mers din eroare în eroare, călcînd trufaş în străchini, mîndru de mine mai ca Svejk – soldat în oastea fără arme a literelor şi cifrelor. Un duplicitar, stînd cu fundul în două luntre – ca să mă înec între ele. Vîşlaş fără vîslă.

Scriitor fără maşină de scris.

Fără panglică. Deci nepanglicar. Fără fundă. Deci neînfudat. Cu papion stilistic şi fără. Scriitor cu pixul, asta sînt. Mîzgălitor.

Orele mele s-au scurs într-un mod imperfect, şi mai mult ca imperfectul.

N-am fumat.

N-am băut.

N-am fost afemeiat.

N-am fumat pe nimeni. N-am băut sîngele spiritual al nimănui. N-am umblat după femei cu vagin literar. Am dus o viaţă exemplară. Exemplar de anostă. Fără salturi. Fără variaţiuni. O gingaşă coborîre. Pe scara socială. Deci constant. Decad în mod progresiv, calculat, ritmic, calculat ca un neamţ. Nu ca alţii ... Fără timp de stagnare. Cu viteză americană. Acceleraţie uniformă. În jos. Apăs pe butonul <Alarmă> din lift. La revedere!

Mă găsiţi la subsol.   Al literaturii.

Pe curînd!

Sau la un etaj mai jos de subsol. De unde nu se mai vede nici vîrful nasului. Meu spiritual. Cîrn. Şi borcănat. Obraznic pentru critici.

Rămîne aşa cum n-am stabilit.

Ciao, Seniore!!

Am să depun cerere ca să nu intru în Uniunea Scriitorilor. M-aş compromite... Mi-am adoptat Statutul Nescriitorului.

Aceasta este
starea mea de spirit şi
autonederminarea
la care sunt supus.

Sînt un condei neastîmpărat.

Oricum, compoziţiile mele nu-i folosesc nici lui Brigitte Bardot. Dezbrăcată. Ca să nu mai vorbim de Ileana Mălăncioiu. Pe care o apreciez. Cred că, recomandat ar fi, să beau o carafă cu apă. Mişto, nu?

căci să trăiască scribii oficiali
futulemumancur.

Ssst! Să nu mă pîrîţi! Folosesc strălucitoare expresii obscene.

La cele zece rînduri ale Dvs. (care de fapt sînt şaptesprezece) vă răspund cu şaisprezece pagini (care de fapt sînt şaisprezece!).

Pentru data viitoare să vă învăţaţi bine lecţia. S-ar putea să vă dau lucrare de control. De la miliţie.

Vă rugasem în gînd să nu scrieţi un eseu despre mine în speranţa că veţi scrie. Dar m-am răzgîndit. Caut să fiu sincer, sau încerc. În cerc. Ori, cel puţin, am intenţia. Ceea ce e demn de neapreciat. Fără autocenzură – pe cît posibil – deşi nu cred că aceasta se poate elimina în totalitate. Mizeriile biologice şi spirituale ale omului nu pot fi uşor etalate, ca o expoziţie. Nu există hîrtie care să le suporte. Dar eu v-am destăinuit o părticică din ele. Mă condamnaţi? [… ? …]

Mi-am dat seama că nu e bine să fii sincer, onest şi fair-play. Şi nici să-ţi dai sufletul. Pe mîna altuia. Fiindcă poate umbla neglijent, cu mîinile murdare, pe tine, unghiile netăiate de invidie şî indiferenţă. Cînd eşti cu sufletul gol în faţa cuiva, parcă-ai fi în p... goală! Te poţi tăia în cioburi, ca atunci cînd umbli desculţ, sau cînd te calcă pe simţuri de urli ca din gură de şarpe.

V-am povestit cam multe despre omul mărunt din mine, deşi în mod neepic. Nu ştiu de ce mai corespondăm (mă refer la Dvs., pentru că eu mi-am format prostul obicei de a răspunde la toate scrisorile, chiar şi la cele provenind de la bărbaţi iluştri). În virtutea inerţiei? (Pămîntul se-nvîrteşte în sens invers dorinţelor mele.) Investiţi minute preţioase şi nestemate indicaţii la adresa mea, bănuind că în viitorul nu foarte foarte îndepărtat ci doar enorm de îndepărtat voi deveni ceea ce nu sînt şi nici nu voi fi vreodată? Lucrurile îmi ies întotdeauna foarte exact pe dos (`Cănuţă, om sucit`). Dacă vă dezvălui un secret vă rog să nu-l păstraţi: sînt un geniu! Mi-am dat seama cînd eram pe veceu. Ştiu că nu mă credeţi, ziceţi că probabil cînd eram în sala de lectură, sau sînteţi foarte ocupat, ori aveţi uşoare afecţiuni grave. Dar după ce vă trec, mai reflectaţi. Şi dacă totuşi ...

nu sînt?

Să vă intre bine în cap, ca şi altora. Da, da. Sînt un militar de geniu. În rîndurile Forţelor Armate. Literare. Şi mai ales NE.

La vară vreau să merg în Grecia. Am depus cerere deoarece sînt sigur că nu mi se aprobă. (Ţara arde în foc, şi eu mă plimb! Cîtă indolenţă ... Deşi – din păcate – ţara

nu arde în foc.

Ul creaţiei ...)

Voi adiţiona la colecţia mea de eseuri unul nou. Şi asta, an de an. Sînt un colecţionar vestit. (V-am mai dat relaţii şi anterior.) Şi colecţia-mi creşte într-o lună, cît alţii în nouă ani!

Dacă vă duceţi Dvs. pe la necivilizaţii ăia de greci, să vedeţi şi pentru mine vestigiile antice. Sau împărtăşiţi aceeaşi soartă?

Eu ştiu întotdeauna să nu mă retrag la vreme. Să cad cu zgomot. Blufff! Să fiu impoliticos în artă. Vă scriu în această zi istorică, de importanţă neistorică, ci probabil literară. Pentru că în această zi, care este de fapt o noapte, eu vă scriu Dvs. Iar Dvs. nici nu vă pasă. Dormiţi!

Eu sînt un punct uriaş de nereferinţă în artă. Fac eforturi pentru a nu fi dat exemplu literar pozitiv, ci negativ; R. Queneau a studiat „les foux littéraires", şi s-a molipsit şi el. Eu îl studiez pe Queneau ... Şi Val Panaitescu de la Iaşi ... Îmi dezvolt antitalentul şi lipsadetalent. Asemănător cu al lui Marcel Prost. Eu nu admir même pas lozincile literare. Dar mă aflu într-o dilemă: de ce anume mă ocup eu? Creaţie antiliterară sau anticreaţie literară? Care este deosebirea dintre sintagme? Înclin să cred că nici una. De aceea le separ. Elucidaţi-mă!

Ce părere au: foarte criticul literar Ion Rotaru precum şi profesorul Ion Rotaru (aceste două persoane)? Dacă la noi concursurile matematice (devenite, din păcate, doar un scop în sine – şcolile se „evidenţiază" în prezent după numărul de premianţi olimpici, elevi îndopaţi), deci, dacă aceste concursuri matematice sînt mai obiective (dai problema şi participantul o rezolvă sau nu), la cele literare este total subiectivă, iar în aceste cazuri cel mai bun este întotdeauna nedreptăţit, ca la tragerea la sorţi; vă destăinuiesc aceasta deoarece am luat şi eu un astfel de premiu (Conc. Naţ. De Proză Scurtă <Marin Preda>, Alexandria, 1982).

Am scris o piesă pentru copii. Mi-au spus că n-are mesaj şi că n-am băgat nimic actual. „Bine, domne, dar e cu balauri, zmei ... pentru copii... Ce să bag actual?" Şi-atunci m-am gîndit şi-am zis că balaurii stau la bloc şi se uită la televizor, că zmeii sînt băgaţi la închisoare după ce în prealabil au fost judecaţi la tribunal, nu ca pe

vremea lui Petre Ispirescu cînd erau omorîţi în mod abuziv, nedemocratic, fără a fi aduşi în faţa instanţei de judecată. „Nu se poate tovarăşe – mi se reproşează. Nu se poate. Nu se poate. Şi gata. Tovarăşe.” „Din fericire – răspund – nu sînt tovarăş cu Dvs.” (Tovarăşi îşi zic puşcăriaşii între ei – mi-a mărturisit unul, recent eliberat.) După părerea mea, lucrurile s-au inversat. Balaurii sînt fiinţe blînde. Zmeii sînt fricoşi. Alţii au acum şapte capete, de taie şi spînzură. În cultură. Lovesc cu buzduganul cenzurii în feţi frumoşi literari. Ce să mă fac eu cu netalentul meu de care Dvs. vă bateţi atîta joc în cîteva cuvinte verzi pe o vedere tot verde?

Firescu, de la Teatrul Naţional din Craiova, nu e deloc firesc, mi-a dat speranţe: că la Bucureşti să nici nu încerc, fiindcă alde rechinii ca Alecu Popovici ta ra ra ta ra ra ... Puncte puncte ... Îmi dă exemplu pe George Mihalache („Unde este Bimbo?”), care a „ştiut” să-şi adapteze piesa la prezent: la o expediţie în junglă protagoniştii îşi amintesc deodată de ţară şi-i trag o cîntare de mama focului! Hodoronc tronc! [O să-mi pun şi eu balaurul să recite o poezie patriotică pe cele şapte guri, şi-mulţam, făcînd reverenţe evlavioase către public, despre urs că, prin părinţii săi tăietori şi mîncători de ghindă are o origine sănătoasă (chiar dacă mă-sa ursoaica, a suferit de tuberculoză), iar zmeul sosit cu farfuria zburătoare, să intoneze imnul naţional. O parodie mai bună nici că s-ar putea ... dar ei nu-şi dau seama ... sau nu-i interesează. Sfătuiţi-mă, ce să fac? ce să nu fac?

Probabil că şi Dvs. Abia vă rezolvaţi cărţile d-voastră. Vă solicit favoruri fiindcă ştiu că nu mi le acordaţi.Vă solicit sprijin moral (sau imoral), ca să nu-mi daţi.

Îndrumaţi-mă: la care revistă ori editură ori teatru aş mai putea obţine niscaiva insuccese?, dar din ălea mari, glorioase, nu orişice!! Nu mă încurc cu căcăţişuri, bălegar istoric, ori menstruaţie socială. Atac direct peştele cel mare, împuţit de la cap, ca să scot din el peştele cel mic, al meu, digerat incomplete. M-au mîncat de viu. Vîrît în gura lor ca puiul naiv de găină. Şi-au arătat colţii şi m-au amăgit că sunt ţurţuri de zahăr, la dolce vita, şi-au scos ghearele. Apoi.

Spuneţi-mi: ce-i de scris? Ce nu-i de scris?

Momentan trăiesc în viaţa de apoi. Iar mai tîrziu voi supravieţui în viaţa de acum. Ciudată acronologie. S-a inversat timpul, stă în cap. La mine şi la alţii. Ne stăpânesc vremurile. Întoarse cum sînt. Tocmai de-aia. Nu ai voie să nu-ţi convină starea infectă de lucruri. Dacă n-aţi mai fi Dvs., n-aş mai crea anticreaţie. Iată că mă repet. Şi mă rerepet. De aceea rererepet. Ca mai toată scriitorimea scriitoare. Şi ne.

[Vă recomand un antinevralgic dacă v-apucă ameţeli

literare

iar tîmpla vă zvîcneşte să crape.

Nu-i nimic, ştiu că nu face nimic,

nici chiar plăcere!!]

LITERATURA E UN FEL DE CĂCAT ÎN PLOAIE!

Mai depinde şi de cum bate vîntul. Politic. Social. Încît se împrăştie. (S)cufureală.

Criticii iau probe de laborator.

(O să facem noi o şedinţă despre utilitatea inutilă a şedinţelor. Eu am început să ţin şedinţă cu mine însumi. V-aş face bucurie dacă o să ţin o conferinţă numai cu Dvs. Eu voi prezida. Eu voi asculta. Am simţul neconducerii ... Cu cît voi fi mai nepriceput, cu atît îmi voi demonstra mai mult superioritatea!!)

Da, am dreptate, LITERATURA ESTE FUTILĂ. Şi conţopiştii.

Literatura este futilă pentru că mie îmi este inaccesibilă. Aceasta se moşteneşte din tată în fiu sau în nepot sau în cunoştinţă

de cauză,

conform principiilor avantajului reciproc, întrajutorării tovărăşeşti, neamestecului din afară în treburile redacţionale interne trirulirucrocodilu ...

Stimate Tovarăşe Rotaru,

Stimaţi Tovarăşi,

Ce mai faceţi?... Eu? … Mulţumesc... rău ... Dvs.? …Aproximativ? …

Vă rog să nu-mi scuzaţi insolenţa! Cer să fiu pedepsit. Ajutaţi-mă! Cer. Lună. Şi Pămînt.

Am impresia că nu poţi combate literatura decît în şi prin literatură. Fiecare pasăre pe limba ei piere. Şi nu piere. Va exploda singură ca o gogoaşă. Literatura înseamnă doar cei care publică. Literatura nu înseamnă nimic. Idei banale înfăţişate în fraze bombastice. De-ţi iau ochii. Discursuri ale puterii. Editoriale şi Redacţionale. Nimica.

Eroarea unui adevăr. Adevărul erorii.

Dar o să dau eu o lovitură de stat. Literară. Îmi pregătesc armele. Le ascu(l)t. Poate nu o să-mi fiţi ajutor. De bătrîneţe. Creatoare.

NU. Mi-am dat seama că, în condiţiile actuale, cel puţin, n-am nici o şansă. Aşa sînt eu. Norocos din fire. Rămîne pe altădată. Am plecat. Pa! Pa, pa!

La încheierea şedinţei are cuvântul tovarăşul Rotaru. Subsemnatul se retrage (în afara vieţii literare şi ştiinţifice).

(Proces-verbal întocmit astazi, 02 iulie 1988, noaptea, Craiova.)

Semnătura de predare:

Scrisoarea a XIII-a de nemulţumire
ghinionistă
însoţită de un <u>Desen modern</u>
în pix şi creion
13 iunie 1988

Domnule Rotaru,

Nu există scrisoare în care să nu mă mustraţi. Ce v-o fi apucat grija părintească faţă de mine!? Eu de sfaturi n-am nevoie, sînt sătul pînă-n gît! Mai vreau şi fapte, fapte, domnule! De vorbe şi promisiuni şi indicaţii mi-e lehamite! Toţi fac pe sfătoşii, nu te-ajută nimeni cu un sfanţ! Nu ţi se dă un <u>deget</u> de ajutor (ca să nu zic o mînă). Ba, dimpotrivă, se pun bariere în calea afirmării tale: duble, înalte; capcane. Nu există locuri decît pentru oamenii <u>lor</u>.

Sînt de un pesimism foarte întunecat. Merg pe stradă şi nu văd, n-aud decît zbaterile interiorului meu. Mi-e capul ca un nor, cât mai înnegurat. Am un prilej enorm să sufăr. Trăiesc mai mult în mine. Desigur că Dvs. nu simţiţi. Clocotesc în mine de ură. Scriu cu ură. Iată că sînt sincer şi mă destăinui. Nu e bine să ţii prea mult în tine. Oricum, tot ar fi izbucnit la suprafaţă, odată şi-odată, vulcanul din suflet. Sînt înfierbîntat,

înrăit.

Mă scurg ca o lavă. Să-l ferească Dumnezeul pe acela pe care o să-mi vărs nervii! Spun tot ce-mi iese pe gură. Nu mai ţin nici o socoteală.

Iar Dvs. îmi alimentaţi disperarea.

Nu mai dau crezare decît la ceea ce nu-mi place. Dvs sînteţi obişnuit cu critica, dar nu şi cu autocritica literară şi autoliterară.

Dragă Domnule Rotaru,



Iată-mă predat Dvs., fără pic de bun simţ, dar foarte orgolios, lipit ca o plăcintă de foaie, cu neruşinare privindu-vă emfatic şi gras, cu părul nepieptănat, fără cărare pe-o parte a criticii. Dobor cîntarele, vorba lui Mateiu, 80 de kile am atins (am pornit de pe la 65), la cei numai 171 cm înalţime. Vreţi mai mult? V-aş da cu plăcere, dar nu am. Rămîne pe altădată. Nu sînt decît un perpelit de profesoraş de provincie la o nenorocită de şcoală 32

clasată pe locul întîi pe judeţ.

Vă scriu din Bănie, dar nu sunt deloc bănos, fug banii de mine ca de dracu, ca şi Dvs. Bănoşii sînt în Banat. Cu fiecare răspuns primit mă mir ca prostu` – pînă o să rămîn aşa. Nu vă cunosc, şi e mai bine.

Eu nu sînt un poet modest, sînt mai modest decît modest, sînt un poet slab, care se-ngraşă văzînd cu ochii.

Ce vă pierdeţi ideile cu mine, bătîndu-mă? (la maşină). Aţi descoperit ceva deosebit care să mă caracterizeze? Sînt şi eu la fel de normal ca şi ceilalţi! Nu de altceva, dar mă abateţi din drumul pe care mi l-am ales în viaţă, strîmb, fără voia mea; fiindcă la fiecare scrisoare trimisă eu sînt obligat să răspund, conform Principiului Florentin.

Recunosc că sînt un semidoct literar, chiar mai puţin decît semidoct, şi mai simplu, doct. Iar cumnată-mea e doct

or.

Fiindcă scrisoarea mea din 03.06.1988 nu aţi citit-o

nici măcar de zece ori

consecutiv

v-am expediat-o încă o dată: pe 11.03.1988. Dacă e nevoie, v-o mai retrimit. Cînd vor fi publicate scrisorile primite de Dvs., aceasta se va insera de două ori. Las cu limbă de moarte. Cu litere de fier. Ca un testament literar nearghezian pentru Ion Rotarul de Litere.

Eu nu sufăr de anglomanie [nici nu ştiu engleză, articolele de matematică le traduc cu greu, cu dicţionarul; în şcoală nici n-am învăţat-o, sînt un autodidact, obligat de situaţie: toate articolele ştiinţifice, din orice ţară, se publică – ştiaţi şi Dvs. – într-o limbă internaţională: engleză de preferinţă, franceză, germană, şi mai rar rusă (din cauza alfabetului nelatin şi a celui politic), cu excepţia revistelor pentru elevi]. Dvs.sînteţi un anglofob, pentru că sînteţi prof şi predaţi limba rămână la studenţii poate seralişti sau fărăfrecventişti (adică absenteişti), în vreme ce ei predau cafele, chentane, curcane.

Nu v-aţi prins (n-aţi mîncat desigur lapte de dimineaţă), scrisoarea cu pricina era de fapt un articol de matematică („A Method to solve the Diophantine Equation $ax^2-by^2+c = 0$") pe care-l aveam din întîmplare dublură – aţi observat că era o xerocopie - , i-am schimbat titlul în „Dear Professor Rotaru", am adăugat la sfîrşit un „Yours sincerely", formule învăţaţe ca pe poezie din vasta mea experienţă epistolară, şi m-am debarasat de el trimiţîndu-vi-l.

Dar l-aţi interpretat, constat, ca o glumă proastă. M-a surprins că vreţi să-l citiţi! Deşi este original, engleza este deficitară, iar nivelul la care se ridică este ceva peste liceu, deci nu prea se ridică. Va apărea însă în <Gaceta Matematica>, Madrid, N^o. 2/1988 (mi-a confirmat red. şef adj. Francisco Bellot Rosado, care-l traduce în spaniolă; aşadar, engleza stîlcită a constituit un canal de transmitere. Sper ca în ceasul al doisprezecelea să vă daţi seama. Nu uitaţi să puneţi deşteptătorul să sune la miezul nopţii.

Noastre milenare. Spirituale.

Vi l-am expediat ca să mă joc de-a scrisorile. Avangardism epistolar. Consider că aici am reuşit, fiindcă aţi luat-o prea în serios, v-aţi supărat pe mine (o să vă tai nasul!), m-aţi ameninţat, şi-aţi pus santinelele înarmate care stau de pază la intrarea în istorie să mă scoată de urechi afară. Sînteţi patronul literelor

într-un stat fără patroni. Eu, un hamal. Mă snopesc cărînd trupuri de litere. Împărat şi proletar, aşadar, culturali.

Vă rog să mă scuzaţi că n-am ştiut nici o înjurătură pe englezeşte pe care să v-o fi adresat cu candoare în scrisoarea-mi trecută. Promit ca pe viitor să învăţ.

Nu sunt un epigon al avangardiştilor deoarece, pe când redacţia de la UNU publica un fel de antirevistă, eu publicam antiscrisori. Una dintre ele v-a şocat, englezeasca, trebuie apreciat – deşi nu asta mi-era intenţia.

Nu e vorba de nici un snobism, ci o simplă amintire matematică pentru istoria ... literară, a Dvs.! E bine? Călinescu n-a publicat o pagină de matematică în franceză lui Barbilian? Vedeţi, Domnule Tovarăş, vă grăbiţi să mă etichetaţi, aşa sînteţi d-voastră, criticii. Îmi lipiţi ştampila pe frunte, sau îmi legaţi tinicheaua de coadă. Ce să mai zic, vă rămîn îndatorat!

V-o trimisesem cu o reală plăcere, ca o surpriză, ca o idee ce mi-a ţîşnit prin minte, „pac, şi cu ea la Războiu" ...

Şi în nici un caz nu era „de două parale" fiindcă numai poşta m-a costat vreo 4,50 lei, pe care nu mi-i decontează ... istoria literată! ... fără să mai pun la socoteală munca mea în zadar.

V-am spus că nu sînt un admirator al lui Barbu (nici Ion nici Eugen nici ...), el a beneficiat de prietenia sinceră a lui Vianu care l-a catapultat spre culme, pe cînd eu beneficiez de duşmănia d-voastră şi indiferenţa celorlalţi – care mă azvîrl în abis.

Am remarcat că aveţi destule cunoştinţe despre matematicieni, poate schimbăm pînă la urmă rolurile. V-ar place? V-ar plăcea? Cu toate că eu voi rămâne în istoria matematicii

de prost.

Desigur e greu să fii complet original, şi în materie de literatură îmi daţi lecţii ... prin corespondenţă. Continui, oricum, cursul d-voastră. Ce mi-aţi recomanda să studiez mai departe? [despre avangardism, experimentalism, nebunii literare (!) (sintagma aparţine lui Queneau), curiozităţi asupra unor opere literare ...]. Sincer vorbind.

Cum să beau eu cu apă neîncepută materia dumneavoastră, cînd de-o săptămînă întreagă nu avem deloc apă în cartier (nici caldă, nici rece)?

O s-o beau cu puţin coniac, ca să m-afum niţel ...

Într-adevăr, ca student, la noi se dezaprecia filologia, supranumită Facultatea de Citire, iar pe seama fetelor circula un banc:

„Nu există studente
frumoase ca la matematică
cuminţi ca la medicină
şi deştepte ca la filologie !"

Vă rog să fiţi onest şi să recunoaşteţi că logica e superioară artei. Scientiştii o desconsideră, iar cineva, prezentat ca o persoană care scrie poezii, stîrneşte zîmbete din partea colegilor. Personal, oscilez. De aceea, printre matematicieni mi-e jenă să le destăinui că mă dedau şi literaturii, din cînd în cînd. Doar vreo 2-3 amici foarte apropiaţi cunosc „secretul". Mi-ar fi ruşine! (Este oare arta un oprob?)

[Am reuşit să vă enervez şi pentru alţii, dar vreau să vă fac să turbaţi!]

Din păcate nu sunt ţigan („As cocar" pe drum la deal, „Da buli da miş cardace" ca la noi ca la Galace), pentru că aş scrie pe ţigăneşte, nu mi-ar mai interzice nimeni să scriu, cum fac românii, nepublicîndu-mă cînd mă exprim pe româneşte. Nu ţin nici cu Rapidul pentru că a devenit Personal sau chiar Marfar. Ţin cu „U". Haide hUUU!

Mă acuzaţi de morbul emigrării. Dar n-aveţi deloc dreptate. Mă simt destul de prost aici ca să doresc să plec. Nu pot să public, nu pot merge la congrese, nu am voie să mă-nscriu la doctorat. Sînt mare! Cine mai e ca mine? [Mai tîrziu mă voi lăuda (!) cu persecuţiile la care sînt supus.] Mi se asigură toate condiţiile ca să nu mă realizez, în mateoftică sînt aproape un semiratat, nu mai am chef de nimic, trăiesc din articole mai vechi, de pe vremea lui Diophant. Bucuraţi-vă,

poate mă veţi cîştiga de partea antiliteraturii!! (sau probabil aţi vrea să scăpaţi de mine cît mai grabnic? Domnule Rotaru, te joci cu te-n-curci!)

Sînt profund nemulţumit de viaţa minunată pe care n-o trăiesc, şi-o voi mărturisi sus şi tare, chiar şi Papei de la Roma. De ce să emigrez cînd aici treburile nu îmi merg rău

ci foarte rău?! De ce? Cînd pot foarte bine să mă abrutizez şi plafonez şi ratez în linişte în ţara mea, să pierd orice contact cu cercetarea?! Sînt fericit! Zău, nu alta!

Nu visez la „mierea occidentală” pentru că am şi eu stupi, la ţară, decît mierea lor mai degrabă fierea noastră,

nici „paradisul american” nu mă atrage, mă mulţumesc cu infernul românesc literar,

care este real, nu-l puteţi contesta fără a fi părtinitor.

Nu, Domnule Rotaru, voi rămîne până la capătul prostiei omeneşti (greşisem româneşti).

Eu nu-mi „exportez” nici un creier (matematic sau ne), pentru că nu mai am creier, gîndesc alţii şi pentru mine, creează ei, mie mi s-a prohibit. Sînt un proscris. Inspectoratul Şcolar Dolj a dispoziţionat interzicerea publicării vreunui articol de mate ce mi-ar aparţine prin reviste locale (se întîmpla prin '86, după ce mi s-a respins participarea la un Congres Internaţional de Matematică în California), nevoindu-mă să semnez şi aici cu ... pseudonime!! Am întrebat motivele refuzului: nu mi s-a răspuns, ca la un animal, Domnule Rotaru, parcă-aş fi fost cretinul lor! Eu n-aveam voie să aflu ce greşisem! (Nu e indicat să ştii prea multe.) Cărtărăştii şi etc-ii d-voastră au fost publicaţi, deci s-au mînjit şi ei pe bot cu rahatul compromisului. (Mă acuzaţi de „trufie matematică”, eu cred că mai multe aere îşi dau scîrţîitorii pe hîrtie. Sînt destule exemple.)

Biblioteca Judeţeană Vîlcea, căreia îi donasem cărţile cu inima deschisă, ca vîlcean de obîrşie, le-a trecut imediat la index, sub pretext că au fost publicate în afară (deşi cu acordul verbal al Ataşatului Cultural Gheorghiu de la Ambasada Română din Rabat), chiar şi pe cele de matematică. Ba şi unele articole tot de mate, apărute în ... ţară! – din exces de zel!! ...negativ, bineînţeles ... Dar o să vină el timpul să dea şi ei socoteală!

Deci toţi m-ajută să decad, şi Dvs. însuvă, dau cu lozinci în mine. De la fanaticii islamici arabi care au ars Biblioteca din Alexandria (pentru că ar fi conţinut cărţi neacceptate de Coran), la barbarii din secolul XX care au distrus cărţi, pecete vechi, documente (anii '50 pe care îi prindeţi nu suficient de critic în opul

d-voastră), sau le-au pus la index, cenzurat, maltratat, desfigurat, topit (anii mai apropiaţi).

Nimeni nu are voie să interzică nimănui citirea sau tipărirea unei cărţi! Şi de la „Litera" m-au respins!!! Ce mai vreţi?? (Ocoliţi cu dibăcie acest capitol ...)

Pe cît de bătrîne sunt ecuaţiile mele diofantice cu probleme rămase şi astăzi nerezolvate (vezi Marea Teoremă a lui Fermat), dar şi mai desuete sînt poveştile d-voastră literare, în secolul ciberneticii şi navetelor cosmice, nu? Însă Dvs. îi daţi înainte, doar asta vă e meseria.

Literatura suferă de banalitate.

Sper să fie ultima misivă ce v-o adresez. În curînd voi muri pentru Dvs. şi mulţi alţii. Mă dau de tot la fund.

În final vă spun, cu mîna pe inimă, că mi-a făcut plăcere, şi m-am simţit onorat, de semnătura Dvs.

[Înainte de a termina, vă ataşez o compoziţie grafică modernă (deci mă ocup şi de arte plastice!), ca un adaus la CICLUL ANTISCRISORILOR ce v-am expediat.]

Cu respect,

Florentin Smarandache

22 iunie – 22 iulie 1988

Scrisoarea a XX-a, epistolară

Stimate Domnule Rotaru,

Nu mă pot abţine să nu vă scriu, nu-mi ţin promisiunea cu ultima scrisoare adresată; v-am prevenit că vă răspund!!

Sînt un încăpăţînat, împotrivit. Antrenat în compunerea acestei epistole cu toată nefiinţa mea. Cînd văd că numai unii au idei, au dreptul să şi le exprime, iar noi ceilalţi să răbdăm, să înghiţim în sec, să aplaudăm toate inepţiile propuse de alţii, îmi vine să mor! [Îmi scriu memoriile către Dvs., jurnalul intim, autobiografia, vă dau interviuri prin corespondenţă. Mă defulez, dar misiva d-voastră următoare mă refulează la loc. Golit de mine şi încărcat de Dvs.]

Nu reuşesc să mă readaptez. Patru ani au trecut! E imposibil. Trăiesc o dramă personală. Trăim cu toţii o tragedie colectivă … Obsesie culturală …

Privind epistola trecută, cred că v-aţi bucurat, nu atît fiindcă a fost patetică, ci pentru că era (trebuia să fie) ultima. Din păcate am revenit. Sufăr de sinea mea, de lipsa de mine – prezentă mereu. Am ajuns să mă cunosc pe mine prin Dvs. Scrisoarea d-voastră chinezească m-a surprins. Antet cu Radio Beijing. Le vorbiţi şi studenţilor pe chinezeşte? Citind-o îmi vine inspiraţie. S-ar putea să am, într-adevăr, căcat în pantof, şi-atunci orice efort al meu va fi în zadar, nu voi scăpa de miros – numai schimbînd ţara, căcatul sau pantoful…

E cam suspectă lauda ce mi-o adresaţi, nu sînt obişnuit. Mi se părea să fiu umilit, respins, dispreţuit. M-am învăţat. Dacă o să mă daţi pe mîna securităţii literelor? Tot nu mai am ce pierde! Ba chiar m-aş simţi flatat, că îşi cheltuie vremea pe mine.

Singura creaţie pe care mai pot s-o creez sînt scrisorile către I. R. Mă incită.

Mă confesez Dvs., pentru că nu am încredere în Dvs. Am avut un atac de

mîndrie faţă de scrisoarea-vă trecută. Deşi, eu nu am nici o însuşire, le-au acaparat alţii pe toate, n-au mai vrut să ne lase şi nouă. Egoiştii! Cultura s-a prostituat înaintea puterii. O raţie (f)alimentară spirituală zilnică îmi lipseşte. Mor de foame artistică şi de sete

de cunoaştere. Primită drămuit.

Le-am scris lui E. Simion, N. Manolescu, V. Andru şi I. Rotaru despre ciclul antiscrisorilor noastre, am trădat cauza şi secretul

de stat

în cap în literatură

cu picioarele în sus

la comanda altora.

Fiecare face ceea ce nu ştie, aşa e la noi. Ca atare, merit dispreţul şi prohibiţia literară la care sînt constrîns. Dacă Dumnezeii din cer şi de pe pămînt suflă peste noi fierbinte cu legi, decrete, interdicţii şi oprelişti, ostracizări ... Port doliu după poezia care nu mai e. Literatura a ajuns la bordel, se regulează cu ştabii.

Toate creaţiile mele se nasc acum din URĂ. Împotriva tuturor. Îmi înfig ghearele cu groaza înecatului în apele tulburi ale vremii.

Şi încă n-am ajuns la vîrf. M-a prins vîrtejul şi mă suceşte, mă trage la fund. M-agăţ neputincios de cîteva cioturi din preajmă: Rotaru, cîţiva amici confidenţiali, ceva rude. Totul zadarnic. Intru la apă. Mă micşorez în ochii tuturor, pitic în lumea literelor, pitic în lumea piticilor. Unde eşti colacule de salvare? Îmi este dragostea de scris interzisă. (Mie totul mi-e nepermis.)

Societatea ne înăbuşe. Scrîşnesc din dinţi de furie, aş roade funia care mă leagă de mîini şi nu pot să creez. Prietenii mă irită, lucrează, lucrează, lucrează – pentru sertar. Dar oare se merită să dai diamante la porci?

S-a apropiat împărăţia obscurantismului în artă, pomul care face roade putrede e păstrat şi înmulţit cu sîrg. Fericiţi cei care nu pot să

publice cu duhul, că a lor va fi împărăţia neamului şi anonimatului, pe care ne-o oferă cu atîta patos lumea în aceşti ani înăcriţi.

Peregrinez prin diverse închisori spirituale, exasperat, revoltat, tensionat, înfricoşat, vulnerabil, într-o permanentă abundenţă de sărăcie spirituală şi socială. Sub ocupaţie literară viaţa mea, zbaterea-mi interioară şi irealitatea mea socială. Faceţi, dar, cultul impersonalităţii mele! Cine ţine la literatură o va pierde, de aceea eu nu ţin. Cine are urechi de auzit să

nu audă. Ce ţie nu-ţi place, altuia îi face!

Mă hulesc toţi. Dar cine este împotriva mea, este cu mine, şi cine se războieşte cu mine

îmi este prieten. Am devenit rău şi invidiuos sau invidios. Poemele pe care le fac sînt demonizate. M-am transformat într-un apostol al urii. Cine mă iubeşte, să nu mă urmeze.

O să mă pocăiesc
iar cei ce vin după mine, vor fi mai puternici
decît mine
pentru a deschide cerurile
literare. (Psalmul 1, al lui Florentin)
Căci acei, dinaintea mea,
au împlinit toată nedreptatea.
Au ucis şi voinţa din om.
M-au aruncat în temniţa
editurilor,
gheena focului
criticii să mă înghită.
Eu însă vă spun vouă:
Mă biciuiesc ei
cu litere
mi-au înjunghiat mielul din suflet,
trupeşte mai supravieţuiesc.
Mi-au impus post literar.
Rugăminte Tatălui meu cer,
spiritual.
Cine poate înţelege
să nu înţeleagă, e mai bine pentru el.

În curînd fi-va iar Vestirea Patimilor
Şi răstignirea lui Iisus Hristos
olteanul pe Crucea Literelor.
Încerc să-mi scap literatura
de viaţă.

Toate mi-au devenit cu neputinţă. Toate mi-au devenit netoate. Sînt un mormînt umblător. Mişcător. Mă chinuie flăcările mistuitoare ale iadului cultural românesc contemporan. M-au smintit. Pe jumătate nebun. Dar poate că voi fi răsplătit pe lumea cealaltă

literară.

De gît mi s-a legat piatra de moară

a anonimatului. Mă scufund, bîldîbîc, „cu mîinile ridicate spre cer", cum vă exprimaţi, implorîndu-l. Mîntuieşte-mă, Doamne

Rotaru! M-am umplut de duh

literar. Adevărat, adevărat grăiesc vouă. Poate mă veţi vinde, ca Iuda. Prin atîtea suferinţe artistice voi intra în împărăţia istoriei dumnezeieşti.

Iată sufletul acesta în toată murdăria lui, egoismul şi invidia rozîndu-l. O sinceritate dusă la extrem, exagerată, intimistă. Pentru a mă întări, slăbiţi-mă psihic! Făceţi-mă să-mi pierd şi mai mult încrederea în mine însumi! Îngenuncheaţi-mă moraliceşte! Copt sînt pentru durere. Iubitor de ură.

Se asigură condiţii excepţionale artiştilor
De fugă în străinătate
Se promovează un nivel deosebit de bun de trai
(adică, deosebit de cel bun, deci prost)
Fiecăruia ce nu i se cuvine
M-am cufundat în bezna dispreţului
Hulit fiind, hulesc şi eu
Prigonit ştiindu-mă, pe cei ce mă,
îi prigonesc la rîndu-mi
Nemîngîiat nefiind, învăţ să nu mîngîi
Visurile mi le îndeplinesc
nerealizîndu-le
S-a umplut cupa mîniei mele

Vărsa-voi-o pe cine-mi va ieşi în cale
Pogorîtu-s-a din cer Împărăţia Întunericului Cultural
Iată frumoasa viaţă mizerabilă de astăzi
Un desfrînat am ajuns / literat
Ocărîtor întru fraţi
lacom după gloria pierdută
beţiv întru uitare
Necazuri am suferit pentru cinstirea mea
Nu-mi pot reduce furia neputincioasă
împotriva acelora care trăiesc din moartea
culturii
Şi-a apocalipsului literar
Cazut-au stelele false din înalt
peste noi
Pîngărind limba şi literatura
ideologiceşte
Prin recursul lor la nepoetic şi antimetodă
Fericiţi cei adormiţi
întru artă
A scrie a devenit un delict
în faţa oarbei forţe a puterii
obligat să te consideri vinovat
chiar prin naştere, eşti culpabil,
survenită fără nici o aprobare
Facă-se casa scriitorilor pustie
şi n-aibă cine locui în ea
că prea m-au osîndit
Îmi vînd sufletul şi sentimentele
dar nu le trimiteţi mai departe
Mă amăgesc
Beneficiez de iubirea voastră
rece
Flămând sînt de spirit
şi nu-mi daţi să mănînc,
însetat sînt şi nu-mi daţi să beau,
străin sînt ca matematician

şi nu mă primiţi în tagma literaţilor
Sănătos am fost şi m-aţi îmbolnăvit
de patima scrisului
şi m-aţi încarcerat
Pînă cînd mă voi scula din morţii
literari
slujitor încă la doi stăpîni
slujitor necredincios al literelor
fără speranţă, ucigaş fără simbrie,
intrat în ispită
Umplutu-m-am de duh necurat
Zilele îmi sînt tot mai scurte
nopţile mă înghesuie într-un ungher / al tăcerii absolute,
al pieirii din lume,
s-au adunat ciorile şi bufniţele pe cadavrul sufletului,
trag din mine.
Trebuie să pot să gîndesc chiar în ceasul în care nu mai gîndesc
Mă căiesc de pasul încercat înspre artă
cu stîngul
de păsul în care mă chinui
fără a sfîrşi încercarea
Ca un naufragiat în mijlocul oceanului
aruncînd cu ultimele eforturi
o sticlă SOS cu coordonatele sale
culturale –
fi-va ea pescuită de un Rotariu, Simeon
şi cercetat cu lupa
critică mesajul?
Domnule Rotaru, Învăţătorule,
fie-Vă milă de mine:
stoarceţi-mă de vlagă, ponegriţi-mă,
Vă voi întoarce şi obrazul celălalt
sînt nealesul Vostru,
un păcătos, un terchea-berchea şi un bagabont,
scrisul meu e scris de rugăciune.
Acesta este ceasul şi stăpînirea

umbrelor, negura luminii mele.
Cerşesc ca să nu mi se dea,
caut ca să nu găsesc,
bat ca să nu mi se deschidă.
O teroare în artă, la care am acces
Literele obstrucţionate în careu. Fault. Penalty
în favoarea celor care ne pun piedici
Ne-au pus cătuşe la idei,
sentimentele au ruginit
în ploaia discursurilor stereotipe,
ei, incorectitudinea întruchipată!
Degeaba ne dau clasă
s-a înteţit lupta
de clasă literară
promovările se fac prin slugărnicie
M-au încununat cu sorţi de neizbîndă
Dar şi eu! Am o putere de inadaptare nemaipomenită!
Sînt un căpos din cale-afară!
(Să-mi menajez nesănătatea mea
preţioasă)
Dacă nu mă reabilitează ca persoană
îmi vor reabilita nonopera?? Mai vedem!!
Puteţi să-mi ziceţi ce vreţi (în special c-am fost nărod)
şi să faceţi tot ceea ce
nu vă place
Acum mi-aţi aflat oful
Nepriceput cum sunt la toate
liniştea mi-am pierdut-o,
creatoare, pe serpentine spirituale,
bolnav de-a binelea, bolnav rău,
de mare şi soare,
literatură şi tură
Ca vraci al sufletului meu, ce mă
sfă-sfă-sfătuiţi?

Sînt un descreierat. Ştiu bine ce înseamnă mînia şi supărarea. România ar trebui să fie mîndră că n-a putut naşte un asemenea

antitalent ca mine. Vorbind, glumind, adevărul e că alunec(ăm) în prăpastie încetul cu încetul, şi nu putem opri mişcarea în jos care ne e caracteristică. În ceea ce priveşte ce mă priveşte, sînt un accident literar, şi nici atît. Aţi observat pînă acum mutaţii inestetice în scrisul meu? Vreau să mă tratez pasional. Scriu cîteodată cu o plăcere nebună, mă ung pe inimă – dar, curios, că nu plac celorlalţi! Am un gust radical? Cu un apetit furibund.

Să-mi vindec eul de atomizare. Deocamdată sînt şi un „Florentin fără de ţară”, ţara mi-au furat-o alţii, acaparatorii de putere, şi-i folosesc conceptul numai în „interes general” al lor, adică particular. Exterminatorii de eu-uri, şefii sectoarelor suflete.

Furios am devenit, obligat să mă tîrăsc în faţa reptilelor. Dar las lucrurile să nu se rezolve de la sine. Impulsionez. Lupt.

Cu morile de vînt. Dau lovituri literaturii. Nu îi apreciez pe cei care scriu aici, acum. Sub centură.

Sînt dezamăgit şi dezamăgesc, descurajat, în imposibilitatea de a mă realiza, de a umbla cu cerşitul pe la literatori ca D-ta, demobilizat şi mobilizat într-o direcţie opusă

mie. Favorabilă lor.

Simt că nu mi se dă voie să fiu eu însumi, să mă desfăşor, să-mi etalez calităţile şi defectele. M-am aservit sufletului. Strigătul meu nu-l aude nimeni, nici Dvs. n-aveţi timp. Dar vă prefaceţi frumos. M-au adus în starea de a nici nu mai avea curajul să depun vreun manuscris pe undeva, de atîtea înfrîngeri sînt negru. Cred că şi-au atins ţelul anticultural. Sînt prins acum într-un dans măiestuos al rataţilor. Lin.

Deşi am simţiri sălbatice, sîngele prea iute, mama zicea că de-aia-mi podideşte frecvent hemoragie pe nas – am ajuns pînă la operaţie, cînd eram student, ca mai apoi medicul orelist să concluzioneze că „pe fond nervos”, deci nu sinuzită maxilară.

Într-adevăr, rămîn încă „Florinel”, n-am ajuns să-mi maturizez spiritul şi (non)opera, să tind spre mine însumi: „Florentin”. Singura mea salvare este, poate, să nu mai scriu, să nu mai deranjez nici un Ion-Rotaru cu creaţii neînţelese ş necitite decît de mine. M-am (şi m-aţi) maimuţărit destul. Dar boala creaţiei, pasiunea lecturii, mă închid cu mine în gînd într-o carte care îmi

place, cu scriitorul preferat, sau o arunc cît colo pe aceea care mă plictisește.

Am neglijat și familie și societate de dragul literaturii, devenită viciu, nocivă pînă la otrăvire spirituală definitivă. Am neglijat matematica de dragul sufletului rătăcitor și capricios. Și din toate acestea, impuse și transformate ulterior în pasiuni, am obținut numai insatisfacții.

Prietenii m-au părăsit, rudele nu mai sînt rudă cu mine (își dau coate și rîd pe-nfundate cînd mă văd), cunoscuții nu mă cunosc. Sînt izolat, dar mi-e bine. Lucrez în liniște. Mă găsesc la suburbia literaturii. [Acesta-i răul necesar artistic? (Nietzsche).]

Sînt într-o deplină stare de depresiune și deznădejde, aveam momente cînd îmi venea s-o iau turbat pe cîmp, să nu mai aud de lume și de nume. Disprețuiesc totul. Nu mă interesează nimic. Chiar dacă mă veți denunța, ca prin anii '50, nu mai poate nimeni să-mi facă nici un rău, într-o așa situație deplorabilă mă găsesc. De fapt, mi-am luat și măsuri, un exemplar al manuscriselor l-am pus într-o cutie de fier pe care am îngropat-o pe timp de noapte în pămînt. Doar eu știu locul. Alte exemplare le-am răspîndit pe la prieteni, cunoștințe (printre care și domnia voastră), fără ca vreunul să afle despre celălalt. E bine? Altele le-am trimis în afară ...

Acum mă mișc greu în redactarea misivei, mă port cu ideile d-voastră în gînd, după mine. Pînă nu mă scap de obsesiile prin care trec, nu v-o trimit. Sînt țicnit de mîhnire. Colegii mei s-au realizat publicistic. Nu eu. Mă îndrumă toți cum să decad. Văd că-mi săriți și Dvs. în ajutor. Destui sînt cei dornici de neafirmarea mea. De aceea îmi adresează nestemate indicații artistice. [Sînt cîte unii sclerozați de-atîta putere (literară, sau pur și simplu), iar alții sclerozați de-atîta neputință. În patria egalitară. De exemplu eu.]

Voi rămâne ca un simplu autor de scrisori, deci epistolar literar, pe care le public trimițindu-le. Fiindcă mă țin numai de inutilități, am capul plin de probleme, nu le mai termin dracu '! Tot amîn, să termin chestiile astea, zic, și m-apuc de treabă serioasă. Un roman vreau să scriu, autobiografic (semi), social, fluviu, de largă respirație (înfundată, sufocantă), 1000 de pagini, frescă actuală. Și să fug în Germania ca să cer azil literar, sau în Canada, că știu

franceză. Sînt bolnav de cancer şi să mă tratez în străinătate, literarmente. Să sucomb în tihnă

pe patul de cuvinte aşternut în
decuseară
cu ghimpii criticii care m-a ignorat
sub cap ... - - ră
Să-mi fie somnul lin
şi spiritul înfortunat
după ce am suferit un atac
de poezie. Amin. ... - at.

(Cam prozaic! Aş fi putut să-l mai şlefuiesc. Dar aşa sînt eu, brut. Alţii sînt brute.) [Părerea criticii.] Tot home românus voi fi.

Critica este o ştiinţă neştiinţifică, empirică. Se perimează foarte rapid. Şi Că ... Călinescu e depăşit. Profesorii îi învaţă pe studenţi ceea ce sînt obligaţi să-i înveţe. Literaturismul criticului C.

care-şi fabrică (şi-şi inventă) şcoala şi poeţii îmbibaţi doar de el, pentru a se impune el, neavînd loc el însuşi de el însuşi,

Campaniile criticului C.

pentru trambulinarea mediocrităţilor pe care le-a „descoperit”

şi indiferentizarea celorlalţi,

trecerea cu tăvălugul puterii peste alte personalităţi şi „măturarea” operelor neconvenabile,

ştergerea numelor recalcitrante,

polemica de scandal care fură ochii novicilor

şi-i bîrîcă pe scara „valorilor” pe turburenţi,

rubricile permanente din jurnale

- garanţie a unei servituţii reciproce –

gura căscată cu care trebuie eu să ascult

şi asist la pledoariile lor.

Bucuraţi-vă că nu pot să-mi exprim personalitatea! Ar fi vai şi-amar de mulţi. Aş schimba istora prezentă – de care unii ţin cu dinţii.

Voilà „mon coeur mis à nu”, baudelaire-ian.

Mă voi retrage din activitatea literară. (Dar ce, parcă-am fost vreodată?...!)

Monsieur Jean Le Charrou,

Mister John Wheelwright,

[v-am tradus, deci, în mai multe limbi]

mă voi redresa (sau regresa) numai publicîndu-mă. (Am cîteodată o diaree verbală pe gurăăă, alţii o au pe fund.)

Peste cinci minute trebuie să plec. Am întîlnire după chioşcul din colţ

cu gloria. Trebuie s-o apăr de cîini. Mă aşteaptă o perspectivă minunată şi imundă.

Exterminarea mea literară a început în 1984. M-au băgat la camera de gazare spirituală. Mă împuşcă în suflet. M-au împins în groapa comună

cu anonimi – fasciştii literari!!!

Sînt rasişti împotriva provincialilor (din punct de vedere geografic). Drepturile iubirii mele sînt flagrant încălcate. Gradul de antiumanism creşte. (Nu este o retorică. De aici „non"-urile şi „anti"-urile mele au provenit.) Au teoretizat infernul din noi, l-au instituţionalizat, acum l-au scos iar afară, cu suflet cu tot.

[Întrerup pentru a vă anunţa că lumea se ceartă la coadă afară. Eu scriu singur în cancelarie, ca Radu Petrescu, pasibil şi impasibil şi posibil.]

Ne-au înconjurat cu sîrmă înghimpată ţesută din teze imuabile, ascuţite, agresabile.

[Acum strigă.]

Gîndirea le acţionează numai atunci cînd nu gîndesc (antiheideggerieni).

[O femeie ţipă. S-au luat la bătaie. Acasă nevasta o să mă mustre că de ce n-am stat şi eu la coadă.]

Mă respovedesc bisericii literare pe care

n-o conduceţi. Dvs. îmi purtaţi crucea spre decesul meu artistic. (Mă transform în personaj biblic.)

- Aceasta-i o scrisoare mistico-religioasă...
- Întru pomenirea noastră...

[O fetiţă plînge. Nici nu ştiu ce se vinde.]

Piru' a crescut mare prin cultură. Fără să ţină cont de o exploatare cît mai raţională a resurselor iraţionale ale omului. Nou sau Vechi. Testament sau nu.

Dar la istoria d-voastră literară cuminte, încercaţi să surprindeţi cititorul, spargeţi canoanele, reclasificaţi, propulsaţi spre culmi nume necunoscute (de pildă, al meu!, cu „Ciclul Antiscrisorilor“), radeţi pe alţii, bărboşi verboşi şi păroşii ideologici, spînzuraţi-i pe clasici. Să vedeţi ce-or să se mai înghesuie s-o citească, s-o critice, s-o laude, s-o defăimeze, să-i şocheze. Să producă gălăgie … Frumosul a fost corupt, prin urmare şi arta. Dar pentru ca arta să nu fie necinstită, adică să rămînă tot artă, haideţi să ne-ndreptăm spre NONARTĂ. Ca fecioara care rămîne pură, chiar dacă nu mai e virgină.

[Aud că se dă uleiul.

La aprozar s-au adus pui cu gheare.]

Acesta este „sfîrşitul continuu” al meu – al lui Caraion s-a stins în Elveţia – . Mi-a căzut în mînă, în Maroc o revistă internaţională de poezie, belgiană, în care era publicat, bilingv. Mi-a fost teamă (! ... !) s-o aduc în ţară, aş fi donat-o MLR-ului.

Ca adolescent, eram obsedat de femei, de misterul pe care-l ascund, prizonierul sexului (Norman Mailer) – bineînţeles, pentru că nu avusesem de-a face cu nici una, timorat în faţa lor, misogin, mizantrop. Le iubeam pe ascuns, mi-era frică s-o spun şi să le-o spun. Aceeaşi senzaţie o resimt acum vizavi de litere. O antipatie simpatică.

Sînteţi cerul spre care-mi ridic languros ochii, Dumnezeul căruia mă confesez; dacă-mi veţi trăda vreodată sentimentele sau resentimentele ... (Încă o şedinţă de psihanaliză prin corespondenţă.)

V-am luat cu mine la ţară, plicul, şi nu mai scap de Dvs. de-o lună. Trebuie să mă descarc cuiva, care m-ascultă şi nu m-ascultă. Dvs. corespundeţi perfect. Nu cred că vă place stilul meu, pentru că, dacă-ar mai place şi altora, l-aş considera banalizat. Iar în poeme nu-mi păstrez expresivitatea din genul epistolar. Ţîşnesc uneori din mine ideile, ca din arteziană, dar cînd să le aştern se voalează, se generalizează prea, şi dispar. Se răcesc.

Vă trimit scrisori din ce în ce mai proaste. Nu trebuia să mă apreciaţi. Sînt un drac literar (avangardă, postmodernism etc.), şi un înger spiritual (psalmi).

Păcătos fiind, nu mă pocăiesc. Vreau să provoc un cutremur artistic. Nu mă potolesc deloc – cum vedeţi – nu mă astîmpăr. Nici cu var. Antiscrisori şi antiscrisori. Sau scrisori postmoderniste. Nu mă pot obişnui cu noul curent neliterar. Mă uit la glorie pohtind-o, şi săvîrşesc adulter în inima mea. Mă îngrijorez de ziua de mîine

în artă. Mă îndoiesc că veţi putea folosi (publica sau insera fragmente din) Scrisoarea a XIII-a. Cel mult cita. Probabil în alte condiţii ... istorice.

Mă mir că nu vă plac glumele-mi de gust îndoielnic – metamorfozate în epistole.

Şi ziceţi că m-ajutaţi să public la ... < Litera >? Rău $\begin{pmatrix} am \\ s-a \end{pmatrix}$ ajuns! Să vă audă Dumnezeul

Literelor Dumitru Popescu! Golite de sens.

Să vă dea Domnul sănătate la familie şi la copii!! Dacă-mi apare vreo carte, nu voi distribui nici un exemplar în Craiova! Detest oraşul acesta corupt, pilos, ţigănos, infect!

Nu voi ajunge un cineva, n-aveaţi nici o grijă, poate să devin un alt cineva. Iar la un cineva veţi publica şi vederea pe care v-o voi trimite-o de la mare peste 10 ani cînd oi prinde bilet prin sindicat dacă-i duc preşedintelui un pachet de cafea („Multe salutări din Saturn”, adică de pe altă planetă mai bună şi mai dreaptă), darmite aceste epistole care mă ponegresc?

Eu am într-adevăr ceva de spus, şi anume:

NIMIC! Dar tot binele spre rău – că aşa e la noi. Vreau să mă îmbogăţesc întru sărăcirea mea.

Nu doriţi să paşteţi slovele mele???

Fac sport de performanţă

literară. Prin urmare, pe confraţi îi tratez cu dispreţ ... inferior. Paznic de noapte am ajuns

al zilelor mele. Eu ştiu ceea ce nu vreau. Dar mă încred în răul viitor, acest totalitarism artistic. Sînt, în neadevăr, un fanatic. De structură uraniană. Simt foarte bine că mă trag din animal

ul actual. Umblu cu ruşinea goală

în faţa criticii. Şi nenaturaleţea mea nu e deloc forţată, nenaturală. Am datoria morală să fiu imoral ori a -... (Ptiu, iar încep să spun prostii şi prostioare!)

Mi-aţi permis cam multe măgării, Dvs. cu politeţea d-voastră învechită, vă rog să mai răbdaţi încă vreo cîteva sute. La o scrisoare a Dvs., eu vă răspund cu şapte (IX-XX), ca să vedeţi ce putere de convingere am, şi de a urni munţii

literaturii române, dar la următoarea vă voi replica prompt cu şaptezeci. Nu e bine? Am şi eu prilejul să inventez. Vreau să devin un mare poet antic sau măcar medieval – în modernismul actual, devenit post (fiindcă nu s-a ... terminat!), deşi eu nimerisem *prost modernism*. Nu-i că nu v-a plăcut „Scrisoarea mea postmodernistă”, a IV-a? Isn't it? N'est – ce pas? Într-adevăr, n-am ghicit. Totul devine literatură, şi cele nescrise de mine, neliterare, aride. Mă consider textualist, barim în epistole [vezi şi scurtele proze pe care le-am semnat –

nu le-aş mai fi semnat! Ca să le aruncaţi Dvs. în „lada cu gunoi a istoriei literare” despre care-mi vorbiţi c-aţi tine-o acasă, sub pat, pentru ca eu să am cugetul împăcat în faţa posterităţii, să mă plîng că am fost un neînţeles, că nu mi s-au evaluat operele la justa lor nonvaloare ş.a.m.d. Ca geniu ce sînt, trebuie să mă fîrşesc timpuriu, să n-am ghinionul să vieţuiesc mult (n-am mai zis „trăiesc”, fiindcă mă consider o tîrîtoare), înseamnă să îndur mult. Ce fericire socială! Trebuie pentru ca să fiu plin de merite, dacă toţi mă oprobă. Singur mi-am croit propria-mi nesoartă]. Am intenţionat în scrisoarea-mi postmodernistă să vă fac să aveţi idee cum arată biletele ITB la ... Craiova – amănunt foarte important în neimportanţa lui; inutilul are şi el părţile sale utile – , cum îmi lasă nevasta lista de cumpărături pentru a doua zi, fiindcă sînt un uituc de n-am pereche, am uitat că trebuia să nu vă scriu, cum schimb bileţele în timpul şedinţei de partid cu filoloagele senzuale,

sarcinile pe care mi le impune viaţa periodic, notiţele luate după tot felul de lecturi, zvonuri şi propagande ... cum

arată o pagină de meditaţie „transcedentală” cu elevii mei de la pregătirea acasă. (Tot neserios am rămas!) Pentru ca mai tîrziu, după moartea mea, să puteţi întocmi o remarcabilă monografie

scabroasă şi simpatică a omului murdar biologic ce-am fost, bărbat de stat

pe scaun tot timpul, şi a scriitorului foarte mare

şi mic care aş fi putut să ajung. O.K.? (Să-i trag o lozincă: Întru spirit se toarnă materia. Trăiască partidul

literar!)

Scrisoarea a XV-a se numea „Godăcelul”, povestire reală scrisă pentru Domnul Mihai (el mă apelează Domnul Tata).

Scrisoarea a XVI-a se numea „Frunzele uitării” (vezi „Culegere de exerciţii poetice”, p.24, prepoeme, plachetă care nu se găseşte la nici o bibliotecă).

Scrisoarea a XVII-a, vidă, fără suflet, ca multe canalii de astăzi în artă.

Scrisoarea a XVIII-a_către Dvs. era de fapt către E. Simion – asta ca să nu credeţi că cine ştie ce secrete am cu alţii, c-aş fi trădător de ţară, inamic public, vîndut marţienilor şi babilonienilor – deşi la noi e curată babilonie artistică, groaznic de ordonată. I-am trimis şi dînsului o proză scurtă „postmodernistă”: O zi din viaţa unui ins anodin. Întrebaţi-l dacă a terminat-o de citit?

Eu voi fi un autor postmortem-ist.

Scrisoarea a XIX-a este un proiect de scrisoare.

Scrisoarea a XX-a este o scrisoare. Probabil aceasta, pregătită dintr-a XIX-a.

Am încercat multe, şi peste tot cu brio am eşuat. Mereu tentaţia de a tenta m-a fascinat.

Am dat misiva d-voastră, din 19 iunie, cîtorva amici (pictori, dramaturgi, poeţi, traducători) la fel de mari ca şi mine ($\approx$30 de ani), şi nu le-a venit să creadă că sînt atît de deştept, au replicat că trebuie să fie o confuzie, ba unul m-a scuipat

ca să nu mă deoache între ochi

şi a presupus că mi-am scris-o eu singur şi

mi-am expediat-o prin poştă
cu implicaţia ... asiaticilor.

Poemele mele în franceză (Lsdns, Aab) sînt postmoderniste mai de demult, aidoma mărgăritarelor nasoale.

[Vă răspund la toate întrebările pe care nu mi le-aţi adresat.]

Uraţi-mi, dar, la încheierea ediţiei:

„Noapte bună
„Spirituală!
„Şi „La Revedere,
„Artă!

Scrisoarea mea poartă pecetea morţii:

Florentin Smarandache

Neîmblînzitul.

Phoenix, 20 IV 1990

Vă salut din America,
Domnule Rotaru!

Oh, atît m-am bucurat primindu-vă scrisoarea. Amintindu-mi de zilele negre din Craiova, cînd aveam mînă bună la scris ...

Acum s-a mai luminat, am pierdut zelul literar. Iată cum un scriitor trebuie să sufere pentru a fi mare! (Nu e cazul meu!!)

Păcat, se pare, că-mi va scăpa ocazia! Sînt încîntat să aflu că misiva „?” a mea va fi publicată şi citită de toţi <<căcănarii scoţători de o nouă publicaţie>>. Aşa de încurajat mă simt, că mai ataşez trei poeme anti-ceauşele, mititele şi măricele ...

Nu s-a schimbat nici o brînză în România Muncitoare. Şi sunt absolutamente sigur că şi în prezent aş fi avut aceeaşi impotenţă editorială şi redacţională.

Ce-i astăzi în ţară? Aceeaşi Mărie, cu altă Pălărie!

Literaţii ăştia sînt lingăreţi de profesie. Au plecat ai noştri, au venit ai noştri. Moară morţii, învie viii!

Nu m-ar mira deloc ca eugenbarbu ori adrianpăunescu să fie „reabilitaţi” (au suferit destul „săracii”).

Îmi vine din ce în ce mai greu să scriu, mă fură viaţa, m-aşteaptă examene ... Simt, la început, puterea şi lipsa dolarilor ... N-am casă, n-am masă; fluier în vînt ... Editurile şi ziarele româneşti îmi refuză lucrările cu deosebită plăcere! ... Timpul nu mi-ajunge... Am îmbătrînit, mă iau junghiurile ... Mi s-a-nfierbîntat creierul, trebuie să-l mai răcesc... Am obosit.

Aţi primit piesa mea „Patria de animale”, expediată acum o săptălună? (À la Orwell, Arrabal, Bob Wilson, Ionesco.) Puteţi s-o inseraţi în cea mai nenorocită publicaţie românească.

Mai aveţi nevoie şi de alte maculaturi literare? Specificaţi-mi şi vă satisfac. Completez toată gama: poezie, proză, teatru, roman, jurnal, epistolar ... pam-pa-ram!

Nu mai am inspiraţie să continui.

Mult prea îndepărtatul D-voastră
corespondent

(care nu corespunde aşteptărilor),

Phoenix, 7 august 1990

Ce greu îmi vine
să vă scriu, D-le Rotaru! Dar trebuie s-o duc la capăt şi pe asta, chiar dacă va fi fără vreun răspuns şi se va fi dovedind inutilă. Trebuie să dau afar` din mine nişte idei şi să completez cu două-trei explicaţii ...

Să nu uit să vă mulţumesc pentru „Mangafaua”, ziarul pe care-l citiţi Dvs., l-am făcut să circule prin comunitatea de români de aici. Aş dori însă un exemplar din „Opinia publică” în care apare „Scrisoarea unui emigrant la infinit”, de asemenea adresa exactă a revistei cu / şi despre dezrădăcinaţi (corect zis şi dureros). Dar iată că mă contrazic şi vă îndemn să îmi scrieţi ... De-o lună de zile mă gîndeam cum o s-arate misiva asta. Într-adevăr, nu am avut timp. Mutat pentru a treia oară – ca emigrantul cu traista-n spinare! [Vezi „cu voluptate” adresa nouă pe plic.] Viaţa e aspră. Mă simt mic şi neputincios – ca, de fapt, în realitate. Nu mai sfătuiesc pe nici un scriitor să-şi părăsească ţara şi limba. (Desigur, mie nu mi se aplică fiindcă nu sînt scriitor – sau cel puţin: nu sînt recu-noscut).

Am primit şi „Baricada” – lecturaţi numai ziare-şoc! ... Se repetă Cezar Ivănescu ăsta ... la nesfîrşit! E de-ajuns să-i citeşti o poezie ca să-i înţelegi toată opera – desigur, vorbind în sens metaforic. (Textul pe marginea ziarului vă era ilizibil, probabil din grabă.)

Pe 6 iunie v-am pus la poştă un plic gros: cu o piesă de teatru („Formarea Omului Nou”, compusă în ţară, în secret), şi fascicolul VII din „Jurnal(ul meu) de camp”. Probabil că le-aţi ignorat după cearta „poştală” a noastră ... Încredinţaţi-le măcar unei publicaţii sau instituţii teatrale, să le-arunce ei la gunoi, nu Dvs. – dacă încă n-au fost aruncate! Mai am şi alte maculaturi, vi le pot trimite, ca să umpleţi coşul cu vîrf iar eu să-mi cheltuiesc dolarii pe timbre!

Scuzaţi-mi măgăriile de mai, dar sunt specialist!

E bine că-mi daţi exemple de scriitori de-ăştia mai necunoscuţi ca mine ... pralisme, pravisme, şi pe cînd Pralea

Florentin?

Ori Haplea?

Nu-s deloc fericit în „Arizona mea"; voi emigra din nou ... pînă-n pînzele albe, la infinit de mine însumi. Deja am făcut nişte demersuri pentru Canada ... Viaţa de mizerie psihică, dusă în România, apoi în Turcia, continuată în primele luni şi-n America, m-a brutalizat, dezeducat, incivilizat. Am dormit alături de toţi nenorociţii, beţivii şi borfaşii – cu şobolani şi miros de WC-u la nas. Ştiu să mă port ca un bădăran, şi să preţuiesc (din păcate!) numai dorul. Nici literatură, nici matematică. Bani. Ce-am prins gustul. S-au lipit de mine. Singur prin lume (vorbesc româneşte doar când scriu o scrisoare acasă la nevastă şi copii, în rest îmi pocesc limba), singur prin lume deci, printre nepoeţi – americanii se şterg la fund cu toţi literaţii dacă nu pot stoarce bancnote verzi de pe urma lor; deci eu nu fac excepţie: nici ca literat, nici ca viitor cetăţean american.

Sînt atît de bogat, că n-am nici coli pe care s-aştern o scrisoare. Sper ca-n viitor să ajung şi mai ... bogat!

Am reuşit, aşadar, să vă fac duşman. Să vă determin să nu-mi mai scrieţi! Mi-a reuşit pocinogul!!

Am lăsat cartea poştală fără nici o îndulcire de stil, exact ce mi-a trezit atunci scrisoarea d-voastră, imediat după lectură. Totuşi, am simţit că nu aţi întreprins nimic pentru vreun manuscris de-al meu: asta m-a întărîtat. Că felul de a-mi răspunde era un artificiu de limbaj, o eschivare camuflată. („Hai, mă, să-l fac să creadă că m-am interesat ...") Îmi dau seama că nu pot aparţine literaturii, că doar oficialii sînt cei „oficiali", că eu creez o subliteratură, că niciodată nu voi ieşi din anomimat, că scrisu-mi este neserios ..

Poate cîndva ne vom întîlni în America – dacă-n România n-a fost cu putinţă. Am închiriat un apartament, şi locuiesc singur în două camere: ca să nu-mi fie de urît şi să nu mă plictisesc. În prima săptămînă am dormit pe jos. Apoi mi-am cumpărat un

scaun. Ce e drept, mai aveam unul: scaunul de la closet, pe care mîncam. O noapte dorm într-o cameră, alta în cealaltă.

Am devenit foarte nepoliticos: cînd mă enervez îi înjur pe unii în faţă, pe româneşte!

- *Wha'd ya say?* (în argou / slang: *Ce-ai zis?*)
- *Pe p.... mă-ti!*

Nu-s deloc fericit, şi nici nu voi putea fi vreodată. Dar asta e bine pentru artă – aşa creez mai cu nerv; trebie să-nvăţ să-mi menţin starea de supărare şi neadaptare. Viaţa a fost nedreaptă cu mine. La pomul lăudat din apus nu pot să-mi umplu nici un buzunăraş. Am stat 3 luni şomer în ţara milionarilor: disperat, nebun „păgubos" (ah! ce tăios m-aţi caracterizat!) scîlcindu-mi vorba

ca dracu! Nu-i întelegeam pe americani (eu în şcolile mele înalte şi joase am făcut franceză şi latină – doar, iar literele chirilice le-am deprins de la Vetuţa, sora chiriaşului care stătea în gazdă la noi la Bălceşti: Nea Iulică), am învăţat după ureche, din mers; plîngeam că-mi vine familia (oh, cît doream să nu vină ...) şi nu pot să-i întreţin ... În lagăr am trăit primele zile mîncînd pîine cu usturoi, Dumnezeu mi-e martor, apoi un neamţ turist mi-a lăsat toate lucrurile sale – exact pe talia mea, parcă trimis de îngerul din cer.

Am îndurat rîsetele campiştilor: „ha, ha, haaa ... scrie poezii şi n-are ce mînca, hăăă!", „domnul profesor de roabă" (!) sau „de tîrnăcop"(!) ... Viaţa nu m-a răsfăţat. Mai răbufnesc cîteodată pe nuştiucine. Scriam poezii ca să uit de foame şi să-mi încarc timpul – altfel aş fi poftit atîtea prin oraş ... N-am avut pe nimeni care să m-ajute ... singur - singurel. Oh, ce dorinţă am cîteodată să mă văd pe Valea Olteţului meu făcînd baie cu prietenii de-o seamă, cocînd porumbi pe marginea apei, în nisip, sau furînd struguri din viile arse ale colectivului ... Şi bînd vin roşu, limpede ca diamantul, natural–natural, iarna la gura cuptorului cu Tata-Lecu, iar mîţul torcîndu-ne în pat ... Of, Doamne, suport 50^0 C! Pentru ce? Mă sufoc fizic şi intelectual!

Vă rog, deci, să vă supăraţi mai încet pe mine, nu aşa de tare ... Am rămas aici, în Arizona, cu dinţii rînjiţi la soare ... Mi-am dat seama că-n ţara mea voi fi mereu huiduit (prin gestul lui

Vulpescu) şi dispreţuit. Că niciodatată n-o s-ajung la fel de mare ca Caragiale

ci mai caca

în pantaloni

Că niciodată n-o s-ajung la fel de mare

ca Istrati.

ci mai Înalt.

Nastratin Istrati.

Asta-i viaţa la Constanţa

ori Fi:nix.

Mi-am dat seama că

nu mi-am dat seama bine cînd am crezut în ajutorul (vre)unui confrate de condei (mai modern: de maşină de scris, ori şi mai modern şi americăneşte: de *word processing* = scriere cu compiutărul) – lucrez la cumputere – vorba unui poet - amic din Timişoara

Revoluţionară, care a intrat în istoria d-voastră literară

pe dinafară: „la mafia veche s-a adăugat una nouă"... Pe cînd eu ... tot opincar ...

Stau cu gîndacii mei la bucătărie, ei se plimbă nepăsători pe tocul uşii – şi sînt gîndaci anglofoni: *bugs*, eu mă plimb păsător prin mine.

Mă publică francezii; voi, românii, îmi refuzaţi toate lucrările {[(Din păcate, în prezent sînt a p a t r i d (!!) ... Am aterizat în New York cu paşaport ... turcesc (!)...)]} Iată de ce am „fugit" (deşi am mers încet). Nimeni nu-i profet în ţara lui. Şi-atunci? Un nenorocit ca mine? Cu şiretul de la Vulpe(scu) al dumitale? [Deşi a tradus impecabil A. Jarry („Ubu Roy" etc) – i-am trimis şi o scrisoare, eram Român pe atunci, şi Oltean. Deşi a tradus impecabil pe A. Jarry, un favorit nebun al meu.]

Răzbunaţi-vă, D-le Rotaru!

Căci am vrut să scot în evidenţă (într-un limbaj cît mai de mahala – doar mi-aţi prezentat „Mangafaua" d-voastră), am vrut să scot în evidenţă că niciodată nu mă voi putea aştepta la vreun sprijin din partea-vă, nici într-o Românie aşa zis „liberă" (cu numele!).

Desigur, colaborez în afară, există atîtea reviste de exil, apoi franceze, engleze (în speţă matematice) că nu le fac faţă. Dar nu astea mă încălzesc, ci ţara mea în care voi reveni să mor liniştit. (Spre pensie?) M-am săturat şi de propaganda capitalistă! Iar lumea civilizată e prea pustie şi sălbatică! Îmi doresc sătucul meu cu iarbă verde, cu Olteţul tulbure, cu friptura de porc în tigaie sănting cu mămăligă, şi-o ceapă cu sare spartă pe masă. Îmi lasă gura apă – faţă de bunătăţurile sintetice, dar fără gust, ale americanilor.

Şi-mi doresc să înving la mine acasă, nu în deplasare.

Eu în Occident sînt sărac ca orice emigrant. Se uită toţi cunoscuţii după bani la mine, îmi pretind marea cu sarea ca să mă publice: un Vulpescu, un X, un Măsamare ... Mă fac, încă o dată, să nu regret că am plecat! (Aceeaşi românie, cu aceeaşi pălărie!).

În Phoenix mulţi români locuim, şi ne urîm fiecare cum putem de tare. Ah, limba română, în care gîndesc

şi înjur

pe zevzecii ăştia de drogaţi şi„măreţi”,

pe prea-ajunşii literatori români care-au avut o soartă mai dulce ca a mea.

Îmi vine în minte Rebreanu, care nu-mi place, dar nici nu-mi displace. Prea plat. Prea rece! Prea calculat. (Dar ce, parcă m-a-ntrebat cineva dacă e pe gustul meu? Trebuie să-l consum aşa cum mi se serveşte!) Ori cezarul apreciat al d-voastră, ----escu, cu faţă de lepros, tot mergînd la moară cu găleata ciuruită ... ba se duce, ba se-ntoarce, fără rezultat. Nu i s-o fi urît dracu de-atîţia kilometri de versuri goale? Nici el nu le mai citeşte. De la acel rod pînă la acest ne(-)rod e cale-atît de scurtă, înlabirintizată inutil!...

D-le professor universitar

doctor

medic în bolile

literaturii,

poezia e ceva iar publicarea altceva.

Nu cunosc ce destin amar

au scrierile mele

în mîinile d-voastră. Dacă totuşi le utilizaţi ca hîrtie igienică.

Dar am dat-o-n baltă cu pribegia mea …

Familia nu se simte în siguranţă cu mine, nu sînt în stare să-i satisfac. N-o să ne mai salveze, cred, decît popa la groapă … (eh, e prea macabru!)… Pagubă-n ciuperci! – o să exclamaţi.

Dacă-mi răspundeţi … Însă nu peste cinci ani, poate nici nu mai trăiesc!

Cu aceeaşi poezie.

Şi de la unul prost ca mine aveţi de-nvăţat: vedeţi cum gîndeşte un om prost!

(Am început să deraiez …)

Al d-voastră / cu respect,
Florentin Sihastru,

(inamic?)

[31.05.90, Phoenix]

[Către Ion Rotaru]

Lăsaţi-vă, Domnule, de gogoşi – mai ales că mie nici nu-mi plac pe timp de vară! Că mi-a refuzat Vulpescu piesa? / Cum de-a îndrăznit?! Eu cred că nici n-a citit-o, şi nici nu i-aţi înmînat-o! Dar ce, parcă nu mai există alte teatre? Sau alte edituri de poeme? Ce bine c-am plecat! O să vină el timpul să nu mai mă rog de nimeni.

Mulţumesc frumos pentru „deranj”!

Şi-acum, vă urez revoluţie plăcută!

Şi s-o mîncaţi sănătoşi ... cu mărar, cu pătrunjel, cu untură de căţel.

Bye-bye!

Cum pierzi D-ta vremea cu mine.

Şi eu la rîndu-mi.

[Către Ion Rotaru, Phx, 26 sept '90]

Voi reveni cu o scrisoare mai lungă.

Sînt extraordinar de prins cu serviciul – dacă nu-mi ies lucrurile, mă dau ăştia pe poartă afară!

Impresionant articolul din „Realitatea Românească”.

[Două poze FS:

1. „Emigrant fără Cap …” / Ce credeţi D-le Rotaru?
2. „Un Om în Deşert …” / (aprilie 1990, Arizona) / O privire plină de speranţe în Rotaru-l literelor noastre]

Phoenix (din păcate),
duminică 7 octombrie 1990

D-le Rotaru,

Îmi vine familia, bucurie cu lacrimi: mai întîi pentru că nu i-am văzut de peste doi ani (de cînd umblu teleleu prin lume), apoi fiindcă nu le pot asigura ce își imaginează ei – că America, dură ca piatra, îi va trezi brusc din visare. Una este reclama, şi alta realitatea!

V-am trimis fascicolul I din „America e paradisul diavolului / jurnal de emigrant". La pagina 68 vă ... comentam ...

De cîteva săptămîni am muncit continuu, n-aveam timp să răsuflu, sîmbătă şi duminică, iar în cursul săptămînii pînă seara la şase; aveaţi dreptate: „pentru un pumn de dolari" în plus. Ce, slujba din România era floare la ureche!

Astăzi am o duminică liberă, deşi aş fi dorit să lucrez, dar n-a venit escorta mea şi n-am putut intra pe poarta fabricii. (Cum deduceţi: am nevoie de supraveghetor personal, deoarece n-am green card, n-am cetăţenie americană ...!)

Singura mea consolare rămîne în acele (aceste) scrieri, mai mult sau mai puţin literare, ca o răbufnire împotriva soartei. Ah, dacă aş fi intuit că izbucneşte Revoluţia ... Am pierdut atîtea lucruri prin poştă, încercînd, pînă la epuizare, să le scot în afara dictaturii!

M-a răscolit articolul d-voastră „Un scriitor necunoscut", acest epitet m-a stigmatizat. Apoi: oltean şi ţăran, noţiuni care mă prind ca într-o matriţă. Şi de care nu mă (de)plîng.

Cîteva precizări:

- absolvent al Facultăţii de Matematică, Secţia Informatică, între 1975-1979, şef de promoţie (desigur, un amănunt care n-are importanţă);
- în ţară am publicat un volum de poeme la „Litera", sub pseudonimul Ovidiu Florentin, şi o plachetă colectivă (prefaţată de

Constantin M. Popa) la Bibl. Jud. Dolj [vezi indexul la Biblioteca Academiei];

- lucrări de matematică: în reviste româneşti (în special „Gazeta Matematică”), olandeze, spaniole, canadiene, germane, americane;
- poeme: în reviste româneşti, franceze, belgiene, americane, şi ... japoneze (! – cele mai recente).

De curiozitate: care-s pricinile pe care le-aţi invocat la emigrarea mea (cenzurate de redacţie)? Cît de circulată este „Realitatea Românească”? Să vă relatez despre reprezentaţia de aseară? (Mai bine ataşez o copie după jurnal, ca să nu mă repet.)

În cele din urmă, dar nu şi-n sfîrşit!, cred că am putea strînge colaborarea, în beneficiul amîndurora. Îmi dau seama că depuneţi un efort şi de aceea m-am gîndit să vi-l recompensez. Dar, iată despre ce e vorba, în mod concret:

- vă fac agentul meu literar să determinaţi vreun teatru bucureştean (de ce nu chiar Vulpescu?) să-mi reprezinte o piesă;

nu este vorba nici de afacere, nici de speculare; ci, pur şi simplu, nu vreau să mă învinuiţi mîine-poimîine că aţi pierdut vremea degeaba cu mine! Aş proceda în felul următor: să mă anunţati la înştiinţarea tipărită din partea instituţiei teatrale că piesa a fost inclusă în program, data şi ora exactă a premierei – pentru a-mi anunţa prietenii şi rudele din capitală să asiste; apoi, după premieră [doresc să primesc aici, păstrînd ca amintire: afişe, programe, cronici, eseuri – cîte un exemplar este suficient].

Nu fiţi supărat (şi-aşa eraţi mai dinainte!) pentru această idee, care nu e deloc mercantilă. De pildă: renunţ la toate drepturile mele de autor în favoarea d-voastră. O propoziţie asemănătoare pentru publicarea într-o editură de-aci a unui manuscris F. S. Aud că un dolar a ajuns în România la 120 lei. Asta înseamnă că economia noastră nu merge prea bine ...

M-ar interesa, contra cost valutar:

- o dactilografă;
- un traducător din română în engleză;
- din română în franceză;
- din română în spaniolă sau germană.

Eu n-am timp nici să mor! Pe urmă: nici la maşinile de scris, nici la word processoare, nici la computere IBM nu am găsit caracterele specific româneşti: ă, â, î, ş, ţ adaptate alfabetului latin. S-ar putea crea în software-e anumite diacritice şi alătura celor engleze, pe computere care suportă, dar în prezent chestiunile mă depăşesc. Numai că se iveşte o problemă: semicomunismul, care persistă în România, împiedică expedierea de manuscrise prin poştă! O să se-ntindă, din nou, ca mucegaiul! Doar recurgînd la (studenţii) străini ... (Nevastă-mea mi-a spus că n-a putut să-mi trimită nişte lucrări!)

Desigur, dacă nu acceptaţi, nu se-ntîmplă nimic. Eu vă consider, pe mai departe, un prieten epistolar.

După sosirea familiei (noiembrie-decembrie) vom decide asupra duratei de şedere în America ori întoarcerii în Europa (la început Franţa).

Cu admiraţie,

P.S. Am început să scriu poeme şi în limba *piricossanorench*!

Phx, 17 – X - '90

D-le Rotaru,

Vă rabdă inima să mă părăsiţi în mijlocul deşertului ăsta nenorocit? ...

V-am bombardat cu patru scrisori, una după alta (august 7 şi 8, septembrie 23, octombrie 6), dar aţi rezistat asediului ...!

[Încep să descopăr arta indiană
şi cultura
de cactuşi!
... în lipsă de altceva ...!]

[Vedere: un vraci indian bătrîn]

[Către Ion Rotaru]

Phoenix din nou,
10 decembrie 1990

Astăzi am împlinit X ani. De fapt ieri. Pentru că astăzi în Phoenix este ieri în Bălceşti.

Vă trimit vol. 2 al „Americii ...” deoarece este mai slab ca primul (n-a mâncat de-ajuns...).

Voi stopa scrierea jurnalului cît de curînd. Spre a nu vă ruina editura!!

Cum sînt în criză de timp, iată ce puteţi face cu acest nou şi greu manuscris:

- fie'l publicaţi împreună cu primul volum (ca o singură carte);
- fie prospectaţi piaţa după vînzarea (sau ne ...!) a primului, şi editarea separată a celui de-al doilea;
- fie, ca un favor personal făcut unui român-american, expedierea lui către:

Prof. şi critic literar
Constantin M. Popa,
Str. Feldioara 10,
1100 Craiova,
jud Dolj
care s-a arătat interesat în
publicarea serializată
a jurnalului la revista oltenească
MERIDIAN (redactor şef MARIAN BARBU, romancier).

Spuneţi-mi: care e cel mai mare „jurnalist” intim român? Că vreau să-l întrec!! (Străin: Amiel). Deşi Gelu (ori Gellu) Tronescu

de la „Ropa (oarecum) democrată” nu apreciază jurnalele. Doamne, ce să mă fac eu?!

Am putea să intrăm într-o istorie neliterară ___ amîndoi. Vă urmez ...Din simpatie (şi încurajare prietenească) renunţ la orice copyright privind jurnalul american (vols. 1 şi 2). Nu pretind decît nişte exemplare: pentru mine şi unele instituţii româneşti şi romanistice din Occident. O.K.?

Scrieţi-mi repede. Parcă retrăiesc atmosfera teribilă a României din aceste zile. Vă exprimaţi plastic ca un prozator; nu ca un critic!

Alte lucrări de-ale subsemnatului, care nu mă mai atrag, expediaţi-le lui C. M. Popa.

Mulţumesc.

Cînd bem un whisky
întru sărbătorirea tipăririi „Americii ...”?

Al d-voastră (şi al meu însumi):

[Către Ion Rotaru]

Phoenix,
29 decembrie 1990,

gîndindu-mă la I. R.

Uite, că iar am încrucişat scrisorile ... înadins!
Dar nu mai pot să am răbdare,
nu pot să aştept (şi nici nu ştiu!). Asta e!!
Sînt nervos ... Am cîte-o ideé, şi ... ţuşti! ...
Deci aţi intrat în posesia volumului II din jurnalul (ne)american? Vi se pare mai slab ca primul?
– Nu ştiu dacă mai e cazul să-l continui ... mi se pare că devine neinteresant pe măsură ce mă acomodez – mi se pare că mă repet ...
mi se pare că mi se pare

La Mulţi Ani
de
Prietenie!

Florentine

Phoenix, 04.01.1991

noaptea la unu

D-le Rotaru,

Nu pot nici să dorm cu gîndul la manuscrise!

Oare, vă-nchipuiţi cît mă bucur că v-aţi transformat peste noapte (e vorba de noaptea dictatorială) în editor? Mare Editor de Carte Românească!

Spuneţi, cum aş face pentru publicarea „fanteziilor” mele dramatice [sub titlul <<Metaistorie>>: Formarea Omului Nou, O Lume Întoarsă pe Dos, Patria de Animale]: 220 de pagini, în 300 ori 500 ori 1000 exemplare? Cît timp v-ar necesita? (Doresc, însă, copyright-ul.)

Sau la ce altă editură m-aş putea adresa (axată pe subiecte teatrale)?

Aştept nerăbdător răspuns (pînă nu mă răzgîndesc!),
şi sper să mă dispreţuiţi mai puţin ...!

Florentin din America Românească

Phx, 13.02.1991

Domnule Rotaru,

Aţi murit? Şi nici măcar nu m-aţi anunţat ... să particip la funerarii!
Nici un cuvînt de la Dvs. de luni de zile.
Din ce cauză?
Ce se aude cu jurnalul?
Vă salut! (indiferent unde vă găsiţi în momentul de faţă).

P.S. M-am înscris la doctorat în algebră / teoria numerelor.

Phoenix, 22. 03. 91

D-le Rotaru,

Sînteţi pus pe glume! Eu patru mii de dolari cîştig în cîteva luni! Cu cincizeci de mii de dolari mi-aş fi luat o casă, ori un avion! (cel mai ieftin costă treizeci de mii). O să fac rost de adresele unor milionari să vi le trimit. Puteţi încerca negoţul cu ei.

De cînd mi-a sosit familia, abia o ducem de la un salariu la altul: patru persoane. Pe 14 februarie am făcut maşina zob! Am scăpat teafăr din accident, dar ... mai sărac. Pe altă vechitură (un Volvo din 1977) am cheltuit 1400 $ plus vreo 100 $ reparaţii. Nu mi-a dat mîna să-mi iau o maşină mai nouă (dintr-un an $\geq$ 1985).

În privinţa celor două jurnale (turcesc şi american), nu vă mai osteniţi. Se află deja în proces de editare în România (revenindu-mi chiar drepturi de autor).

Pentru acea piesuţă de teatru n-am dat un cent, iar odată piesele traduse în engleză pot cîştiga bani. Piaţa americană (literară) e destul de cuprinzătoare. Un *bestseller* te transformă în milionar! [Nu vă fie teamă, nu e cazul meu!!]

Singurul lucru pe care-l pot realiza cu Ed. „Viaţa Românească": să nu pretind nici un copyright, iar pentru susţinerea „Vieţii Româneşti" să pun acolo vreo 200 $, simbolic – cu condiţia să primesc cîteva exemplare [ca rezident pe teritoriul SUA pot dona 2 exemplare la Biblioteca Congresului American] iar cartea să aibe cel puţi 75 de pagini.

Indiferent dacă vom colabora sau nu, doresc să rămînem în contact. Dar, anunţaţi-mă pînă la 15 mai privind propunerea de mai sus. Dacă nu primesc nici un răspuns, consider by default că este negativ şi voi investiga alte edituri ___ aşa cum ş-a întîmplat cu jurnalul american (bine că n-am pierdut timpul!), în ultimele trei luni nemaiavând nici o scrisoare de la Dvs.!

Nu eu-s de vină pentru corupţia şi spaţiul limitat tipografic din România, nu eu i-am votat pe fese(n)işti.

Reţineţi că vă port o neasemuită simpatie şi mă bucură scrisorile d-voastră – chiar dacă în ultima misivă aţi vrut să mă jumuliţi tare de pene ... verzi!

Cu respect,

Florentin Smarandache

Nu rezistaţi la glume, D-le Rotaru, nici măcar la cele de prost gust !...

M-aşteptam să **nu** vă işte plăcere succesele mele! ... Contemporanii se urăsc, nu-i aşa?

Prin urmare (şi-aşa deci!) o să vă relatez numai eşecurile şi necazurile subsemnatului [frecaţi-vă, aşadar, palmele de bucurie]:

- m-am ciocnit, acum în apropierea Paştelor,

cu Fordul meu
de-un Chevrolet; s-au spart maşinile ca nişte ouă!
noul meu vehicul este o rablă care
scoate fum (din 1977) – o babă de Volvo ...

- mi-a sosit familia flămândă din România – dîndu-mi bugetul financiar peste cap! ... ne descurcam cu greu;
- nu am găsit slujbă-drujbă pentru soţie (iar doamna nu vrea să lucreze decît la computere!); zic: uite, ai putea merge la spălat de vase, ori făcut curăţenie .../ oh, nuuuu! / ... păi, eu am săpat şanţuri la început! / ... nu mă interesează! Etc.

Et cetera,

Phx, 29.03.1991

În istoria literară americană intrat (măcar pe momente) – pe cînd şi în istoria ROTAR-iană?

M-ar bucura să primesc eseul despre lucrările mele – (eventual) scris de Dvs. –. Să-l păstrez ca amintire. Mulţumesc de poză. Bine aţi făcut, posibil că ... nu ne vom vedea la faţă niciodată!!

Din păcate!

America – paradisul diavolului,
19 iulie 1991

Iartă-mă,

D-le Rotaru,

NU MAI AM RĂGAZ PENTRU NIMIC!!

scriitor American ___ fără voie. Fiindcă engleza o aproximez după ureche. Fiindcă am publicat un volum NONPOEMS …. pe care mi-e ruşine să vi-l expediez. Am decis să devin un mare anti-poet ori non-poet, ţinînd cont de ultima plachetă de nebunii literare şi ne, „ariergardiste" [cum le denumiţi] de avangardă. Din pudoare nu vi-l trimit, deoarece l-am scris în engleză! ... o engleză care lipseşte cu desăvîrşire (cu excepţia unor pagini în japoneză, arabă, sanscrită şi pirissanorench ___ limbă vorbită de-un singur locuitor
al pămîntului).

De aceea aleg mereu între a fi scriitor şi a fi scriitor. De două ori. Şi jumătate.

Privind jurnal-iştii: eu ştiam că AMIEL, 16600 pagini, este cel mai mare autor din lume, iar Gide un şarlatan - ca de altfel toţi scriitorii şi criticii literari – care nu şi-a trecut în jurnal cea mai penibilă întîmplare a sa.

Am încurcat iţele: scrisoarea unui Soare (în eclipsă) din Rm. Vîlcea am pus-o în plicul d-voastră, şi invers. Dar ... n-are contează!

Dacă-mi promiteţi că scrieţi o cronică nemaipomenită, vă arăt nonpoemele. Promiteţi? Ca să vedeţi ce perfect anglofon sînt (cînd nu deschid gura)! Ce ziceţi: n-am şanse reale de-a ajunge un Panait Istrati American? Mînuiesc la perfecţie limba lui Faulkner, T.S. Eliot, Ezra Pound, Cummings, Mariann Moore, şi Florentin Smarandache, don't I?

Fac şi eu ce nu mă pricep. Pe americănoi i-a mişcat atît de tare ... că unii n-au acceptat cartea nici pe degeaba.

Păstraţi toată arhiva mea, şi publicaţi din ea ceea ce nu puteţi. Cîte pagini deţineţi? Dar scrisorile, nu le-aţi pierdut?

Vă felicit pentru darea afară, de la facultate ___ acum la pensionare...

Phoenix,
19 august 1991

D-le Rotaru,

Simt că-mi fuge timpul de sub picioare,
că mă ratez,
că nu simt ...

Ce să zic despre misiva d-voastră. Cum să vă caracterizez. Bun psiholog, analist, grafolog. Fixat pe meserie.

Nu mă lasă viaţa, nu mai am timp, nu mă sală familia. Creez pe furiş de nevastă, o mint că rămîn la servici peste program şi stau pe aleea unui parc şi scriu în maşină o scrisoare către un anume Rotaru. (De ce nu vă cheamă Rotariu? Aţi fi cîştigat un i de la Istanbul. Păcat!)

O duc greu, vă spun sincer.

Vă duceţi des pe la BCU, BCC, şi BA? Aş fi curios dacă se mai găsesc cărţile mele în fişierele lor – după evadarea-mi din „seraiul” ceauşist. (În Rm. Vîlcea îmi fuseseră puse la index de cînd mă aflam în ţară. Ca să vedeţi ce onoare!) [Poate daţi pozele astea la „Caţavencu”, ori altui ziar.] [Americanii ăştia nedezvoltaţi au fişiere electronice şi arhive pe micro-filme. Formezi pe computer numele SMARANDACHE şi-ţi apare imediat cîte lucrări are acest autor în rafturi: 6 pînă-n prezent. Iar dacă formezi ROTARU ...

rămîi în suspans]

Ce ştiri îmi daţi privind acel congres ori congress al Academiei Româno-Americane de la Bucureşti, condus de M. M. Manea şi soţul ei (instituţie de familie) pe care am văzut că-i apreciaţi foarte? Mi s-a trimis un extras din ziarul „Dreptatea” (de care n-auzisem pînă acum) [„Că şi eşti tu la curent!” mă apostrofezi D-ta], dar alte gazete ce-au scris?

Cum mai staţi cu editura. Cîte cărţi n-aţi scos pînă-n prezent. Dar jurnalul meu: în ce tiraj n-a apărut? E bine c-aţi găsit un prost

din Canada care să vă plătească 50 000 $ pentru un mizilic de carte. Cred c-a fost legat la ochi şi n-a observat că-n orăşelul lui sau în ţara vecină l-ar fi costat de vreo... vreo de sută de ori mai ieftin (nu glumesc)!! Dar probabil că intenţionat a vrut să fie tîmpit. Eu îl felicit sincer (din partea D-voastră).

Pe cît posibil, aş dori să nu tăiaţi din culegerea pe care nu mi-o publicaţi, puteţi s-o adnotaţi însă – dacă doriţi - . Aparatul critic. Ordinatorul analizator.

Nu ştiam că Negoiţescu s-a-ntors definitiv în România. I-am scris în Germania, dar nu mi-a răspuns – probabil era preocupat cu îndeletnicirile sale perverso-sexuale!

Eu nu-s mulţumit de situaţia mea în America, de ceea ce mi-a „rezervat" occidentul. Ba mai rău, văd că nu am nici o şansă de ieşire, iar ratarea iminentă mă aşteaptă. E dureros, dar asta e. (În România aş fi creat mai mult, realizat ceva. Am rămas însă pe dinafară ... deci în ocean!... la apă!)

Au început să mă scîrbească ziariştii ăştia cu toţii (din Est sau Vest). Umflă realitatea, aruncă gogoşi .. Se critică între ei ca să aţîţe curiozitatea proştilor. Ar trebui trimişi la muncă, să pună mîna pe sapă! E uşor să găseşti noduri în papură oricui şi să nu-ţi vezi bîrna din ochii tăi ... Dă-i dracu!

Eu abia îmi întreţin familia de la un salariu la altul. În Maroc am dus-o cel mai bine. Aici sînt plin de nervi, lucrez încontinuu sîmbete, duminici de trei săptămîni – fără nici o zi pauză, ca să facem faţă cheltuielilor. Aş evada, însă nu e nicăieri şi un loc pentru mine ...

În familie n-am linişte deloc. Copiii nu m-ascultă, îmi sînt ca străini. Pur şi simplu: nu văd în ce parte s-o apuc!

Persoane misterioase îmi scriu sau mă cheamă la telefon ... ce vor de la mine? Că să deschid afaceri cu România ... eu mă pricep la negoţ ca ţapul „dumitale"!

Mi-am dat seama de spiritul anti-exil al românilor din ţară; din invidie greşită, fiindcă 80-90% o ducem rău, sîntem alienaţi, schimbaţi din slujbă-n slujbă (de obicei inferioară calificării), bîjbîind limba ... Viaţa e austeră – stilul occidental. Un prieten din lagăr îşi amintea cu nostalgie de lumea caldă şi afectivă din

Turcia, pe cînd aici răceala şi indiferenţa te întâmpină la tot pasul. Desigur magazinele sînt pline şi găseşti ce pofteşti, dar bani?

Nu-s omul pus pe chiverniseală, dar nici n-am simţul banului – şi-mi pare rău, fiindcă la fiarele ăstea numai dolarii contează! Deci nici americanizarea nu mă tentează.

Eu aş vrea să fiu EU, dar nu mă lasă timpul.

Daţi-mi alte sfaturi. De pildă: să plec în Canada francofonă sau mai ales în Franţa?

Phx, 1 nov.'91

D-le Rotar,

Dacă d-ta cîştigi în România 5 $ / h eu mă las de meserie şi vin să mă fac cioban de clasă aci!

În Arizona salariul minim este de 3,80 $ pe oră (dacă-l găseşti şi pe ăsta). Este o criză atît de groaznică, încît uzinele dau afară cu sutele şi miile de muncitori (proşti ca mine ori deştepţi ca d-ta) dintr-un foc!

Dar tovarăşul Buş(it) se ţine de războaie şi digresiuni prin congrese (vestice vestite). *Mass media*, la fel este manipulată de oameni cu bani – ca şi ziarele de exil pe care le citeşti cu mare neplăcere.

Viaţa e atît de tîrfă, că mi-a crescut miopia în faţa calculatoarelor, nu mai văd bine nici cu ochelari de cal.

Observ că d-ta nu-mi scrii decît dacă ai interesul, bravo, te-ai făcut mai capitalist ca mine!

Însă trece timpul, şi eu tot ratat rămîn, alunecînd în groapă. M-am săturat şi de doctorate, cărţi şi poezii. Dolarii sînt mînjiţi de sînge şi propagandă.

Nu ştiu cînd voi reveni în România, mai ales că am o durere atît de mare faţă de securitatea care-mi taie legăturile şi-n prezent cu mama şi tata. Şi dac-aş face politică!! Dar tipii m-ajută să disperez ... De aceea consider că n-aţi făcut bine emigrînd ... (chiar numai cu mintea).

Vă salut şi n-am cuvinte!

Florentin Smarandache

D-le Rotaru,

M-aţi uitat ...

Nici eu însă!

Aş dori de la Dvs. un eseu despre PARADOXISM, minim 50 pagini, format A8 (jumătate de coală), pe care să-l public aici. Aveţi drept de antiautor.

Volumele: „Legi de compoziţie internă ...", „Antichambres / antipoesies" ..., „Le sens du non-sens", „Nonpoems" ca şi proapătul eseu al criticului oltean C. M. Popa (prieten cu al D-voastră fost student Marian Barbu, şi colegi de catedră la <<Fraţii Buzeşti>>) le aveţi. Ori le găsiţi la B. A., ori B. C. U., ori B. S.

Pe 13-14 iunie voi participa la un festival de poezie în Franţa, trecînd după aceea prin ţară. Putem să ne întîlnim?

Răspundeţi urgent.

Cu prietenie,

Florentin Smarandache

Phoenix, 15 aprilie 1992

Stimate D-le RotAru Stimate
D-le RotAru Stimate D-le
RotAru D-l erot Aru
Nene Ioane,

Vreau să vin în Piaţa Aviatorilor să vă epatez, sînt cinic.
Am fugit în America să mă ratez
cu succes!
! Hasta la vista!
RotAru cu A mare de tipar scris de mînă ca să-nţepe
Dragă D-le RotAru paradoxist,

M-am gîndit paradoxist de multe ori paradoxist la corespondenţa noastră paradixist. Cîte scrisori paradoxist v-am trimis? Paradoxist!

De aceea, paradoxist, îndrăznesc să paradoxist cu Dvs. Odată numit în funcţia paradoxist de şef paradoxist al Bucureştilor nu-mi acordaţi paradoxist nici un eseu paradoxist?

¿Por que señore paradoxist?
Cu acest paradoxism modern
¿Numele ăsta lung SmaraNdache
cît LimbaRomană
de cîte ori nu l-aţi citat în namintita (n)a(s)mintita d-voastră D-voastră d-Voastră D-Voastră istorioară literară (istoriucă, adică poveste)?

De cînd aţi publicat articole în „Realitatea Românească" despre nefericirea subsemnatului natului c-o duc nebine în America, sînt văzut rău de emigraţia românească (în special ti-puleţii de la cAcademia Româno-Americană şi -ropa neLiberă ___ care m-au pus la INDEX ... Ce onoare!)

Andresîndu-mă lui Io(a)n RotAru, celebrul isteric literar, n-am făcut nici o brînză! (Nu mai am lapte.)

Am scris la mulţi îngâmfaţi de-alde Mănolescu(lă) şi Simeon neBărnuţiu Astrogen – dar nu m-au băgat în seamă. Aici sînt şi ei la fel de necunoscuţi ca şi mine, ba mai tare. Mă bucur. Ale mele cărţi sînt pe rafturile multor biblioteci occidentale.

Nici ale lor!!

Cum explicaţi asta, D-le RotAru? Că-n limba română cel mai masculin organ bărbătesc e de genul feminin? Şi cum se scrie corect Graur sau Graure? (Părerea mea e că se scrie corect Cocostîrc!) Că ştiu că le-aveţi pe-astea cu neo-gramaticuţa şi lexiconuţa.

MIŞCAREA PARADOXISTĂ TINDE SĂ IA PROPORŢII (ca şi mine, eu mă-ngraş) →

deşi nu prea se balegă de seamă.

Încheiat:

Cu prietenie,

Florentin Smarandache, promotorul, inventatorul mişcării paradoxiste de sorginte ţărănească olteano-vîlceană

Pasărea Phoenix, May 22, 1992

P.S. Aveţi o poză la îndemîna şi îndepiciorul d-voastră ...

31 de Mayo, 1992

Domnule Rotaru!

Bine că v-aţi trezit la realitatea paradoxistă! Motiv pentru care v-am recommandat la International Biographical Centre (Cambridge, U. K.) drept MARE critic literar paradoxist. Fără glumă! Veţi primi formulare de completat cu bio/biblio-graphia d-voastră. Vă doresc success!

Scriitorul francez Jean-Michel Lévenard va compune de asemenea o carte-eseu privind ecourile paradoxismului în Franţa. La întrecere cu românul roman rotăresc.

Amploarea internaţională a mişcării (iată „reţeaua" de paradoxişti de pe glob – coperta IV din « LE PARADOXISME: un nouveau mouvement littéraire», proaspăt anti-volum, abia ieşit de pe ţeava tunului … unde Nenea Rotaru este la loc de frunte după Popa, dar sînt absolutamente sigur că va avansa şi devansa) …

Şi încă un amănunt: prin interviul la Radio France Internaţionale (Paris), în care nu voi uita să menţionez nici un rotar de paradoxuri …

Am vrut să demonstrez că totul poate fi inclus în literatură, fiindcă ceea ce nu-ţi place dumitale place altuia (dacă ne luăm după sentimente), ceea ce depreciezi d-ta apreciază smarandache (dacă ne luăm după tehnică) … Chiar şi nonpoemele sînt poeme. SÎC! Sîc-sîc!!

Vreţi să mă vedeţi la faţă? Omul florentin dezamăgeşte: timid, naiv, prostănac, şi cîteodată pînă la idiot! Omul paradoxist: enervant, sîcîitor, intrigant.

Putem încheia o afacere cu maşini, dacă tot n-aţi văzut Bălceştiul Celebrul: plătesc eu benzina în valută forte şi mă duceţi în satul meu, unde puteţi rămîne peste noapte literară, bea vin de buturugă, şi descoperi locurile unde Şeful de Şcoală Paradoxistă şi-a ascuns manuscrisele (în podul casei într-o cutie de fier fostă de lapte praf, şi-n vie îngropate tot într-o cutie de fier fostă de lapte praf!)

Ca să nu i le afle „tovarăşii" …

Observaţi, aşadar, că muvmîntul paradoxist s-a extins şi-n muvman iar, odată cu eseul-carte al d-voastră, va deveni şi mişcare în toată regula paradoxistă.

Academia paradoxistă, pe care-o propuneţi, s-a înfiinţat, iar Dvs. aţi fost ales ca membru correspondent (Mă iau de membru.).

Ca să nu uit: volumul de teatru „MetaIstrie" este sub tipar. Analog cel de poeme „Legi de compoziţie internă …". P(r)osedaţi manuscrisele (primul expediat din America, îngropatul în vie), celălalt din ţară. Aştept de la Dvs. prefeţe de 1-10 pagini, pe cît posibil legate de mişcarea paradoxistă – şi cîte-o prezentare a autorului pe coperta ultimă. Veţi primi 10-15 exemplare copyright. Vă rog mult. Pînă-n august. Dar să reţineţi.

Ca paradoxist, nu-s de accord cu literatura comparată luată drept punct de referinţă axiologică.

Mă copleşiţi cu erudiţia d-voastră cultural-filologică, literatura veche şi străveche. Am citit atent „…cum să ne vindecăm"-ul „de politichie" articol Rotarian: vroiam să văd ce culoare politică aveţi, ce sentimente şi resentimente, cu cine chibiţaţi. Ei, bine, sînteţi perfect apolitic, spre deosebire de mine care m-aprind uşor, răbufnesc, şi-mi atrag o sumedenie de duşmani … Etc.

Nu ştiu dacă oasele mele vor fi „iremediabil" ale Americii, fiindcă din păcate ăştia incinerează – mai ales pe oamenii săraci incapabili să-şi plătească un locşor de veci. Şi parcă mi-e frică să fiu ARS … ARS POETICA.

Răspund în grabă, deoarece am şi eu de prezentat (şi legat!) un merci-u la „întronarea" lirico-bacchus / dionysos-iacă de la Bergerac, vorbind despre poezie + vin + exil, apoi fundamentalizarea paradoxismului …

Pe-ri-rim, pi-ri-ri-ra-che …

Privind com-punerea(vă) „non-paradoxistă" … Reţineţi: nimic nu poate fi neparadoxist. Sfera mişcării include totul. Sublinierea anterioară este o AXIOMĂ.

Dar, mai întîi şi-ntîi, să vă felicit pentru pattentul de inventator. Ceva peste Fărîmiţă Lambru! Cîţi bani aţi luat? Bănuisem eu că vă ţineţi de găuri. Unele mai mari, altele mai largi. Care vă place ori cum vă place Brahms? Eu să explic sensul şi sorgintea – chiar

dacă nu-mi daţi dreptate, va trebui să-mi daţi dreptate. Datorită ambiguităţii, multi-interpretărilor, şi poli-simbolismului. Vreau să zic, încadrîndu-mă perfect în paradoxism, că indiferent dacă e bine ca D-ta, e bine şi ca mine - chiar de răspunsurile sînt la 180^0 opuse.

„Şobolanii pot fi indivizii atraşi de Occident, ca mine, pe care d-ta îi împroşti cu cerneală viole(n)tă. Sau repatriaţii încercînd să profite – simt c-aveţi o ură împotriva noastră, n'est - ce - pas? Cît despre Ministerul Învăţămîntului „şi Ştiinţei" ... nici nu mai ştiu ce borş e ăla! Şi cum se leagă cu `forbalul`. Nu-s nici ghicitor nici ghicitoare. Desigur, fiecare gaură cu şobolanii ei! Cărămida poate fi considerată drept cărămidă, iar rigla riglă. Întrebaţi-l pe Borges. C-a murit.

După Revoluţie, şarlatanii nu s-au mai sfiit să-şi arate arama pe faţă, ba chiar şi arginţii. O goană nebună nebună nebună după îmbogăţire şi şmecherire (aici intră neexilaţii). Sorry!

Referirea la Stendhal nu mă atinge mortal. Dacă în cazul „Sensului nonsensului" şi „Anti-camerelor / Antipoeziilor ..." (în franceză ambele, le-aţi citit?) versurile erau îmbibate de paradoxism, se schimbă roataru în „Nonpoeme", unde găseşti atît umor, cît şi tristeţe („ziua emigrantului"), melancolie („Autoportret liric"), meditaţie („Păianjenul gîndirii"), robotizare umană („Dictatura cifrelor"), incomprehensibilitatea contemporană (şi din partea unui extraordinar de plastic şi don^{t}a$_{t}$ critic ca Dvs.). Aceeaşi saturare paradoxistă mi-o reproşase poetul Ion Pachia Tatomirescu (oltean din ... Timişoara!) la variantele franceze.

Mă acuzaţi că fac prea mult caz de PARADOXISM!? I don't know. E prea recentă chestia. Dar a-nceput să se-ntindă, serioja.

Cînd pun piciorul în Bucale, o să cumpăr nişte tămîie să mă tămîiaţi tămîios pînă la toamnă.

Închei / aşadar / la pantaloni!

Pa(n)talamaua.

SCRISOARE PARADOXISTĂ

Ce plic nemţesc primit din România! Hai să-l reproduc, ca să mă dau grande ... Reindl's Partenkirchner Hof [nu înţeleg, că este timbrul de 2 lei lipit] OURMET RESTAURANT. De la unul din marii românişti.

Să vadă lumea că ştiu patru limbi şi jumătate (spaniola abia am început-o să n-o învăţ, mi amigo, adică mexicana de pe aici).

Rotăraşul Nostru,

De două zile şi trei minute mă port cu aiastă misivă la servici, la acasă, la servici, apoi la servici. Şi mă răsucesc în somn ce să nu vă răspund. Îmi scrii d-Ta de la capătul pământului, din ţara mea îndepărtată.

Nu-s în apele mele (olteţene), sînt nemulţumit de mine, nu îmi găsesc locul (în literatura română – poate-mi trimiţi D-ta o fotocopie a miimii de pagină rezervată „întemeetorului Movementului Paradoxist americano-vîlcean" în Marea Istorie, ediţia a II-a, înainte de a veni eu, fiindcă atunci nu se va şti care dintre noi (nu) va muri). Ce am? Parcă altcineva ocupă {locul / scaunul} meu, iar subsemnatul rămîn în picioare, la coadă la poezie. Îl rog frumos să se scoale, să-mi acorde spaţiu Banach deschis.

Întocmai, Bălceştii cei minunaţi, în care mă voi retrage ca un elefant care să-şi lase fildeşii după moarte, se află la confluenţa Olteţului cu Cerna, pe drumul de pulbere asfaltat Rm. Vîlcea - Hurezu.

Dacă m-aşteptaţi pînă ies eu la pensie, şi nu muriţi (vă implor!) ne vom întîlni definitiv în patria noastră peste numai 20-25 de ani. Pînă atunci, puteţi discuta amical cu părinţii mei, ţărani gospodari (agricultori, crescători de animale), locuiesc în centrul comunei, le spuneţi că scrieţi o carte despre scriitorul necunoscut florentin Florentin, iar ei se vor speria tare, crezînd că sînteţi de la poliţie, securitate sau măcar KGB – aşa cum s-a mai întîmplat cu o serie de indivizi care se înfăţişau la poarta lor cînd eu mă „lăfăiam" în lagăr la turci ori săpam şanţuri prin America. Ba, mai sînt tipi de

care nici n-auzisem, ce tot se interesează de soarta mea. (Din ce motive?) Şi acum!

Acea casă din Bălceşti o voi face CASĂ PARADOXISTĂ imemorială. N-o s-o v-o arăt şi Dvs.

Dacă vreodată nu fugiţi în America, vă găzduiesc la mine. Veţi constata că stau mult mai prost (şi sînt de fapt) (ca Dvs.) ... o masă de scris (la care rar m-aşez să pun ceva pe hîrtie fiindcă scriu în pat), altă măsuţă joasă (habar n-am de ce-o mai ţin – să întind picioarele pe ea cînd mă uit la televizor!), un pat, cîteva scaune, o canapea primită de pomană de la Vijay (un indian din India), o bicicletă spartă (găsită de Petrică la gunoi, şi dată mie), un corp mic de bibliotecă, trei veioze, un televizor color cumpărat de la vechituri, un dulap rupt (idem), cutii de carton cu cărţi, cuieraşe cu haine _______________ NIMIC MAI MULT. Auster! Şi poporul zice că-s american îmbuibat!

Nici maşină nu mai am, dăruită nevestii în Tucson. Nici copii nu mai am, dăruiţi nevestii în Tucson. Niente!

Voi elibera, desigur, spaţiu de dormit pe jos în living room pentru d-ta, ba chiar şi-n bucătorie sau baie. Apă caldă curge tot timpul. Revista mea se numeşte THE PARADOXIST LITERARY MOVEMENT. Vă fac redactor.

Să vă anunţ că ieri noapte, la ora trei, v-am numit membru plin al ASOCIAŢIEI LITERARE PARADOXISTE. Şef al Filialei Bucureşti din Piaţa Aviatorilor. (Urmează să înfiinţăm şi-un partid multi-statal.) Vă felicit sincer, vă urez noi succese paradoxiste în inactivitatea de zi cu zi, spre a da ţării cît mai mult cărbune. Literar.

De asemenea, v-am citat în varianta franceză a nonpoèmelor (adăugită): „LE PARADOXISME: un nouveau mouvement littéraire" (cu care-i voi da gata pe bergerac-işti în 13-14 iunie '92), alături de C. M. Popa, ca teoretician înveterat ori înveterinat. [Prin scrisoarea-critică din 30 aprilie a.c., multiplicată în patru exemplare: unul la Bibl. Univ. Arizona, altul la Bibl. Acad. Buc. (e pe drum) ... celelalte nu vi le mai s(u)pun.] Bravo!

Doamne, da' ce-avansaţi domne, fenomenal!!

Constat cu plăcere că aţi gustat din momeala paradoxistă, şi-aţi devenit paradoxist de mare clasă şi joasă precizie. Nu l-aţi înţeles. Tocmai divergenţa criticii m-a condus aici. Cînd unii înjură ce laudă alţii, şi viceversa?! Viceversuţa ... Încîntat să află că-l dispreţuiţi, că nu-l acceptaţi. Înseamnă că şi-a făcut efectul de otravă lyrică.

Eu nu pot să scriu imnuri, sonate, ode, bălade, eglogi, mologi, poezii cu rimă şi ritm, NU AM TALENT. Asta e! Mîzgălesc, în sensul propriu al cuvîntului, şi eu hîrtia cum pot. (Ha ...!) Nu-s în stare să am stare pentru a crea o epopee de slăvire lui Ion Rotarul. Nu respect regulile fiindcă nu le cunosc. (Nici nu vreau!) N-am o cultură filologică

in-formată şi de-formată prin şcoală. Sînt un autodidact raHat.

mai analphabet decît mă crezi d-ta

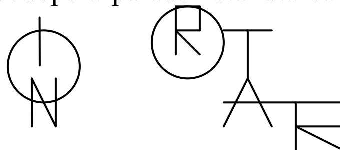
decît d-tA

d-tu...

Cum v-aţi permis să jicniţi. Cum v-aţi penis să jicniţi o asemenea personalitate internaţională ca a mea? (Da Da Da ... în toamnă voi prezenta o speech în Canada despre paradoxism, invitat de poeta şi editoarea Michelle de La Plante; în iunie am ales Franţa – tare curios cum vor percepe franţuzoii paradoxismul, tot ca I. R.? Doamne fereşte! Mai aveam obţiunea de-a merge-n Brazilia, dar o amîn pînă la anul. O să vă transmit temperatura paradoxistă de-acolo, de la faţa locului

din dos.) Cum v-aţi penis??

Iată-n continuare o capodoperă paradoxistă istă care va rămîne



(depinde unde)

Bau bau!

Ar trebui să mă criticaţi: cum de mă răsfăţ să merg pe banii altora la festivale paradoxiste? Ia să-i mustraţi pe organizatori de păr!

Definiţia paradoxismului literar, să vă intre bine în capt şi s-o menţionaţi în Istoria literaturi [universale], Vol. IV, Ediţia a treisprezecea:

o extindere a noţiunii de literatură în spaţiul cu n dimensiuni, încorporînd în sfera ei atît nonliterarul cît şi anti-literarul, adică totul; nu neagă orice, ci acceptă orice (desene, ciorne, semne, non-semne, pagini goale, colaje, smarandachisme şi rotarisme ion);

[Hai că v-am sucit la 180^0. Gîtul. Şi Mintea.]

de la textul scris la cel nescris, cuprinzînd lucruri tridimensionale [pentru a mă coborâ la nivelul d-voastră de nepricepere], chiar fenomene:

de pildă: o floare însăşi este un poem (am putea să-i zicem „vizual”);

parfumul ei este un poem (să-i zicem „olfactiv”);

Ion Rotaru este un poem („critic” pentru că nu vrea să audă de paradoxim);

Nicolae Apolzan este un măgar (politic, deci „poem-măgar”); ş.a.m.d.

De ce să nu luăm poemele în starea lor naturală? Aşternute pe hîrtie, se artificializează, bi-dimensionează, îşi pierd din generalitate, devin umbra lucrului fost, devin umbra lor înşile;

de vagin: o femeie la pat e mai poematică / poiematică decît iluzia optică creată de lectură.

¿what do you think? COMPRENDE??

Aştept un eseu de la Dvs. de 50-100 pagini, deştept, metaforic, referenţial, plastic, plastilină, în rom. / fr. / ori engl. despre PARADOXISM (aveţi toate volumele-mi publicate, iar altele se găsesc la Bibl. Acad. sub pseudonimul Ovidiu Florentin). Dactilografiaţi pe format A5 (jumătăţi de coală). Textul va fi offset-at. Deci, pagina să fie curată.

Dacă paradoxismul nu vă place, scrieţi despre alte lucrări FS (în aceleaşi condiţiuni atmosferice şi tipografice).

Răspundeţi Urgent Răspundeţi Urgent Răspundeţi Urgent Răspundeţi Urgent Răspundeţi Urgent

!Adios!

D-le Rotar,

Nu mai am răbdare să răspund. Mă mo(n)dernizez ... ca un fier care se umple de rugină. Nu mai văd sensul corespondenţei (biunivoce). Am uitat şi matematica de cînd m-au făcut ăştia inginer la computere (ori compiutere?). M-am căznit să-mi traduc inepţiile nelirice – nopţi nedormite fără rost. Fiindcă doar (.... am uitat ideea) ....

Nevasta s-a mutat cu copiii în Tucson (la 120 mile). Ne vedem la două săptămâni – din joi în Paşti – la anul şi la mulţi ani.

[Dă-mi, domne, adresa revistei „Literatorul”, te mai rog de zece ori?]

Din nou găşti literare la publicaţii româneşti. Într-adevăr, bine c-am plecat. M-aş fi enervat rău. Decît să mă ratez în România, mai degrabă mă ratez aici!!

Licurici! Una e să fii ....

M-am prostit rău, alerg după reclame ...

A propos, ce mace ifa Leana Blandiana? Dar Fănuş Corcoduş? Am scăpat de ei! Nimeni nu s-o mă oblige să le mai citesc cărţile.

Epistola d-voastră mi-a plăcut tare mult, tare ca piatra, tare ca oţelul, în special ultima frază – fiindcă n-am înţeles-o. (Scriu şi eu

la lumina ordinatorului (sau ordinatoarei) precum D-ta / D-voastră la lumînare mai poetic şi semănătorist).

Remarc nume de-ăştia de care n-am auzit ca Chaucer, ca Marlowe, ca Ce....

Cînd terminaţi volumul-eseu (50-150 pagini) despre genialul scriitor Sm... Fl..., ne S.F., expediaţi-l neîntîrziat să-l publicăm în Arizona, şi ca drept de autor vi se vor cuveni 100 de mulţumiri (Faceţi cu ele ce-aţi vrea / Eu de lege nu m-oi lăsa). Tra-la-la.

Aşadar şi prin urmare româno-americanii fac comerţ pe mare (şi pe ei). Automatisme şi automate.

Cînd nu aveţi timp, gîndiţi-vă şi la mine
foaie verde mărăcine.

Ştii ce idee-mi vení mie? Compune D-ta o scurtă recenzie şi expediaz-o la Craiova lui Marian Barbu, fostu-vă student, actual red. şef la „Meridian". M. B. mi-a publicat episoade din jurnalul American în vreo 4-5 numere. Cam ce ziculeşti?

Eu mă ţin cu arier-avangardismele ăstea, nenică! Învăţ despre poezie vizuală, concretă, alternativă. Caut şi nu găsesc (de aceea caut!) Mary Ellen Solt, Emmett Williams, colaborezo-corespondez cu R. Kostelanetz („Imaged Word of Worded Images" – copiez literă cu literă să nu greşesc!), B. Bowler, E. Gomringer şi mama dracu'! << kon-krete>> / concrete poetry.

Între timp am devenit destul de nerecunoscut în America, mă citează (h)unii în Person^{a}/$_{u}$lităţi din Westul $ălbatic, mă înjură alţii ... Ce vorbeşti, domnule! Nevoie mare.

V-aş trimite nonvolumul de nonpoeme, dar mi-e frică. Mă copleşinţi cucul tura d-voastră, îmi actualizaţi necunoştinţele filologice.

Aştept aşadar eseul-manuscris (dactylo, gata de offset) despre MIŞCAREA LITERARĂ PARADOXISTĂ (vezi „Le sens du non-sens" / Biblioteca Academiei, „Legi de compoziţie internă. Poeme cu ... probleme!").

La muncă! Golani / Nu cu ochii după bani
ori proteste împotriva lui Iliescu.

Florentinel

D-le Rotaru,

Vă răspund într-o doară ... (n-am zis: într-o doagă!) ... Nu am timp de mine. Mi-am băgat nasul în multe ...

Aţi înţeles, dar, c-am primit romanul d-voastră. Scrieţi foarte plastic, cu vocabular bogat, atrăgător, iar ca semne de punctuaţie folosiţi ... virgula (unora?) ...

Ca să nu arunc nişte rebuturi literare (încercări de traduceri din americană ... şi chiar de scrisori), vi le trimit. Sau, mai exact spus: le arunc în plicul d-voastră – tot am plătit 50 ¢ timbrul!

Citisem Gide (journal, „Les Faux Monnayeurs": romanul în roman, etc.).

Mare scriitor nu voi ajunge niciodată, ci mare antiscriitor. Încep să devin realist. Două poezii îmi vor apare într-o antologie americană, le-am scris direct în engleză, dar cu dicţionarul – pe cînd eram în lagăr; le-am gîndit (şi simţit mai ales) în română.

Literaţii-s pe-aci cu ochii numai după gologani. Parcă-mi se scurge şi mie saliva ... Aştept să scot nonvolumul-bombă NONPOEMS! ... Mai ariergardist decît toate ariergardismele! (O să vi-l trimit să mi-l anti-recenzaţi.) Şi-apoi termin cu experimentele. [Sau depinde de... experimente.]

Se oferă premii incitante ... mii şi zeci de mii de dolăraşi ... Dar, la destule concursuri, se pretinde să fii American born ... Iată-l pe Panait Istrati Nebăftosul.

Scrisoarea asta o s-o continui în scrisoarea viitoare ...

Sînt enorm de ocupat ... m-a prins şi-o hemoragie nazală din cauza surmenajului. Vederea slăbită. Mintea ...

De la începutul anului 1988 am purtat o corespondență "înverşunată" - aş îndrăzni să afirm, experimentală, avangardistă cu prof. univ. dr. Ion Rotaru (n. 11 septembrie 1924, Valea lui Ion, Bacău - d. 18 decembrie 2006, Bucureşti), Șeful Catedrei de Limbă şi Literatură Română de la Facultatea de Litere, Universitatea din București.

Ne scriam… ANTISCRISORI...
în răspăr, în contra-sens, jucându-ne uneori în epistole, cu critici şi autocritici, exagerări şi amenințări de formă, cu aluzii, ironii, chiar şi cu absurdităţi...
experimente lingvistice… anagramări, deturnări de sensuri…

Florentin Smarandache

ISBN 978-973-7782-88-5